

Giới thiệu [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân

Thể loại: ngôn tình hiện đại, huyền ảo, kì bí, HE

Chết tiệt, việc xui xẻo này sao có thể xảy ra với cô chứ?

Cô vốn đang thấy mình thật may mắn, rốt cục có thể thoát khỏi ác danh “sâu gạo”. Được đến nơi khí chất thanh lịch, tràn ngập phong tình Trung Quốc “Đông Phương mỹ nhân” làm việc.

Còn may mắn hơn boss lại là một siêu cấp mỹ nam tử.

Không nghĩ rằng cô mới vui vẻ mười ngày, tiếp theo lại phải đối mặt với vận mệnh đáng sợ – Mới làm nửa ngày, thì ra boss mỹ nam không phải thật sự muốn cô đảm đương chức vụ trợ lý đặc biệt.

Mà là đang nhắm vào huyết mạch hoàng thất độc nhất vô nhị trên người cô.

Muốn cô ngoan ngoãn dâng sinh mệnh quý giá của mình, giải trừ lời nguyền từ ngàn năm trước!

Làm ơn đi, hiện tại là thế kỷ nào rồi, ai còn tin tưởng vào “Lời nguyền độc” nữa chứ. Đừng có đùa!?! Hừ, thiết thời cho cô trước đây còn thăm mếu boss, những tưởng có thể câu được một con rùa vàng.

Không nghĩ rằng rùa vàng này chẳng những có độc, hơn nữa lòng dạ thâm sâu không lường hết!

Tóm lại, nam nhân còn xinh đẹp hơn cả thiên tiên này vừa nguy hiểm lại vừa đáng sợ. Nếu không tránh xa, cô chỉ sợ thật sự phải cam tâm hi sinh, thay hẳn giải lời nguyền.

Bạn đang đọc truyện [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Trời ạ!! Vận may của cô kém vậy sao? Tốt nghiệp ra trường sớm hơn 1 năm, nhưng đến bây giờ không tìm ra được một công việc, lý lịch quãng ra ít nhất cũng cả trăm bộ, như thế nào ngay cả hồi âm đều không có.

Yêu cầu của cô cũng không cao, chỉ cần tiền lương cơ bản, phúc lợi cơ bản, cùng đảm bảo cơ bản nhất là tốt rồi. Nhưng tại sao khắp nơi đều gặp khó khăn trắc trở. Cho dù chỉ là một nhân viên trực điện thoại cũng không phân cho năng.

“Ôi ! Cái cuộc đời này?...” Triệu Mộ Hiền đi trên mặt đường nóng rực, mồ hôi ướt đẫm, làm lộ ra bộ dạng “không được tốt cho lắm”

Khuôn mặt bị mặt trời thiêu đốt càng thêm đỏ. Mồ hôi, tóc tai, phấn trang điểm trộn lẫn với nhau làm cho bộ dạng càng thêm chật vật, khó khăn.

Đều tại lão ba cả, vừa nghe rớt cuộc có một công ty kêu cô đi phỏng vấn, lại còn bắt cô mặc loại trang phục quá sức là đứng đắn này, còn bức cô trang điểm, cả người già đi 10 tuổi, làm cho người phỏng vấn cô nghĩ lầm cô đã 28 tuổi sau đó còn châm biếm nói:

“Tiểu thư, cô thật sự mới 23 tuổi thật sao?”

“Đáng ghét!” Đặt mông ngồi xuống 1 cái ghế ở lối đi bộ, nàng nắm vạt áo lau mồ hôi thật mạnh, thuận tiện đem son môi cùng tàn tích của phấn trang điểm đem lau sạch đi, sau đó đem vo cái áo thành một cục nhét đại vào balô.

Sớm biết vậy cũng không thêm nghe lời lão ba. Ai quan tâm bộ quần áo sang trọng của lão mẹ. Cái gì mà đánh phấn cho đoan trang, hiền thực mới có thể làm người phỏng vấn tăng thêm hảo cảm với mình. Toàn lũ chó má!

Những người đó chính là muốn là mỹ nhân xinh đẹp động lòng người. Toàn bộ quá trình phỏng vấn giống như là đại hội tuyển chọn mỹ nhân, mà diện mạo giống nàng như thế này thì ở cửa thứ nhất đã bị loại ra ngay từ đầu, kêu nàng hướng 1 cái cửa nhỏ khác rồi đi, ngay cả câu:

“Cám ơn, chúng tôi sẽ liên lạc với cô sau” lịch sự, khách sáo đều miễn không nói.

Mở 1 chai nước khoáng, nàng làm một ngụm hết hơn nửa chai, nghĩ xem có thể hay không không tức giận chứ!

“hồ...”

Uống xong, thở hắt hên, nhất miệng hô to 1 tiếng nàng mới tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng đầu nhìn khối kiến trúc phía đối diện mang đậm nét đặc trưng phong cách Trung Quốc cổ điển.

Tại Đài Bắc này, đây là khu cao cấp nhất, các toà nhà cao tầng nằm cạnh nhau san sát, các doanh nhân giàu có đều ở tại khu cao cấp này hết. Dãy chỉ toà nhà trước mặt lại thiết kế theo phong cách cổ điển.

Mái ngói lưu ly, phi vũ hướng lên trời, mỗi tầng lầu cách một khoảng lại có một cột trụ được điêu khắc tinh xảo, cửa sổ càng được đặc chế muôn hình vạn trạng...

Có người nói, toà nhà này rất đẹp, nhưng là, nàng xem đến, giống như ngôi miếu cổ màu trắng, nói không chừng bọn họ tìm các cô nương trẻ tuổi đi vào làm ni cô, cho nên, nàng hôm nay là tránh được một kiếp nạn...

Được rồi, được rồi!!!

Tính nàng lòng dạ hẹp hòi, không trúng tuyển liền so đo cùng toà nhà của người ta, bất quá như vậy khiến lòng nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Triệu Mộ Hiền vươn vai, nở nụ cười tự giễu.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, công ty này cũng có điểm kỳ quái, trừ bỏ vẻ ngoài kỳ lạ, tên của nó cũng thực không tầm thường – Đông phương mỹ nhân!

Aizzz! Nghe cái tên công ty này, nàng thực không nên đến, người ta công khai muốn tìm “mỹ nhân” như thế kia cơ mà.

Thôi! Nàng đến xem nào nhiệt gì chứ

Nhưng thật ra “Đông phương mỹ nhân” này là công ty gì?

Nàng cố gắng hồi tưởng xem hồi trước xem thông báo tuyển nhân sự, nhưng như thế nào lại không tài nào nhớ ra được, cũng chỉ vì cô gửi đi rất nhiều đơn xin việc, nên sớm đã trở thành một mớ hỗn độn rồi, cho nên không ấn tượng với “Đông Phương mỹ nhân” kia.

“Ân... chẳng lẽ bán đồ trang điểm hay là... quần áo thời trang?... hay là...” Nàng nhíu mày, bắt đầu đoán.

Nghĩ rồi nghĩ... xoay mình vỗ đùi một cái, hô to (chị này thô thiển quá):

“Đúng rồi, là trà! Là trà Đông Phương mỹ nhân”

Trà Đông Phương Mỹ Nhân Đài Loan, đã nổi danh từ lâu nha!

Ngay cả nữ hoàng nước Anh cũng thích uống nha, còn đặt tên là Đông Phương mỹ nhân.

“nga, nga... nguyên lai là bán trà a...”

Nàng gật gật đầu, lại liếc mắt nhìn toà nhà mang đậm nét kiến trúc Đông Phương, nàng liền khẳng định ý nghĩ của mình là không sai. Nếu là bán trà, quên đi, nàng chỉ uống cà phê, rất ít uống trà, khả năng nàng bán hàng thì cảm chắc ể đi!

Thói quen nhún vai 1 cái, nàng chuẩn bị thu dọn lên đường về nhà, tiếp tục tìm công việc khác!

“Núi xa mỉm cười.

Xuân xanh sóng nhẹ

. Ánh.

Cầu nhỏ

Trận gai điệu Hoàng Mai nổi lên, bao nhiêu ánh mắt kỳ quái nhìn về phía cô.

Đây là tiếng chuông điện thoại của cô, từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng từ lão ba, siêu thích nghe thể loại Hoàng Mai này, còn đem đoạn hát đôi của Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài đổi thành nhạc chuông điện thoại, mỗi lần vang lên lại khiến cho bạn học của cô cười không dứt.

Cô nhanh chóng lấy ra điện thoại di động, đưa lên tai nghe:

“Uy!” “Triệu Mộ Hiền tiểu thư?” Một giọng nữ, lạnh lùng trầm thấp cất lên.

“Vâng, chính là tôi.” Kì lạ, ai vậy?

“Triệu tiểu thư, cô chạy đi đâu vậy? Không phải chúng tôi muốn cô đợi ở đằng sau sao? Như thế nào chỉ trong chớp mắt cô đã đi đằng nào rồi? Chẳng lẽ cô định bỏ thi sao?” Khẩu khí của đối phương có chút tức giận.

“A! Bỏ thi? Xin hỏi cô là...” Đầu óc cô có chút lơ mơ.

“Tôi là người của “Đông Phương mỹ nhân”, cô không phải là người đến phỏng vấn vừa nãy sao?”

“Dì?” Nàng ngây dại đi.

Cái gì... cái gì đang xảy ra vậy?

“Lão bản của chúng tôi sắp mở cuộc phỏng vấn vòng cuối, giai đoạn đầu đã xong thấy còn thiếu 1 người, nếu cô không thấy hứng thú, chúng tôi liền...”

“Chờ một chút! cô nói tôi trúng tuyển?”

Cô khản cập kêu lên.

“Đúng vậy.”

“Thật sự..... Thật sự trúng tuyển?”

” Không thể nào?

Cô đang nằm mơ đi?

Vừa mới không phải rõ ràng có người bảo cô đi sao?

Làm sao có thể.....

“Đương nhiên là thật, tiểu thư, tôi không rảnh để nói đùa cùng cô, cô nếu còn muốn tiếp tục xin mời trở lại công ty ta trong vòng 3 phút nữa”

“1 phút đồng hồ! ta chỉ cần 1 phút thôi! Chỉ cần 1 phút đồng hồ...”.

Cô lớn tiếng hò hét, lập tức lao đi như vũ bão, bất chấp là mình đang mặc váy, đang đi đôi giày cao gót quá khổ, chạy nhanh về phía trước, băng qua đường, như gió lốc ập vào toà nhà Đông Phương tráng lệ. Bán trà thì bán trà, chỉ cần có công việc, chỉ cần ở nhà làm sâu gạo, bị mọi người nói cho thành xương khô, chỉ cần có thể tránh được lão ba lái nhái, muốn cô bán cái gì cũng được hết.

Kỳ quái! Thật sự rất kỳ quái!

Triệu Mộ Hiền phát hiện, trước mắt đều là những “Đông Phương mỹ nhân” trúng tuyển, thế nhưng diện mạo đều có phần bình thường giống nhau hưởng ứng lời triệu tập trúng tuyển.

Đám người nhan sắc kiều diễm biến đi đằng nào rồi? Ở vòng phỏng vấn trước các cô gái bị gọi tên đã đi đằng nào rồi.

Mấy người đó không phải bị gọi đến phòng khác chứ? Như thế nào hiện tại bốn phía, mười người còn lại, tất cả đều giống cô 1 bộ dạng bà già...

Khụ! Không, cô làm sao có nói chính mình thành già? Ý tứ của cô đó là những người trúng tuyển, bao gồm cả cô, chỉ đều là những cô gái nhan sắc bậc trung.

Chẳng lẽ “Đông Phương mỹ nhân” muốn không phải là người có tướng mạo mỹ nhân? Mà là muốn một ý nội hàm cùng năng lực.

Đợi chút, nàng suy nghĩ nhanh một chút, có thể dung nội hàm cùng năng lực ra khoe sao?

Triệu Mộ Hiền cắn môi dưới, cố gắng suy tư, trước ngẫm lại, sau ngẫm lại, sắc mặt càng lúc càng kinh hoàng.

Thật sự, 4 năm đọc sách trên giảng đường, cô chẳng có năng lực gì đặc biệt cả.

Về phần nội hàm... lại giống như từ lúc sinh ra chỉ đọc tích lũy một ít kiến thức, sau đó được thêm một ít, đến bây giờ vẫn là thiếu rất nhiều.

“Triệu Mộ Hiền đã trở lại chưa?” một cô gái mái tóc buộc cao, mặc bộ quần áo màu tím xoay mình kêu hỏi.

“Ách! Tôi đã quay lại” vừa nghe tên mình vang lên cô hoảng sợ, lập tức giơ cao tay phải lên.

Hóa ra chính người này đã gọi điện thoại cho cô. Sang giai đoạn phỏng vấn thứ 2 này, bộ dạng của người phỏng vấn giống thầy cô hỏi học trung học.

Mỹ nhân kia nhìn nàng một cái gật gật đầu rồi mới hướng 10 cô gái kia cao giọng nói:

“Tốt lắm! vậy là toàn bộ đều đến đông đủ, hiện tại, xin mời các vị ra đằng sau ngòi chò, kế tiếp phỏng vấn, bất luận chúng tôi đưa ra câu hỏi như thế nào, mọi người hãy trả lời thành thật dựa theo bản thân, nếu như có một chút lừa dối chúng tôi, nếu bị chúng tôi điều tra ra, tuyệt sẽ không nhân nhượng” cô gái mặc áo tím hỏi một cách nghiêm túc.

Từng cô gái nghe thấy đều sững sờ, Triệu Mộ Hiền cũng không ngoại lệ, nàng âm thầm nuốt một ngụm nước bọt lớn, trong lòng không khỏi nói thầm, có cần thiết phải dọa người như vậy không? Bất quá, các tiêu thư đều hưởng ứng lệnh triệu tập này mà...

“Tốt, đề mục thứ 1, nếu vẫn là xử nữ xin mời bước sang bên tay phải của tôi hướng cửa ngoài đi ra” Mỹ nhân kia nói một câu khiến tất cả mọi người đều kinh hoàng.

Hiện trường một trận ồ lên. Triệu Mộ Hiền há hốc mồm.

Như thế nào... thế nào lại có đề mục như thế này a. Xử nữ cũng là có tội sao? Các nàng không muốn làm xử nữ, chẳng lẽ muốn làm loại phụ nữ không biết lễ nghĩa gì.

Công ty này kiểu gì vậy? Sẽ không phải treo đầu dê bán thịt chó, không phải như lúc đầu là tuyển nhân viên lễ tân, trên thực tế là muốn tìm “sô fà tiêu thư” đi?

“Đó là vấn đề vô cùng nghiêm túc, làm ơn hãy thành thực trả lời” cô gái tăng thêm ngữ khí.

Muốn trả lời thành thực sao...

Được rồi! thành thật thì thành thật, dù sao nàng cũng là xử nữ

Cô tự ái, cô là băng thanh ngọc khiết, cô không cần làm cho một công ty kỳ dị như thế này, không cần đợi cũng thế.

Nghĩ như vậy, nàng chậm rãi, từng bước đi tới, không ngờ phát hiện, những người khác, không có ai có ý tứ bước lên phía trước, chỉ trừ bỏ nàng...

Không thể nào!

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn quanh mình, kỳ thật các cô gái đó so với nàng có diện mạo bình thường như mình, thế nhưng... đều có qua tay nam nhân.

Không thể nào!

Một cảm giác thất bại dâng lên trong lòng, chân không khỏi dừng lại.

Nếu chỉ có nàng một mình đi ra ngoài, thật sự rất mất mặt, mặc dù nàng cũng không hiểu loại sự tình này có gì mất mặt...

“Xin trả lời nhanh một chút, thời gian của chúng ta có hạn” cô gái mặc áo tím lên tiếng thúc giục.

Triệu Mộ Hiền đầu óc vừa chuyển, trầm nghĩ, nói dối một chút cũng không có vấn đề gì đi? không phải có người đến kiểm tra nàng chứ?... Ách! Có phải hay không nên lạng lẽ rời đi.

“Xin hãy nhớ kỹ, nhất định phải thành thật trả lời, khi cần thiết chúng tôi có thể sẽ kiểm tra”

Cô cảm thấy kinh hãi. A? thật sự sẽ kiểm tra sao? Công ty này thực sự có bệnh nha!

Hít một hơi sâu trấn tĩnh, cô lập tức hướng ra phía cửa lớn.

Đi thì đi, loại công ty biến thái như thế này, sớm đi ngày nào tốt ngày đấy.

Vừa ra tới cửa, sau lưng truyền đến tiếng cười nhỏ nhỏ của chín cô gái còn lại, mặt cô đỏ lên, chạy nhanh đến cửa trên.

“Ồ... thật là danh tiếng có sức hút kỳ diệu...” nhắm mắt lại cảm tức nói.

“Cô là Triệu Mộ Hiền phải không?” một cô gái mặc áo xanh khác không biết từ khi nào đã đi đến bên nàng.

Cô mở mắt ra, gạt đầu lia lia.

“Đúng là tôi”.

“Xin chúc mừng cô, cô là người duy nhất trúng tuyển, xin hãy đi theo tôi”. cô gái mặc áo xanh nói xong liền dắt cô đi về phía trước

A?

Cô há hốc mồm, hoàn toàn ngây người.

Cô trúng tuyển? chỉ có mình cô?! Vậy phía sau cánh cửa, chín vị “phi xử nữ” kia, đều bị đào thải?

Này rốt cuộc là..... Này rốt cuộc là.....

“Triệu tiểu thư!” cô gái mặc áo tím đứng trước thang máy lên tiếng chào nàng.

“Nga nga.” cô ngây ngốc đi theo, tất cả mọi thứ làm cho cô cảm thấy hồ đồ rồi.

Kết quả, công ty này muốn là xử nữ...xử nữ...

Cảm giác lưng lấm vào một một ma pháp lãnh khốc, này giống như khủng bố nha. Làm sao bây giờ? Cũng không thể quay lại được..

Cô khần trương cùng bất an bước vào thang máy, nhìn phía trước ngấm phía sau, cuối cùng nhịn không được quay đầu lại hỏi cô gái mặc áo tím

“Xin hỏi...các vị rốt cuộc muốn nhân viên vào vị trí nào?”

“Điều này, xin chờ một chút, lão đại chúng tôi sẽ trực tiếp phân phó cho cô sau!”

Cô gái mặc áo tím quay đầu mỉm cười với cô.

“Căn bản lão đại của mọi người là người như thế nào?” sẽ không phải là quái thai? Hay đây là công ty lừa đảo có tổ chức chứ? Chuyên môn lừa các nữ nhân trẻ người non dạ không biết gì chứ?

“Lão bản chúng ta...” cô gái mặc áo tím hai má đột nhiên nổi lên một chút đỏ bừng, về mặt quái dị nói:

“Anh ấy là người đặc biệt phi thường, cô nhìn thấy sẽ biết!”

Quý dị! Thật là quý dị!

Triệu Mộ Hiền thờ hốc vì kinh ngạc, cảm thấy chính mình giống như bước lên thuyền địch, nếu cô đủ thông minh tốt nhất lập tức liền lập tức rời khỏi nơi quý quái này!

“Cái kia..... Tôi xem tôi còn là.....” Nàng đang muốn tìm lý do bỏ chạy, thang máy liền dừng lại, cửa chậm rãi mở ra.

Cô gái mặc áo xanh không đợi cô nói xong, quay đầu cười khê:

“xin mời, chúng ta đã đến nơi rồi!”

Cô bất đắc dĩ di chuyển thân hình đã sớm cứng nhắc, kiên trì bước ra khỏi thang máy.

Nếu có tình hình gì nguy hiểm xảy ra, cô lập tức kêu to lên

Nàng chính như này nghĩ, vừa quay đầu, cả người lại ngây dại.

Nơi này.....

Rốt cuộc là đây là đâu a?

Trước mắt, dĩ nhiên là 1 lâm viên thu nhỏ (có lẽ giống công viên thu nhỏ). Một cái sân đình phong cách Trung quốc đặc trưng.

Hòn non bộ, đường mòn khúc khuỷu quanh co, còn có mẫu đơn lục trúc, cùng không biết làm sao đang có nắng đẹp mà gió lạnh từ đâu thổi tới.

Cô sợ là chính mình gặp phải ảo giác ảo đưa tay lên dụi mắt, cảnh sắc giống như ở chốn thần tiên, thậm chí, bên tai còn truyền đến tiếng chảy róc rách.

“Triệu tiểu thư, xin mời đi về phía trước.” cô gái mặc áo xanh gọi cô một tiếng.

Cô lấy lại tinh thần, ngốc nghếch hỏi:

“Xin hỏi. Hiện tại. Chúng ta vẫn còn ở trong toà nhà lúc này chăng?”

“Đúng vậy!” cô gái mặc áo tím gật đầu.

“Nhưng. toà nhà này làm sao có thể có cái này...?” cô chỉ chỉ bốn phía, nhỏ giọng hỏi.

“Đây là do lão bản của chúng tôi tự thiết kế, anh ấy thích phong cách trung Quốc, cho nên mới đem sửa chữa lại toàn bộ 2 tầng cao nhất của toà nhà này, tạo ra lâm viên này.” cô gái mặc áo tím giải thích.

Triệu Mộ Hiền phát hiện, cô gái này mỗi lần nhắc tới lão bản đều toát ra vẻ mặt say mê sùng bái.

“Cô có vẻ thích lão bản của mình?” cô không nhịn được hỏi.

“Ài, chỉ cần ở trong này làm việc, đều không có biện pháp không thích anh ấy a!” cô gái mặc áo tím ánh mắt mơ màng mỉm cười, sau đó quay đầu lại nói:

“Chờ cô nhìn thấy, cô cũng sẽ cùng chúng tôi giống nhau thôi!”

Không thể nào? Trong lòng cô thất kinh, chẳng lẽ vị đại lão bản kia chuyên môn mê hoặc nữ nhân?

“Đã đến nơi, xin mời đi hướng này, tuyệt đối không nên kinh động lão bản, anh ấy bận bịu công việc”. cô gái mặc áo tím vội vàng thúc giục nàng.

“Nga.” Lòng cô bất ổn đi theo hướng đường mòn, hướng cánh cửa gỗ chạm khắc tinh xảo.

“Triệu tiểu thư, người vừa trúng tuyển đã đến” cô gái mặc áo tím hướng cửa lớn hô lên.

Cửa nhất thời mở ra, một người đàn ông thân mặc âu phục màu đen đột nhiên xuất hiện.

“Đã đến rồi sao? Đại lão bản đã chờ được một lúc, kể tiếp để tôi xử lý được rồi” người đàn ông nhìn Triệu Mộ Hiền liếc mắt một cái.

Triệu Mộ Hiền vốn nghĩ hẳn chính là lão bản, nhưng nghe khẩu khí mới biết không phải.

“Là, vậy giao cho Cửu quản lý” cô gái mặc áo xanh hướng hẳn hành củi đầu, có chút ảm đạm.

Nàng nhìn trộm cô gái mặc áo xanh, cảm nhận được nỗi thất vọng của cô ta.

“Triệu tiểu thư, mời vào” Cửu quản lý làm động tác thủ thế, mời cô vào cửa.

Cô thấp thỏm, đi vào cửa lớn, đến trước một cánh cửa rộng mở, một tấm bình phong thêu tranh hoa điều đỏ đại hình tinh xảo phân cách khu còn lại, tầm mắt xem xét bị chặn lại, làm cảnh bên trong mờ hồ lúc ẩn lúc hiện.

Thay dép đi trong nhà, cô đi lên từng bậc đá, từng đợt hương cây gỗ tùng, xuyên qua bức bình phong, thoáng chốc làm cho cả người cô chấn động, chỉ cảm thấy giống như chớp mắt xuyên qua thời gian, trở về đời Tống trong cổ đại.

Nội thất bên trong trống trải, hướng ra bên ngoài là một mặt tường chính là một mặt thủy tinh, một loạt màn trúc hơi che chút ánh nắng, phòng trong đầm chìm trong ánh sáng nhẹ nhàng.

Trang hoàng thuần một sắc Đông Phương, không có vật gì thừa thãi, chỉ hé ra một bàn vuông chân tượng điêu khắc tinh xảo, trên cao thấp toàn đèn lồng như tết nguyên tiêu, phía dưới xuất hiện một nữ nhân mặc áo trắng.

Mỹ nhân, chính là thoải mái ngồi ở trên bờ đoàn thượng, một tay tựa mặt bàn, chống cằm, yên lặng nhìn nàng.

Một cổ cảm giác kỳ lạ nháy mắt từ ngực lên sang tứ chi, làm các nút dây thần kinh đông lại, đầu nàng đóng băng luôn.

Mỹ nhân tóc dài như hắc đoạn, áo dài tuyết trắng chấm đất, xuất thần thoát tục, phảng phất như tiên nhân giáng trần.

Đứng trước một mỹ nhân như vậy, nàng chỉ có thể ngu si khoá hầu, không thể mở miệng.

Sau một hồi im lặng, mỹ nhân nói chuyện:

“Cô là Triệu Mộ Hiền?”

Tiếng nói trầm thấp, đem tất cả mọi ảo giác biến thành sự thật, làm nàng ngây ngốc lại càng thêm ngốc, nhất thời biến thành con gà gồ

Mỹ nhân thanh âm rất giống nam nhân...

“Cô làm thế nào thành bộ dạng ngốc thế kia? Lại đây ngồi đi!” mỹ nhân tuy cười một tiếng, đứng dậy, tiêu sái đi về phía nàng.

Động tác của mỹ nhân, rất giống nam nhân...

“Triệu Mộ Hiền tiểu thư?” Mỹ nhân lại hô một tiếng.

“Vâng...” Cô cứng nhắc, đi lên trước, đi vào ải trước bàn, phát hiện mỹ nhân trước mặt mặc chiếc áo dài rất lớn, lộ ra ngực bằng phẳng.

Nàng nhìn không được trộm ngắm, đại bất kính trộm ngắm phần ngực của mỹ nhân

Là bình...thường thường... bình!

Hơi thở hoảng loạn, nàng còn không kịp quản trụ miệng của mình, liền hướng thẳng phía trước phát ngôn:

“Trời a! người là nam?”

Vị mỹ nhân tựa như tiên tử kia nghe vậy liền ngẩn ra, cô lập tức hoảng sợ che lại cái miệng rồi lại hạ động tác buồn cười đó xuống, tạo ra một nụ cười mê người.

“Có ai nói với cô tôi là nữ sao?” hần hỏi

“không có... nhưng là... không phải... tôi nói, anh như vậy... tôi nghĩ đến...” cô lắp bắp nói không đầy đủ câu,

Mỹ nam từ ý cười sâu sắc, liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp hướng Cửu quản lý nói:

“Cửu quản lý, mang cho Triệu tiểu thư một ly trà, làm cho cô ấy bình tĩnh lại đi!”

“vâng” Cửu quản lý bỏ 2 chén nước trà thơm, một ly đưa mỹ nam tử, một ly khác đưa tới trước mặt Triệu Mộ Hiền, thuận thế đổi nàng giới thiệu:

“Triệu tiểu thư, vị này là đại lão bản Đông Phương mỹ nhân của chúng tôi, Đông Phương Phong Hoa, cũng là chủ tịch tương lai...”

Đông Phương...Phong Hoa? Chủ tịch tương lai?

Triệu Mộ Hiền ngây ngốc nhìn chằm chằm mỹ nam, nhất thời không thể hoàn hồn.

Tóc hần dài hé ra dung nhan tuần tú, ánh mắt trong sang, mắt hình dài mà thâm thúy, mũi dài thẳng, đôi môi bạc mà tròn bóng... Đây! Đây nam nhân, sắc đẹp của anh khiến bao nhiêu nữ nhân đỏ mắt ghen tị đấy!

Chẳng lẽ...cô về sau sẽ cùng vị mỹ nam tử này cộng tác sao? Không thể nào? Cùng người như thế này làm chung một chỗ sao? Chỉ cần đối mặt với hần liền lên cơn đau tim đầu tim đầu lâm vào tình trạng hôn mê làm sao còn có thể làm việc?

Đến đây, nàng có thể hiểu được hành vi sở hữu kỳ dị của tử sam nữ tử kia, đại khái là nữ nhân trong cái toà nhà này đều là fan cuồng nhiệt của vị Đông Phương đại lão bản này.

“Ngồi đi! đừng đứng vậy” Đông Phương Phong Hoa nhẹ giọng nói.

“là” giống như nhận được lệnh của trời, nàng đồng một tiếng, chân mềm ra ngồi chồm hổm xuống dưới.

Người bộ dạng tuần mỹ, thanh âm going nước trong thanh thượng lưu động(nước chảy trong hang đá), lạnh lạnh êm tai...

“Cô quê ở Giang Tây, sinh ra ở Đài Bắc, năm nay 23 tuổi, là con gái duy nhất trong nhà đúng không?” Đông Phương Phong Hoa nhìn cô, đôi mắt đẹp lộ vẻ ý tứ hàm xúc.

Triệu Mộ Hiền cũng không xinh đẹp, tóc không dài, ngũ quan vô cùng bình thường, cùng một thân mang trang phục quá sức là già, thẳng thắn mà nói... xem ra thực làm người ta thất vọng.

Nhưng làm, nếu xác định huyết mạch có liên quan, cho dù bộ dạng nàng như thế thật có lỗi.

Dù sao, nàng cũng là người duy nhất phù hợp với tiêu chuẩn chọn người...

“Ách... Đúng vậy” cô bị đánh giá từ đầu đến chân, cả người không được tự nhiên, cô chỉ còn biết bung chén lên uống một ngụm trà.

“Như vậy, cô có thể ngồi ở chỗ này, liền chứng minh mình vẫn là xử nữ” Đông Phương Phong Hoa vẫn như cũ nhìn thẳng vào cô.

“phụt_” nước trà còn chưa trôi xuống cổ họng, liền toàn bộ phun tới.

Xử nữ! chữ này theo miệng của con người đẹp trai này thốt ra, quả thực làm cô xấu hổ muốn trốn đến tận Bắc Cực

Cô hé ra khuôn mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa vội, vội vàng lấy tay lau đi mặt bàn vừa bị phun nước, đang lo lắng nước bắn tung toé đến chỗ mỹ nam, chọc giận hắn.

Nhưng Đông Phương Phong Hoa không hề nóng giận, vẫy tay, Cửu quản lý tức động tiến vào lau bàn, sửa sang lại sạch sẽ.

“Thực xin lỗi!...” cô ngập ngừng nói.

“Cô không cần khăn trương như thế, lại uống ngụm nước trà khác đi!” hắn nói xong cầm lấy chén trà, rót nước trà cho cô.

Cô ngơ ngác nhìn bàn tay nắm chén trà của hắn, liền phân tâm tư tưởng, nam nhân này đến cử chỉ, cánh tay dài xinh đẹp tuyệt trần. Hơn nữa động tác tự nhiên, thấy thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui nha!

Mang sự choáng váng, cuối cùng cũng đưa cái chén lên miệng, lại uống một ngụm, nhất thời, một cổ mùi hương thơm ngát theo đầu lưỡi hoá nhập vào nội tâm, tiêu trừ bớt một chút xúc động bất an, làm người ta trầm tĩnh không ít.

“Thật có lỗi, đây trực tiếp là lỗi của tôi, nhưng công tác này muốn người ‘sạch sẽ’, bởi vậy, chúng ta mới có thể đặt ra điều kiện xử nữ như vậy” Đông Phương Phong Hoa cười giải thích.

Sạch sẽ? loại từ này nói thật là kỳ quái...

Triệu Mộ Hiền không khỏi hỏi:

“Xin hỏi, rốt cuộc các ông muốn tìm nhân viên như thế nào?”

“Tuy rằng bề ngoài công bố là tuyển trợ lý trực tổng đài, nhưng chúng tôi cần là một trợ lý đặc biệt cho tôi” Đông Phương Phong Hoa lại nói.

“Trợ lý đặc biệt? Trợ lý đặc biệt có cần thiết là... ách, xử nữ sao?” nàng lắc lắc đầu hỏi.

Đông Phương Phong Hoa đột nhiên quay sang nhìn cô, cô hoảng sợ, không tự giác lùi về phía sau, nhưng hắn chính là thân thủ nhanh nhẹn, cầm lấy chén đưa tới trước mặt cô.

“Nhìn xem cái chén này, Triệu tiểu thư, cô chẳng lẽ không phát hiện ra cái gì khác lạ sao?”

Nàng nháy mắt mấy cái, cái thứ nhất xem kỹ kỳ thật móng tay của hắn thật xinh đẹp, hình móng tay, được tỉa rất ngọn gàng, các móng đều ánh lên một mảng phiến hồng mạnh mẽ sang bóng, có mấy người đàn ông có thể có ngón tay hoàn mỹ như vậy? Ngay cả đến tay cô đều thô thiển một đồng.

“ách... cái chén này rất được, tính chất rất tốt...” cô sợ hãi bình phẩm.

Đông Phương Phong Hoa nhẹ nhàng mỉm cười, không hề làm nàng khó xử, nói thẳng:

“đây là đồ Đông Phương xuất khẩu ‘gốm sứ Đông Phương’”

“Đông Phương gốm sứ?”

“Đúng vậy, ‘gốm sứ Đông Phương’ đặc biệt ở chỗ, dựa theo phương pháp chế tạo đồ gốm từ đời Tống, cũng là trên thế giới độc nhất vô nhị cao thủ đồ sứ, làm cho các danh nhân, phú hào trong và ngoài nước sưu tập, tranh tương tranh mua, cái cốc trên tay cô, hiện tại, thị trường có giá tới ba trăm vạn”. Đông Phương Phong Hoa cười nói.

Ba trăm vạn? cái chén nhỏ này? Cô vừa nghe đến giá này, không tự giác run lên một chút.

“Kia... Đông Phương Mỹ Nhân chính là chuyên môn chế tạo cái này... loại đồ sứ?” cô thế này mới hiểu được chính mình phía trước hoàn toàn nhận nhầm, người ta cần bản không phải là bán trà.

“Đúng vậy, Đông Phương mỹ nhân chỉ chính là loại này, tính chất như da thịt trơn bóng như ngọc, màu sắc cơ hồ cùng loại sứ men xanh thời Đại Tống giống nhau như đúc, mà quá trình chế tác này, phải phi thường chú ý, trước khi thành phẩm, nếu người không sạch sẽ chạm vào sẽ sinh ra phiền toái, bởi vậy, ta mới muốn tìm một xử nữ đến giúp tôi” Đông Phương Phong Hoa nhìn chằm chằm cô rồi chậm rãi nói.

“Nguyên lai là như vậy...” miệng cô lý giải, trong lòng cảm nhận được buồn bực, đây là cái quái gì? Không phải xử nữ sẽ không thể chạm vào? Nam nhân kia đâu? Cũng muốn là xử nam mới chạm vào sao? Loại suy nghĩ này, chẳng lẽ vị Đông Phương Phong Hoa cũng là...nga không, không thể như vậy được, như vậy đối với mỹ nam là loại bất kính.

“hiện tại cô hiểu được nguyên nhân trúng tuyển?”

“là...” hiểu được là hiểu được. Nhưng nếu các bạn của cô biết nguyên nhân trúng tuyển này, nhất định sẽ cười đến chết mất.

“tốt lắm, cô đã hiểu được, như vậy, mời cô ngày mai đứng giờ đi làm”

Đồng Phương Phong Hoa nói xong đứng dậy, chuẩn bị chấm dứt cuộc nói chuyện.

“nhưng là...” cô cũng đứng lên theo, nhưng nhất thời tới gần phát hiện ra, vóc dáng của hắn rất cao, cơ hồ so với cô thì cao hơn một cái đầu, hơn nữa hình thể thon dài dạt nãi, trên người áo dài trên đồng sắc bạch tì thêu một ít đồ án, ngực rộng mở(đại sườn), bên hông chỉ tùy hứng buộc một sợi dây kết khoan mang, sấn tóc dài, càng khiến hắn phảng phất như có tiên khí...

“Nhưng cái gì ? Chẳng lẽ cô không nhận công việc này ?” hắn ngoái đầu nhìn lại cô.

Dù cho ai nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp này của hắn, đều không có khí lực từ chối, cô cảm thấy chính mình bị ánh mắt của hắn thôi miên.

“không... không phải, tôi chỉ muốn hỏi rõ ràng... nội dung công việc của tôi là gì ?” cô cảm thấy hít thở không thông, vội vàng dời tầm mắt, cũng may bị chưa bị đôi mắt đẹp kia nướng chín, bảo toàn được cái mạng nhỏ.

“chờ cô ngày mai đến đây, tôi sẽ nói cho cô biết” hắn vỗ nhẹ trán nàng một chút, nở một nụ cười ôn hoà.

Tiền nhân có ma lực, nhẹ nhàng mỉm cười một cái liền làm cô toàn thân run rẩy, nhìn không được ngẩng đầu, si ngốc nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, 1 trận tê dại, tâm tư phân bội cô mà đi theo hắn, không nghe theo sự khống chế của cô nữa.

“vâng, ngày mai tôi sẽ đến” cô nói như mê sảng, hứa hẹn.

“tốt lắm, cô có thể đi được rồi, ngày mai gặp, Triệu Mộ Hiền” hắn nhẹ giọng nói.

Vì thế, chỉ cần nghe tiếng nói của mỹ nam tử, cô như trúng tà, đi theo Cửu quản lý, đi ra cửa, bước vào thang máy xuống lầu.

Mãi cho đến khi ra khỏi ‘Đồng Phương mỹ nhân’, cô mới hoảng hốt tỉnh lại, nhìn không được quay đầu lại nhìn lên trên tầng cao nhất của toà nhà, thì thào tự hỏi

“mình không phải nằm mơ đi ?” nói xong, dùng sức néo vào mặt mình một cái, đau đến kêu to.

“a... đau quá ! không phải giấc mơ, không phải giấc mơ, mình thật sự tìm được việc làm ! thật sự tìm được việc làm...”

Tuy rằng công việc có phần kỳ lạ, nhưng chỉ cần nghĩ có thể cùng công tác với đại lão bản đặc biệt, đẹp tựa thiên thần này, toàn bộ nhiệt huyết của cô liền sôi trào lên.

“yes ! ngày mai sẽ được đi làm, không cần làm sâu gạo, mình lại có công việc...”

Cô mừng rỡ như điên, giống như đứa trẻ con, vừa đi vừa cười, nhảy chân sáo, hồn nhiên không biết, có người ở tầng cao nhất của Đồng Phương nhìn qua cửa sổ thủy tinh hướng xuống chỗ nàng, lại là 4 người, bốn ánh mắt, dùng một loại ánh mắt kỳ dị, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng...

“chính là cô ta sao ?”

“đúng vậy”

“thật là xấu”

“huyết thống trải qua nhiều năm hỗn tạp như vậy, khó tránh khỏi thay đổi hình dạng”

“bất luận là xấu hay đẹp, chỉ cần có huyết thống không thành vấn đề”

“cũng đúng”

“như vậy, đợi bảy bảy bốn chín ngày, chúng ta có thể cứu...”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Triệu Mộ Hiền ngày đầu tiên đi làm, đã bị lỗi đi ‘chính hình’.

Một đám nữ nhân, cũng chính là nhân viên ‘Đông Phương nữ nhân, vừa thấy nàng báo danh, đã đem vào một căn phòng khác để thay quần áo, càng không ngừng trách cứ nàng.

« Bây giờ cô đã trở thành trợ lý đặc biệt của lão đại, diện mạo của cô, thật sự sẽ làm thương tổn đến mắt của anh ấy nha... »

« Đúng vậy, trời sinh bộ dạng xấu xí là vô tội, nhưng không ‘cải tạo’ nó lại là một tội ác tày trời, đôi mắt đẹp của lão đại làm sao chịu được khuôn mặt này ! »

« Khó trách Cửu quản lý muốn chúng ta ‘cải tạo’ cô ấy, nhìn xem đây là bộ dạng gì ? Ngày hôm qua nhìn thấy cô trùng tuyến, trong lòng chúng tôi đều khóc thét... »

« Chính là a ! Đại lão bản làm sao vậy ? Tốt xấu gì cũng nên chọn một người có cái ‘mặt tiền’ đẹp để một chút, như thế nào lại chọn người như vậy... Aiiiiiiiiiii! »

Thật là ! Cô cũng đâu có tệ hại như vậy !?

Triệu Mộ Hiền nghe được vừa bực mình vừa buồn cười, phản bác nói : « Tôi hôm nay tự cho rằng mình đã chuẩn bị rất là tốt trước khi ra khỏi cửa »

« Chuẩn bị ? Trời ơi ! Cô gọi cái này là chuẩn bị rồi hay sao ? quần bò, áo phông, đầu tóc rối bời ? ». một người mặc áo tím châm chọc kêu to.

« Đừng cùng cô ta đồng dài nữa, trước khi cô ấy đi gặp lão bản chúng ta phải có nghĩa vụ biến cô ta thành người có thể gặp được mới được, lập tức động thủ ». Người phụ trách phòng vấn vòng thứ nhất hôm qua ra lệnh một tiếng, mọi người ba chân bốn cẳng, bắt đầu cởi quần áo của nàng. (Đông Phương phong Hoa*máu mũi chảy ra*. Bò Sữa : *đẩy đẩy ra ngoài*« anh ! chỗ phụ nữ làm việc nhìn gì, ra ngoài. Nhanh ! » Đông Phương Phong Hoa*ngoái cô lại nhìn* Bee : em tưởng chị ý không được đẹp như vậy mà sao ca ca lại chảy máu được nhỉ ??? ĐPPH : No comment)

« Oái ! Mọi người làm gì vậy ? Tôi chỉ đến để xem phân công công tác thôi, đương nhiên là ăn mặc đơn giản thôi... ừ, đừng cởi quần của ta... oa... »

Nàng kinh hoàng hét chói tai, một ‘bình đoàn’ toàn những cô gái nhanh nhẹn, ngay lập tức thay cho cô một cái áo trắng, cùng một chiếc quần dài màu tím. (Bee : công ty này có vẻ thích màu tím)

Quần áo như vậy là hoàn hảo, vừa đôi quần áo xong, lại có một nhóm người khác giúp cô đánh lại ‘cái mặt tiền’, không nói 2 lời liền đem kéo chỉnh lại mái tóc so le không đồng đều của cô, vậy là Triệu Mộ Hiền đánh phải tiền biệt mái tóc đã tồn tại từ lâu.

« Mọi người làm sao có thể... nga, trời ạ ! Sao kiểu tóc của tôi giống thời trung học... » Cô lập tức khóc thét.

« Đừng nói nhiều nữa, đến giúp cô ta trang điểm đi ! »

Một người mặc áo đen thét ra lệnh, lại có người 3 chân 4 cẳng vọt tới trước mặt Mộ Hiền, muốn trang điểm lại dung nhan cho cô, muốn biến thành cô thành một người khác.

« oa ! tóc của tôi... » cô trừng mắt nhìn vào gương mặt trong gương, kinh hoàng hét lên.

Trước sau đều ngắn ngắn, ngay cả mái cũng không buông tha, ngắn ngắn tà tà trước trán. Bộ dạng thoạt nhìn tựa như thanh thuần, tinh khiết (oe. Chị 23t rồi đấy, không phải 16 đâu)

Nàng khờ sở nuôi dài mái tóc... trà không ít tiền tìm nhà thiết kế tóc....Ồ...

« Đại lão bản thích sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái, cô như vậy so với lúc trước còn đẹp hơn gấp bội đó ! »

« chính là a ! Kiểu tóc này kết hợp với chiếc áo trắng này thật đẹp nha, rất có khí chất của một nữ sinh viên mới ra trường... »

Khí chất cái gì khí chất ? nàng chỉ thấy thật ngu xuẩn.

Triệu Mộ Hiền ai oán một tiếng, cảm thấy mặc trang phục của mình vẫn là tốt nhất.

Một chiếc áo dài màu trắng, quần dài màu tím, thấy như thế nào cũng quái, không có điểm nào giống nàng cả !

Từ nhỏ tới lớn, trong mắt mọi người Triệu Mộ Hiền chính là cô gái có khí chất sáng sủa, loại quần áo thanh tú này căn bản không thích hợp với nàng.

« tốt lắm, cô có thể đi gặp lão bản rồi » vị nữ quản lý bí mật kia rút cuộc cũng cảm thấy hài lòng, thả cho nàng đi.

Lòng nàng thâm trầm đầy ai oán hướng tới thang máy, bấm nút đi lên lầu.

Đi lên tầng cao nhất, nghĩ đến có thể gặp được Đông Phương Phong Hoa, cô lại bắt đầu khẩn trương.

Có thể là hấn làm cho cô rất rung động, ấn tượng quá sâu, ngay cả hôm qua đi ngủ cả đầu đều có hình ảnh của hấn, thậm chí cô còn nằm mơ thấy hấn

ôm cô, thâm tình chân thành đối cô nói chuyện... (chị ăn dưa bở kia !)

Khụ, chỉ tại thời điểm này, cô cảm thấy việc nằm mơ cũng có điểm hữu ích về thể xác lẫn tinh thần, ảo tưởng một chút bởi vì hiện thực vĩnh viễn không có khả năng phát sinh chuyện như vậy, dù sao chính mình vui vẻ cũng tốt.

Hé miệng cười khê, cô đi lên đương môn, đang muốn đi hướng cửa gỗ phiến tượng điêu khắc, một thanh âm liền gọi cô:

« Sớm, Triệu Mộ Hiền tiểu thư ! »

cô ngẩn ra, quay đầu lại, thấy Đông Phương Phong Hoa từ rừng trúc chậm rãi đi ra.

Hắn thực thích màu trắng đi ? vẫn là một thân áo trắng phiêu dật, chẳng qua hôm nay vạt áo đoan trang khép lại, không hề đàn trước ngực hoặc người, quần áo thêu dài tới mắt cá chân, không hề mất đi phong độ, ngược lại càng làm tăng thêm vẻ phong hoa tuyết nguyệt cho hắn.

Hồ hấp của cô có phần phiền loạn, nhìn không được thăm nghĩ, nữ nhân như thế nào mới có thể có được nam nhân tuấn dật như vậy nhỉ ?

Nam nhân có lẽ có năng lực quyến rũ nữ nữ, nhưng là đại bộ phận nữ nhân không có dũng khí quyến rũ nam nhân này.

Đối với nữ nhân mà nói, nam nhân tuyệt mỹ không giữ bên mình được, quản không được, thu không tốt, cho nên thà rằng chọn người bình thường một chút, mới có thể an tâm được, có lẽ là mỗi người đàn bà trong lòng đều có mong ước như vậy ?

« Làm sao vậy ? Sáng sớm đã ngăn người rồi ? » Đông Phương Phong Hoa ý cười dạt dào đi đến trước mặt cô.

« Thực xin lỗi, tôi chỉ là... » cô liền xấu hổ liếc mắt vuốt tóc.

« Chỉ là cái gì ? » hắn hứng thú nhìn dáng hình nàng, phát hiện cô trở nên thuận mắt hơn, rõ ràng là có mang điểm trẻ con nhưng cũng là rất thích hợp với cô.

Bởi vì tóc nhẹ nhàng khoan khoái, nguyên bản bình thường ngũ quan liền hiện ra, hắn phát hiện, ánh mắt của cô mặc kệ là cười hay không cười, đều cong cong như mặt trăng lưỡi liềm, miệng thường mỉm, thoát nhìn tựa như chỉ tại cười mê, rất thú vị.

Hơn nữa a, cô tuy là mặc quần áo đơn giản nhưng như vậy lại có điểm văn nhã, so với bộ quần áo đáng sợ ngày hôm qua cô mặc thì có chuyển biến tốt hơn nhiều.

« Ai, đều không có người nói cho anh biết, bộ dạng của anh thật rất tuấn mỹ sao ? ngay từ đầu tôi thật sự không nghĩ đến bộ dạng còn hơn cả siêu cấp mỹ nữ như vậy, đến bây giờ tôi nhìn anh như nhìn thấy thiên thần » cô rung động vỗ về ngực không thôi, thẳng thắn nói.

Hắn ngẩn ra, không khỏi mỉm cười.

Nói dài như vậy, cô hình như đắm đuối thay hắn nói thang ra sự thật trong lòng nữ nhân.

« Không có, mọi người cũng không dám nói như vậy với tôi, bởi vì tôi không thích người khác thảo luận về diện mạo của mình, hơn nữa tôi không thích người khác nói mình lớn lên giống nữ nhân. »

« a. thật sự có lỗi... » cô giật mình che miệng lại, nghĩ rằng ngày đầu tiên đi làm đã nói lời, quả thực muốn chết sớm mà.

« Không có gì, không biết không có tội, đi thôi, chúng ta mau vào thôi ! » hắn mỉm cười, hướng cửa lớn đi tới.

« Vâng » cô không dám nói thêm nữa, đi theo hắn đi vào phòng trong

Trong phòng vẫn là tràn ngập yên tĩnh, chính là, tại nơi trống trải này, cô phải làm trợ lý đặc biệt ở đâu chứ ?

« Đại lão bản, sớm ! » Cửu quản lý đã ở bên trong thất chờ, vừa thấy Đông Phương Phong Hoa tới liền cung kính cúi chào, sau đó dâng lên một chén trà ngon.

« Triệu Mộ Hiền tiểu thư, xin mời ngồi » hắn đối với cô nói.

Cô ngoan ngoãn ngồi đối diện với hắn, chờ hắn phân công công tác, nhưng hắn lại thần nhiên ngồi xuống, nhàn nhã thưởng thức chén trà, bộ dạng không có gì phân phó cho cô.

Cô liên tục nhìn chén trà, rốt cục nhìn không được, hỏi :

« Xin hỏi, hôm nay tôi phải làm việc gì ? »

Đông Phương Phong Hoa giương mắt nhìn cô, nói :

« Trước hết hôm nay, cô cùng tôi nói chuyện đi ! »

A ? nói chuyện phiếm ? chẳng lẽ đây là công việc của trợ lý đặc biệt sao ? toi... không cần đi hỗ trợ tạo phôi gồm sao ? » cô nghĩ đến việc mình phải xuống nhà xưởng làm cái gì ‘gốm sứ Đông Phương’ a !

« Không, không cần » hần nhin không được cười nói :

« Công việc chế tạo đồ gốm thực sự rất tinh vi, cần sự pho có chuyên môn lâu năm mới làm được, cô không cần phải đi đâu »

« Vậy công tác của tôi là... » cô có điểm buồn bực.

« Không cần vội, tôi sẽ chậm rãi nói cho cô biết mà » hần nói xong, trong mắt hiện ra một ánh nhìn bén nhọn.

« nga ». Mộ Hiền gật đầu

Nói thực ra thì, cô cũng không ngại mỗi ngày bồi tiếp vị đại lão bản mĩ nam tử này nói chuyện (lợi cho chị quá còn gì), nhưng nếu công việc chỉ như vậy, cô cần phải đăng thông báo tuyển nhân sự rầm rộ như vậy không ?

Lão ba thường nói cô rất ngay thẳng, sẽ không làm nũng, chẳng những không phải là đứa con gái ôn nhu, uyển chuyển hàm xúc, hơn nữa thường nói không suy nghĩ, một cây thông thẳng ruột, rốt cuộc nghĩ cái gì liền nói cái đấy, một chút cũng không để ý.

Nhưng lại không có cách nào điều chỉnh ? Sao lão ba không ngắm xem cô hưởng loại gen di truyền này từ ai !? Người tạo ra cô lại còn chê cô không có phong thái của nữ nhân, chắc !

« Nghe nói tổ tiên Triệu gia của cô là thuộc dòng hoàng tộc Đại Tổng từ xa xưa ? » Đông Phương Phong Hoa đột nhiên hỏi.

« Hà ? Làm sao anh biết ? Nhà chúng tôi có một quyển đại gia phả tương truyền từ ngàn xưa, cha tôi vẫn hay nhắc đến tổ tiên mình, tuy vẫn là Đại Tổng vương tộc ! » . Chuyện liên quan đến gia phả, cô đã nghe lão ba nói cả trăm lần rồi.

« Phải không ? Vậy cha cô có đề cập chuyện gì liên quan đến tổ tiên mình không ? » hần lại hỏi.

« Cũng không có chuyện gì đáng đề ca tụng cả, nhưng bởi vì họ Triệu, cùng vương thất của triều Tổng có nhiều điểm liên quan, những cái khác cha tôi cũng không nhắc tới nhiều » cô đối với lão ba hay nghĩ đến có cùng huyết thống, vẫn chỉ đem ra chê cười thôi, cũng không có tin là thật.

« Truyền thuyết ? Tôi thực thích nghe truyền thuyết, có thể hay không nói cho tôi nghe một ít được không ? » hần chống cằm, tựa hồ cảm thấy hứng thú thật.

Cô thấy hần thực muốn nghe, cũng cảm thấy hứng thú theo, nói :

« Nói xong anh đừng có cười nhé, tôi nghe nói, nhà chúng tôi có một hậu duệ của công chúa đời Tổng trước ! »

« Công chúa ? » hần mâu quang chột lóe.

« Đúng một công chúa, nghe nói nàng là một tuyệt sắc mĩ nhân... » cô nói tới đây, nhìn hần đang chăm chăm nhìn mặt cô, dùng một chút vội vàng nói :

« Ách, tôi biết những lời này mình nói ra thật không có sức thuyết phục mà... »

« Không sao mà, tôi cảm thấy bộ dạng của cô thực đáng yêu mà » hần cười.

Cô ngáy ngốc cười theo (chị bị thôi miên rồi ! tỉnh tỉnh !) cho dù biết điều này chỉ là khách sáo hoặc an ủi thôi, nhưng từ miệng hần nói ra, cũng thật thỏa mãn nha.

Mĩ nam ngay cả tâm địa đều tốt đẹp a... trong lòng cô tán thưởng.

« Nói như vậy, cô cũng coi là con cháu của công chúa đi ! » hần cười, đột nhiên trở nên có điểm quý dị.

« A ? cái này cũng chỉ là truyền thuyết, nhìn thân hình mình tôi không quá tin tưởng điều này. Nghĩ lại, Đại Tổng đến bây giờ đã qua mấy ngàn năm, huyết thống cũng sớm bị chặt đứt, tôi cùng mẹ căn bản không tin vào điều đó. » cô lắc lắc đầu.

« Cũng không nhất định như thế, loại huyết mạch này theo con cháu mà khai chi tán diệt (hình như là theo kiểu thành các chi khác của mình ý) trừ cô ra, nói không chừng còn có họ Triệu khác kế thừa huyết mạch... »

« Đây là chủ hệ cùng chi thứ khác biệt, cha tôi kiêu ngạo ở chỗ, ông kiên trì nói rằng họ nhà tôi là chính thống chủ hệ. A, thật là ngoan cố mà... » cô nhún vai tự giễu.

« Thật tốt quá, ta muốn chính là chính thống a... » hần thì thảo tự nói.

« Cái gì ? » cô nghe không rõ lắm.

« Không, không có gì, đến đây đi, tôi đưa cô đi xem xét ‘gốm sứ Đông Phương’ của chúng ta » hần đứng dậy, hướng bên phải một bức tường có một

mặt hoa văn ‘cửu điều cảm lý’.

Cô đi theo phía sau hần, cảm thấy mặt bức tường cái gì cũng đều có đồ sứ, chỉ cần hần chạm nhẹ vào, mặt bức họa của tường liền chậm rãi nâng lên, sau đó, một không gian triển lãm rộng mở liền xuất hiện một cách rõ ràng.

« oa ! » nàng kinh hô, như thế nào không nghĩ đến phía sau bức tường lại có một căn phòng khác.

« Vào đi ! bên trong đều là đồ sứ thủ công tinh chế của chúng tôi ». hần dẫn nàng tiến vào không gian triển lãm.

Cô tròn to 2 mắt, nín thở nhìn đám đồ sứ trong suốt được đặt ở bên trong, ngọn đèn chiếu xuống, tản ra một ánh sáng trong suốt mượt mà, ấm áp chiếu sáng khắp nơi.

Cho dù nàng chỉ là thường dân, cũng hiểu đó không chỉ là đồ sứ, mà là tác phẩm nghệ thuật.

« Gốm sứ Đông Phương tuy nói ra dựa theo gốm sứ đời Tống, nhưng là, trên cơ bản chính là nguyên hình gốm sứ đời Tống. Mỗi một thành phẩm, cùng với gốm sứ đời Tống lưu truyền trên đời cơ hồ giống nhau như đúc » Đông Phương Phong Hoa đi đến trước một chày gỗ bình tiền bụi màu xanh hình tròn, tự hào nói.

Cô cũng đi qua nhìn chăm chăm vào chiếc thân bình thuần khuyết, thờ dài :

« Thật sự là kinh người, cái này không dưới trăm vạn đi ? »

« Chiếc bình này giá quy định là ba trăm vạn, bất quá người sưu tầm trước đã trả trên giá thị trường là năm trăm ngàn »

« Trời ạ ! năm trăm ngàn... » cô mở lớn miệng, thật lâu không thể nói, cô khẳng định mười tháng làm việc cật lực cũng không kiếm được số tiền lớn như vậy!

« Cái này còn là bình thường, có những đồ gốm sứ đời Tống cực kỳ trân quý, đặc biệt là ánh màu thiên thanh nên mới quý, ánh hồng lên, sáng lên sắc xanh lam cực kỳ trân quý, đó mới chính là cực phẩm quý báu, có ‘vũ thiên tình vân phá thân’ mỹ lệ. chúng tôi còn có một bức tượng gốm sứ màu thiên lam Đông Phương, giá bán trước mắt đã cao tới 1 triệu, nhưng không bán. »

Đông Phương Phong Hoa nói xong, kế tiếp ấn nút điều khiển từ xa, đột nhiên bức tường trở thành một hình vuông trong suốt, hiện ra, bên trong là một tủ đựng đồ sứ làm bằng thủy tinh trong suốt, ánh sắc thiên màu lam trắng làm người ta trở nên mê muội.

“một triệu...” cô thông thả bước lại gần cực phẩm này, ánh mắt cơ hồ bị nó chiếu sang đến loá mắt.

“tôi không hiểu không phải đồ cổ mới có giá trị trên thị trường sao?”

“đặc điểm lớn nhất của gốm sứ Đông Phương chính là chúng tôi có khả năng tái tạo lại đồ gốm đời Tống một cách hoàn mỹ nhất” Đông Phương Phong Hoa đắc ý giải thích.

Cô quay đầu nhìn hần, trực tiếp hỏi lại:

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao?”

“Vì sao mọi người có năng lực tái tạo được đồ gốm từ đời Tống? Đây không phải chuyện có thể làm được?” cô không thể tưởng tượng được liền bật thốt lên hỏi.

Hần nhìn chăm chăm vào cô, thần sắc có 1 giây ngừng lại, khoé miệng hơi hơi gợn lên, cười đến lạnh:

“Đây là bí mật của Đông Phương”

“ách?” cô đột nhiên cảm thấy goings như chính mình hỏi một vấn đề không nên hỏi.

“Nhưng mà, hiện giờ không bao lâu, cô hần cũng sẽ biết bí mật này...” hần nói xong, cúi thấp hướng cô nói nhỏ, thân thủ nhẹ nhàng vuốt tóc cô ra sau tai.

Một trận tê dại truyền từ tai xuống toàn thân, cô lập tức nín thở, không dám hô hấp, đương nhiên không hiểu những lời hần nói có ý tứ gì, không hiểu động tác nhỏ này của hần có ý tứ gì...

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, có người trực tiếp đẩy cửa ra, vừa vào đã lớn tiếng ồn ào.

“Phong Hoa, Phong Hoa, ta nghe nói cháu tìm được, là thật sao?”

Đông Phương Phong Hoa lại nhú mày, xoay người bước ra khỏi khu triển lãm, Triệu Mộ Hiền cũng buồn bực đi theo ra ngoài, liền thấy một vị lão phu nhân tóc trắng hoa lệ, vẻ mặt vui mừng vội vã tiến vào bên trong.

“Bà nội” Đông Phương Phong Hoa đón nhận.

“Phong Hoa, ta nghe được tin tức, nói chúa rất cuộc tìm được rồi...” lão phu nhân kích động nắm lấy tay hắn.

“Bà nội, cháu có khách.” Bà ấy tránh sang một bên mới nhìn thấy Triệu Mộ Hiền, ánh mắt bỗng dưng tròn to.

“Cô ấy chính là...”

Lão phu nhân thanh âm run run, biểu tình kinh hãi, làm cho Triệu Mộ Hiền có điểm kỳ quái.

“Cô ấy là trợ lý đặc biệt mới của cháu” Đông Phương Phong Hoa rất nhanh tiếp lời.

Biết được vị này chính là bà nội của lão bản Đông Phương, Triệu Mộ Hiền không dám chậm trễ, chạy nhanh đến vấn an: “lão phu nhân, người khỏe a. cháu là Triệu Mộ Hiền”

“a... họ Triệu sao?... Tốt...tốt lắm...thật tốt quá...” Đông Phương lão phu nhân đi đến chỗ cô, miệng lẩm bầm rồi đi một vòng quanh nàng, nhìn chăm chăm đánh giá.

triệu Mộ Hiền tự nhiên không hiểu cảm thấy căng thẳng giống như mình là một miếng thịt ngon bị người ta lật qua lật lại.

“Bà nội, đừng như vậy, bà đang dọa chết Triệu tiểu thư đây” Đông Phương Phong Hoa trong lời nói có phần thần nhiên cung kính nhắc nhở.

Đông Phương lão phu nhân gật gật đầu, lấy lại khẩu khí, chậm rãi thu hồi ánh mắt bức người, hiền lành nhìn Triệu Mộ Hiền.

“Thực xin lỗi a, Triệu tiểu thư.”

“Ách, bà cứ gọi cháu là Mộ Hiền.” cô tuy rằng có tính cầu thả, nhưng chịu ảnh hưởng của gia tộc coi trọng thứ bậc, phi thường kính hiếu với các bậc tiền bối.

“Mộ Hiền, Mộ Hiền, ân, tên rất hay, là phụ thân đặt cho sao?” Đông Phương lão phu nhân khen, nở nụ cười.

“dạ”

“Phong Hoa có thể tìm được người, thật sự là quá may mắn...” Đông Phương lão phu nhân gật gao nắm lấy tay nàng

Cô ngẩn ngơ, không hiểu lão phu nhân vì sao vừa vào đến cửa liền liền mình nói là cô tốt, cố tình ca ngợi kiểu này thật là quý dị, giống như cô là khối thịt béo thượng đẳng...

Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương Phong Hoa trầm xuống, lập tức nói sang chuyện khác.

“Bà nội, cháu cùng Triệu tiểu thư đang bàn công chuyện, nếu bà không có chuyện gì khác...”

Đông Phương lão phu nhân rốt cục cũng thu hồi ánh mắt đang dán chặt vào người Mộ Hiền, buông cô ra, quay đầu trừng mắt hắn, trách cứ nói: “ta đương nhiên là có chuyện nên mới đến đây, tuần trước cháu lỡ hẹn ăn cơm, làm hại Lâm tiểu thư phải chờ đợi, thật sự là không lễ phép!”

“Bà nội, cháu nói rồi, cháu hiện tại không có tâm tình để bàn chuyện hôn sự”. Hắn nhíu nhíu hai hàng lông mày.

“Việc này trọng đại, cháu sắp ba mươi rồi, muốn trì hoãn chỉ sợ không còn thời gian”. Lão phu nhân kinh sợ ra mặt.

“Ai nói không còn thời gian? Thời gian của cháu còn rất nhiều”. Khuôn mặt hắn chợt trở nên âm u.

“Có lẽ sự tình đã có chuyển biến, nhưng ta nghĩ không nên mạo hiểm, kế thừa Đông Phương gia...”

“Đông Phương gia còn có những người khác có thể kế thừa”. Hắn hừ lạnh.

“Nhưng cháu là con trưởng! cháu muốn bà nội cùng mẹ cháu sống trong lo lắng đề phòng sao? Cháu chẳng lẽ chưa từng nghĩ, bà nội làm thế nào sống đến mấy chục năm nữa?” Đông Phương lão phu nhân nói xong cầm lấy khăn tay lau đi khóe mắt.

“Cháu muốn nhìn ta chết sao? Nếu cháu muốn ta ra đi sớm một chút thì cứ nói thẳng...” lão phu nhân ngay cả nói chuyện đều khóc nước nôi.

Bà nội lại giờ chiều cũ! Nhưng nhất thời lại gây nhiều sợ hãi cùng áp lực cho Đông Phương Phong Hoa, khiến hắn nhất thời mềm lòng.

“Được rồi, bà nội, cháu sẽ gọi điện lại cho Lâm tiểu thư, hẹn nàng gặp mặt”. Hắn chỉ có thể tạm thời đáp ứng lấy lệ.

“Ta đã giúp cháu hẹn trước, ngay tại buổi tối hôm nay đi”. Đông Phương lão phu nhân lập tức thay khuôn mặt tươi cười.

“Tối nay?” lông mày hắn nhướn lên. Con bà nó tay chân thật đúng là mau.

“Đúng, tối nay bắt luận như thế nào cũng không thể lỡ hẹn, có nghe hay không? Thanh Thanh là cô gái tốt, gia thế bối cảnh một chút cũng không hề thua kém Đông Phương gia chúng ta, cháu còn cái gì để mà từ chối?”

“bà nội...” hần trừng mắt lão phu nhân, thực bất đắc dĩ.

“Phong Hoa, ba cháu ở năm 18 tuổi đã sinh hạ cháu thế nào? Nếu cháu sớm nghe lời ta, thì đã có đứa nhỏ 10 tuổi từ lâu rồi!” Lão phu nhân hơi trách cứ nhìn hần.

“Lại như thế nào? Sinh ra sớm thì sao chứ, cũng không phải đều không qua khỏi cái chết sao!” hần hừ lạnh nói ra một câu.

Đông Phương lão phu nhân sắc mặt đột nhiên chợt biến, thân mình lung lay một chút.

“Lão phu nhân!” Triệu Mộ Hiền đứng gần, lập tức nhanh nhẹ đỡ lấy bà.

“Cháu... cháu định làm ta tức chết có phải không? Không chỉ có cháu, bốn tên tiểu tử đều giống nhau, đều bị mẹ người làm hư, mới có thể tùy hứng như vậy...” Đông Phương lão phu nhân lần này thực sự là tức đỏ mặt.

“Cháu thực có lỗi, bà nội, cháu cũng biết người khóc rất nhiều, nhưng xin bà đợi một chút nữa, sự tình sẽ được giải quyết, chờ hết thấy đều được xử lý tốt, cháu nhất định cái gì cũng theo ý bà”. Đông Phương Phong Hoa tự biết mình thất lễ, tiến lên cầm tay bà, âm thanh ôn nhu nói.

“tốt nhất là có thể giải quyết...” Đông Phương lão phu nhân nói xong, quay đầu nhìn Triệu Mộ Hiền liếc mắt một cái, ánh mắt sang quắc.

“Tốt nhất là...”

Triệu Mộ Hiền trong lòng lay động, không biết có phải do chính mình đa tâm, cô cảm thấy ánh mắt lão phu nhân dường như có khát vọng muốn ăn nàng đến mức thềm nhỏ dài...

“Được rồi bà nội, người mau trở về đi.” Đông Phương Phong Hoa nắm tay lão phu nhân, nửa đẩy nửa khuyên dẫn dắt bà ra ngoài cửa lớn.

“Vậy tối nay cháu nhất định phải đi gặp mặt.” lão phu nhân yêu cầu.

“Cháu biết.” hần cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Nhớ đối đãi với người ta cho thật tốt...”

“Vâng, cháu đã biết, người đừng bận tâm nữa, mau trở về nghỉ ngơi đi!” hần đem lão phu nhân đẩy ra ngoài cửa ánh mắt ra hiệu cho lái xe kiêm vệ sỹ.

Lái xe kia lập tức hiểu ý, đưa Đông Phương lão phu nhân đến cầu thang máy xuống lầu.

Đông Phương Phong Hoa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thuận tay hất mái tóc dài, quay người lại, vừa đúng lúc thấy Triệu Mộ Hiền đứng ngây ngốc sững sờ phía sau, tâm tư khe lay động.

“Triệu tiểu thư, cô có nhiệm vụ của trợ lý đặc biệt đây.”

“Dạ? là cái gì?” tinh thần Triệu Mộ Hiền rung lên.

“Tối nay, cô đi theo giúp tôi gặp mặt đi!” hần nở nụ cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyền Mỹ Nhân được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Triệu Mộ Hiền đi làm ở Đông Phương mỹ nhân đã được 10 ngày, nhưng mỗi khi ba mẹ hay bằng hữu hỏi cô ở trong công ty làm việc gì, cô đều trả lời không được.

Tiền lương là ba vạn rưỡi, được nghỉ 2 ngày, phúc lợi đều có, nghe qua công việc không có gì sai cả, chỉ là công tác có chút khác biệt, bởi vì cô mỗi ngày đến công ty, chính là cùng Đông Phương Phong Hoa chơi cờ, uống trà, nói chuyện phiếm...

Nếu đem định nghĩa lại chức vụ « trợ lý đặc biệt » của cô định nghĩa lại thì phải là « đi theo người Đông Phương Phong Hoa », hần đi đến chỗ nào, cô liền phải theo tới đó.

Nói ra thì nhất định có một đồng nữ nhân hâm mộ, ngay cả nữ nhân viên trong công ty đều nhìn đến nàng, đều lộ ra ánh mắt ghen tuông « số mạng cô ta thật tốt. »

Nhưng mọi người cũng không biết nỗi thống khổ của cô.

Cả ngày phải ở cùng một chỗ mỹ nam tử, nhìn dung nhan tuấn tú của hắn, nghe thanh âm duyên dáng của hắn, có khi còn có thể ngẫu hứng cầm tay cô, nếu cô không có ý chí cứng như sắt thép, tự hiểu diện mạo mình không so được với hắn, khẳng định nghĩ lầm hắn thích cô.

Đương nhiên, tuyệt đối là không thể.

« Mộ Hiền cô, qua đây một chút. » Đông Phương Phong Hoa ở thư phòng gọi cô.

Đối diện thư phòng chính là khu triển lãm đồ sứ, đều giống nhau ở chỗ lấy một bức tường gỗ để phân tách, bên trong giống như một thư viện nhỏ này, có rất nhiều sách, còn có một ít khu đặc chế lưu giữ sách cổ quý giá, lần đầu tiên cô bước vào liền cảm thấy hưng phấn vô cùng. Khi đó cô nghĩ công tác của mình chính là quản lý khu thư viện nhỏ này, đáng tiếc, tất cả sách trong khu này như kiểu bảo bối, chưa có sự cho phép, thì không thể động vào.

Cô đi thong thả tiến vào phòng sách, hít hít mùi sách cô ưa thích, hỏi :

« Có chuyện gì a. ? »

« Cô xem, đồ sứ này có điểm lạ ? » Đông Phương Phong Hoa giữ ở giá sách, mở ra một quyển sách rất nặng, một thân áo dài, tóc dài xõa buông, thật sự giống Phan An tái thế.

Cô ngẩn ngơ vài giây, vội vàng vỗ trán mình một cái, làm cho chính mình thanh tỉnh, phải chuẩn bị tâm thế sẵn sàng, mới dám đến gần hắn. nhìn hắn chỉ vào hình ảnh đồ gốm

Đồ sứ đây là một chiếc bình Đại Tống bụng tròn, thất thái như ngọc lưu ly, ánh sắc màu cầu vồng, xinh đẹp cực kỳ.

« Thật đẹp... » cô tán thưởng.

« Bởi vì đồ sứ khi đem nung, trong quá trình đều sinh ra một sự biến hóa, nên mới có thể xinh đẹp ánh sắc màu, nguyên nhân vì lúc biến hóa không thể đoán trước được, cho nên mỗi tác phẩm mới có thể độc nhất vô nhị. » hắn giải thích.

« Thật vậy sao ? Thật là thần kỳ a ! » cô cúi đầu, hứng thủ dặt dào nhìn kỹ, không để ý tới việc hai người bọn họ đang đứng thật gần.

« Đúng vậy, ngay cả khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không thể tạo ra tác phẩm như vậy. »

« Người cổ đại thật sự rất lợi hại, anh nói có phải như vậy không... » cô ngẩng đầu lên, cười nói, không ngờ phát hiện hắn căn bản không phải đang nhìn sách, ngược lại nhìn chằm chằm cô và cười, còn tay đang vuốt ve tóc nàng.

Trong lòng cô căng thẳng, tay chân cứng nhắc lại.

Xem đi, mỗi ngày đều không ngừng tiếp thu tia lửa điện do hắn phóng ra, vừa muốn nói cho chính mình đừng hy vọng gì, thật là chuyện văt và a !

« Ách... lão bản... » cô không dám động đây, chỉ có thể ra tiếng.

« Ân ? » một tiếng mềm nhẹ thoát ra, tràn ngập mỉa mai hoặc mê người.

« Anh đều tùy tiện sờ tóc của phụ nữ như vậy sao ? » cô không thể không hỏi một câu. Bởi vì, mấy ngày làm việc, cô phát giác hắn không thường cùng người ngoài tiếp xúc, nếu có ngẫu nhiên đi sát qua bên cạnh nữ nhân viên khác, cũng không như vậy... ách, động chân động tay.

« Sẽ không. » hắn cười.

« Vậy tại sao lại thường sờ tóc tôi vậy ? » cô không rõ.

« Bởi vì... cô là đặc biệt. »

Cô ngây ngẩn cả người.

Từ nhỏ đến lớn, diện mạo của cô bình thường, gia cảnh bình thường, học trường bình thường, hết thấy bình thường, lần đầu tiên nghe thấy có người nói cô đặc biệt.

« Vì sao đặc biệt ? làm sao đặc biệt ? »

« Máu của cô có duyên ? » hắn nhẹ giọng nói.

« Huyết thống của tôi ? huyết thống của tôi có gì đặc biệt ? » cô nói xong, liền nhớ tới lần trước việc hắn hỏi tổ tiên nhà cô, dừng lại một chút, có khi nào...

« Là vì... huyết thống nhà tôi là hậu duệ của Đại Tổng Triệu Thị vương tộc. ? »

« Đúng vậy. » hấn thừa nhận.

« Ách, nhưng là... có khả năng chỉ là truyền thuyết. » cô cường điệu nói.

« Tôi tin tưởng cô là hậu duệ của công chúa. » hấn thực chắc chắn.

« Nhưng mà... có lẽ anh nhầm... » cô vội hỏi.

« Sẽ không nhầm, đúng là cô. »

« Trời ạ... » cô chạy nhanh lui về sau vài bước, vội la lên :

« Tôi biết anh trầm mê gốm sứ đời Tống, cho nên đều để ý đến các đồ vật đời Tống, nhưng mà tôi thật sự không phải là hậu duệ công chúa gì cả, tất cả cái kia đều do ba tôi nói... »

« A, cô khàn trương như vậy sao?... » hấn cười một tiếng.

« Tôi sợ anh lắm, đến lúc đó, lại cho rằng tôi lừa anh... »

« Chuyện quan trọng như vậy, ta làm sao có thể làm, yên tâm, ta đã cho điều tra, cô thật sự là con cháu hậu duệ của vị đại công chúa kia. » hấn nói xong lơ đãng đem tất cả các ngón tay luôn vào mái tóc nàng.

Vì sao sờ tóc nàng ? vì lấy tóc đi xem xét a !

Kết quả, gien hoàn toàn trùng khớp.

Xác thực nàng là người hấn muốn tìm, là vị cứu tinh duy nhất chấm dứt con ác mộng của gia tộc Đông Phương.

« A... » cô im lặng, không hiểu hấn như thế nào khẳng định ? Hơn nữa, ý tứ của hấn là chỉ huyết thống của nàng, đối với hấn đó mới là trọng yếu ?

« A... cô với ta mà nói, là bảo bối ! » hấn vỗ nhẹ mặt cô, cười nói.

Bảo bối ? cô càng thêm hoang mang, hơn nữa đáy lòng còn toát ra một chút gật đầu đáp.

Giờ phút này, biểu tình của Đông Phương Phong Hoa cùng với Đông Phương lão phu nhân giống nhau, tràn ngập quý dị nóng bỏng.

Làm người ta bất an, thấp thỏm...

Hấn đối cô mà nói là tràn ngập mê hoặc, tuy rằng hấn là Phong Hoa tiêu sái, tuy rằng chỉ có nhã nhặn, nhưng mà ở hấn có điểm dù trời có sập, đất có lún cũng vẫn bình tĩnh ứng phó, cô thường thường cảm thấy hấn cất giấu bí mật gì đó...

Đang thất thần, hấn đột nhiên ấn vị thét lớn một tiếng, cô theo kinh nghiệm đỡ lấy hấn, vội la lên :

« Lão bản, người làm sao vậy ? »

« Không có gì, bệnh cũ thôi, một lúc sẽ thoái mái thôi... » hấn mi tâm nhàu lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

« Có muốn ăn cái gì không ? » cô lo lắng hỏi.

« Không cần, cho ta dựa một chút là được rồi. » hấn thuận tiện khẽ tựa đầu lên vai nàng.

Lòng cô nổi lên một trận áy náy, mơ hồ cảm thấy có loại cảm giác đang ở trong lòng ngực bắt đầu nảy nở...

Không ổn... thật sự không ổn...

« Mộ Hiên. » hấn đột ngột lên tiếng.

« Vâng. »

« Nếu có một người đàn ông chỉ còn hai năm để sống, cô có thể thương hấn, thậm chí gả cho hấn không ? »

Cô ngăn người ra, nhớ tới lúc hấn ở nhà hàng cũng hỏi qua Lâm Thanh Thanh câu hỏi này.

« Nếu là trước khi yêu hấn mà biết, tôi sẽ chạy trốn thật nhanh. » hấn thẳng thắn nói.

« Nếu sau khi yêu hán mới biết thì sao ? » hán nhẹ giọng hỏi.

« Không biết... có lẽ sẽ chạy xa hơn, có lẽ, sẽ liều lĩnh giữ hán bên người đến thời khắc cuối cùng... » cô chưa trải qua chuyện tình ái, cho nên, không thể khẳng định trả lời.

« Nếu người đó là tôi, cô có thể theo tôi đến thời khắc cuối cùng sao ? » hán ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú.

Nàng chăm chăm nhìn vào đôi dòng từ mắt thâm thúy mê người của hán, đầu óc không thể phán đoán cái gì, cũng đã sớm từng bước nói ra tiếng lòng.

« vâng. »

Khuôn mặt tuấn tuấn của hán bỗng bừng sáng, mỉm cười, sau đó, không hề báo trước, nhẹ nhàng chạm lên môi cô một chút.

Hai mắt cô mở lớn kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, Cừu quản lý đột nhiên xuất hiện bên ngoài thư phòng.

« Lão bản, tổng tài của tập đoàn nước Mỹ đang ở ngoài, ông ấy muốn biết tác phẩm quý giá mới nhất của ‘gốm sứ Đông Phương’ bao giờ mới được đem bán. »

Triệu Mộ Hiền lại ngậy người vài giây, hai chân bỗng dưng vô lực ngồi bịch ở trên bàn, hai má đỏ rực, tim đập thình thịch như trống trận cuồng lôi.

Đông Phương Phong Hoa... hôn... hôn hôn... hôn nàng !

Cô si ngốc chạm lên cánh môi mình, suy nghĩ một mảng hỗn độn, có xấu hổ, có hoảng loạn, còn có rất nhiều rung động.

Hán... có lẽ nào... thích...

« Không có khả năng ! không nên suy nghĩ bậy bạ ! » cô liều mạng lắc đầu, không cho phép chính mình tùy tiện phỏng đoán lung tung.

Con người thiên tiên bản mỹ nam (nam nhân đẹp như tiên trên trời) như hán, làm sao có thể coi trọng nàng?

Dừng tự cho mình là đa tình, trăm ngàn lần không thể tự cho mình là đa tình...

Mở miệng hít một ngụm khí lớn làm cho mình trấn định, cô đứng lên, quyết định đi rửa mặt cho thanh tỉnh, lại thoáng lơ đãng nhìn thấy bên tay phải của giá sách cổ bên cạnh có một khe hở, ngăn tủ phía sau còn có một không gian khác...

Một cổ hiệu kỳ trong cô lớn dần lên, cô hiệu kỳ chậm rãi thong thả đi qua, liếc mắt nhìn vào khe hở vừa thấy, chỉ thấy bên trong dường như treo một bức tranh.

Vì muốn nhìn rõ ràng hơn một chút, cô ghé sát mắt vào, không ngờ mới đụng tới giá sách, toàn bộ ngăn tủ liền chậm rãi mở ra, cô dừng một chút, vụng trộm đi vào, vừa nhắc mắt, cả người đã bị bức họa kia làm cho kinh sợ.

Đó là một bức tranh vẽ mỹ nhân.

Vị nữ tử trong tranh đứng nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, tóc dài chạm đất, xào tiêu thiên hê, đôi mắt đẹp long lanh, quần áo tơ lụa vương tộc bao vây lấy khiến nàng càng thêm vẻ yếu điệu phong tư, khí chất quý tộc tuyệt lệ, lại mang theo một chút lạnh lùng.

Tranh này xem ra niên đại cũng đến hơn nghìn năm, không chỉ sắc giấy bị ố vàng tổn hại, ngay cả quần áo trên người mỹ nữ đều đã phai màu trở nên mờ mờ, nhưng điều thần kỳ là, cho dù bức họa đã bị loang lổ nhiều chỗ thì khuôn mặt của vị mỹ nhân trong tranh kia vẫn linh động hết như thật, hơn nữa cặp mắt kia, sáng ngời hữu thần, giống như đang nhìn chăm chăm vào cô...

Trong lòng cô tự nhiên cảm thấy chột dạ, vội vàng cup mắt xuống, không dám tiếp tục nhìn thẳng mỹ nhân.

Ánh mắt cô vừa nhìn xuống, liền thấy phía dưới bức họa có viết một ít chữ.

Thiện động mỹ nhân từ,

Tất thành mỹ nhân tộc,

Hồng nhan dịch điều tốt,

Mệnh bất quá ba mươi.

(dịch nghĩa: trời ban người có sắc đẹp đứng đầu đất nước

hội tụ tất cả vẻ đẹp của đất trời

nhưng hồng nhan lại bạc mệnh

sống không đến được ba mươi)

(ta chỉ dịch chung chung thôi, không chuẩn đâu nha!)

Cô kinh ngạc nhìn thơ lại không giống thơ này, tổng cảm thấy có chút thấy lạ lạ, bởi vì, giữa những hàng chữ này, dường như đang cảnh cáo cái gì...

Một đôi tay bỗng phút chốc từ sau phương thân đến, một phen chế trụ cổ tay cô.

“Ai nói cô có thể vào đây?”

Thanh âm lạnh lẽo khiến người ta như đóng băng lại ở bên tai cô vang lên, cô kinh hãi quay đầu, chỉ thấy Đông Phương Phong Hoa tuấn nham phảng phất hàn khí, tức giận trừng mắt cô.

Không có chút thâm tình ôn nhu như lúc trước, hần hiện tại lạnh lạnh, một chút cũng không giống hần...

“Tôi...” lần đầu tiên bị hần nhìn đến phát giận, cô sợ tới mức không biết nói sau.

Hần không nói hai lời, thẳng kéo cô ra gian nhà nhỏ nhỏ, hơn nữa còn dùng sức kéo giá sách trở lại như cũ.

“A...” bị lôi kéo như điên, cô hô nhỏ một tiếng, thiếu chút nữa thì té nhào. gì ma

“Cô làm cái gì mà đi vào đây?” hần trừng mắt nhìn cô, lạnh lạnh hỏi.

“Thực xin lỗi, lão bản, tôi... tôi chỉ là nhìn thấy giữa giá sách có một khe hở nên mới có thể...” cô vội vàng giải thích.

Sắc mặt hần khẽ chuyển biến, tức giận xoay mình chuyển thành ngờ vực vô căn cứ, quay đầu nhìn thoáng qua giá sách.

Giá sách muốn mở thì rất khó, bởi vì nó được khóa, mà chìa khóa lại ở trên người hần, hần lại chưa bao giờ từng mở ra, vậy sao lại có khả năng lộ ra một khe hở nhỏ như vậy?

Chẳng lẽ, đây là thiên ý? Chính đồ bên trong, cụ thể ở đây là mỹ nhân đã triệu hồi hậu duệ của chính nàng, nàng cũng cùng hần, chò không kịp muốn chấm dứt hết tất cả sao?

Hần nghiêm nghị nhíu mi, ánh mắt lại di chuyển đến trên mặt của Triệu Mộ Hiền.

“Thật sự thật có lỗi, nhưng anh yên tâm, tôi chỉ nhìn thoáng qua, cái gì cũng chưa chạm qua.” Thấy sắc mặt hần vẫn không nguôi hờn giận, Triệu Mộ Hiền nhanh tiếp nói.

“Quên đi, hoặc là, thời điểm đến...” hần nhìn thẳng cô, khinh lắm lắm.

“Cái gì?” cô ngẩn ngơ. Cái gì thời điểm đến?

“Cô theo giúp ta về nhà đi!” hần còn thật sự nói.

“dát?” cô chấn động, giúp... giúp hần về nhà? Ai dục ục nha! Không thể nào? Mới hôn cô, lại mang cô về nhà, như vậy tốc độ quá nhanh....

“Ta nghĩ nên giới thiệu với người làm về nhân viên mới nhận chức của ta, các cô ấy đều muốn gặp trợ lý đặc biệt của ta một lần.”

Cô sùng sốt, mặt liền đỏ, ngây ngô cười.

“Nga, nguyên lai là như vậy a...”

“Bằng không cô tưởng cái gì?” hần nhíu mày cười.

“Không...không có a! tôi không nghĩ cái...” cô bật thốt vội la lên, nhưng lời nói vừa thốt ra, lại cảm thấy không thích hợp, vội vàng sửa chữa.

“Không phải, tôi nói là, tôi cái gì cũng chưa tưởng...”

Thấy cô không thể nói lên lời, hần buồn cười, cốc vào đầu cô một cái.

“a... cô thật là thú vị...”

Tìm cô đập dồn dập, một cổ hỏa khí theo ngực chuyển đến thiêu nóng hai gò má.

So với một cái hôn, đối với nữ nhân chỉ cần một cử chỉ tiếp xúc nho nhỏ liền không có sức chống cự, hơn nữa đối phương lại là một mỹ nam tử có chút địa vị trong lòng mình, thực dễ dàng rơi vào bẫy đi.

Trời ơi, có thể hay không đừng kiểm tra cô? Khả năng kiểm chế của cô cũng chỉ là hữu hạn, rất mau sẽ không kìm chế...

“Tôi...tôi đi uống ngụm nước.” cô cúi đầu, liền ôm theo đôi má ửng đỏ nóng bỏng chạy ra khỏi phòng.

Khóe miệng Đông Phương Phong Hoa giờ lên, khuôn mặt hiện lên ý cười.

Hắn là khoái vậy hoãn cô đi? Chỉ cần có được tâm của Triệu Mộ Hiền, như vậy có lẽ không cần đợi đến ba mươi chín thiên những khó khăn của Đông Phương gia bọn họ hoàn toàn có thể tiêu trừ...

Ngày giải phóng nào đó, cũng sắp đến rồi.

Đông Phương gia nằm ở vùng ngoại thành xa xôi, là một biệt thự độc lập vô cùng to lớn.

Xa xôi là vì phải đi xe hai tiếng đồng hồ mới đến nơi. Độc lập là vì xung quanh biệt thự hoàn toàn không có hàng xóm nào cả.

Biệt thự tên là “Đông Phương cư”, thiết kế có mười phần trang nhã, tiến vào cánh cửa gỗ chế tác nặng nề. Đập vào mắt chính là một mảnh lâm viên trung thức, mà cũng chính là cùng một kiểu kiến trúc đồng nhất ở tòa nhà “Đông Phương”, ẩn hiện sau một rừng cây xanh mát, ánh đèn cung đình nhu hòa chiếu rọi, làm mọi thứ bên trong phòng làm lộ ra, càng tăng thêm vẻ phong nhã phi thường.

Tuy rằng trong lòng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng liếc thấy khối kiến trúc này dung hợp tất cả mọi thứ, làm Triệu Mộ Hiền sợ hãi than liên tục. Không hổ là kẻ có tiền a! So với cái “biệt thự” cũ rách của nhà cô thật không cùng đẳng cấp nha.

Tiến vào một đạo huyền quan (ta nhờ anh google chỉ giáo thì biết cái này giống như kiểu đạo trường ý, không giải thích cận kề được. thông cảm), cô lại thờ đốc vì kinh ngạc, gian biệt thự này đúng là phảng phất mang hơi hướng của quan gia, lại thêm một đạo hành lang gấp khúc với những khung cửa sổ hình chữ nhật, vòng quanh một bể bơi nước trong xanh, thảm cỏ xanh mướt dẫn đến vườn trúc, mọi thứ hoàn toàn dung hợp son thủy của Đông Phương gia với cấu trúc hiện đại phương Tây.

Cô đi theo sau Đông Phương Phong Hoa, nhìn nội thất tinh xảo bên trong không khỏi tán thưởng người thiết kế thật có nhiều sáng ý cho tòa nhà này.

Đi qua hành lang gấp khúc, tiếp theo đi đến một khu nhà quý phái yên tĩnh khác của huyền quan, đột nhiên trong lòng cô có chút khẩn trương.

Tuy Đông Phương Phong Hoa nói đó là một nơi đơn giản để mọi người trong gia đình ăn cơm, nhưng trong lòng cô tự nhiên lại phát sinh một cảm giác quái dị khác.

Bởi vì, cô gọi điện thoại cho ba ba đại nhân báo cô không về nhà ăn bữa tối, muốn đưa lão bản về nhà, ra mắt người nhà lão bản một chút, lão ba cô liền nhanh hỏi một câu:

“Thật là kỳ quái, trợ lý đặc biệt có nhất thiết phải gặp mặt người nhà lão bản hay không?”

“Ách...đại khái sau khi gặp mặt, mọi thứ sau này có lẽ sẽ dễ dàng hơn...” đây là ý nghĩ của cô.

“Tiểu Hiền, lão bản con sẽ không phải đối với người có ý đồ khác chứ?”

“Ba à, người đừng nói bừa, bộ dạng con có cái gì để cho người khác có ý đồ chứ?” cô cười khỏ.

“Đã biết, ba chỉ hi vọng con cẩn thận một chút, đừng buồn mệt mà trở nên ngây ngốc. khi tất yếu, nhớ bảo hộ chính mình.” Ba cô dặn dò.

“Không có việc gì đâu ba...” cô nói xong liền cảm thấy hối hận. chính là, cô trấn an ba, nhưng lại không cách nào trấn an được lòng mình.

Cô biết trong lòng mình đang sợ hãi cái gì, cô sợ chính mình đối với vị Đông Phương Phong Hoa này không hiểu biết nhiều lại ngây ngốc đối với hắn động tâm, trong tiềm thức của cô rõ ràng cảm thấy được cái gì không thích hợp.

“Mộ Hiền, vào đi thôi!” Đông Phương Phong Hoa tiếp đón cô đến đại sảnh.

“Vâng!” cô khẩu khí hấp tấp, đi theo phía sau hắn tiến vào. Đến trước cửa lớn, cô không biết đằng sau cánh cửa lớn đây sắp xảy ra. Một đoàn gồm nữ tử trung niên thanh tú tự nhiên ở đâu vọt ra, kích động kéo tay cô, kêu lên:

“Cô chính là Triệu Mộ Hiền sao?”

Cô kinh ngạc tròn to hai mắt, nhìn chăm chăm vị phụ nhân nhỏ nhắn khí chất xuất chúng này, ngập ngừng nói:

“tôi là...”

“Hoan nghênh, hoan nghênh cô đến! tôi... đã muốn gặp cô...” người phụ nữ trung niên nói xong hốc mắt lại chứa đầy nước mắt. trừ bỏ há hốc mồm ra, cô không biết nên nói cái gì...

“Mẹ, bình tĩnh một chút, dọa Mộ Hiền rồi” Đông Phương Phong Hoa ôn nhu nắm tay người phụ nữ trung niên khuyên nhủ.

“Thực xin lỗi...tôi...tôi đã quá thất lễ...” người phụ nữ trung niên tay run run, hướng Triệu Mộ Hiền giải thích.

“Không sao đâu ạ” Triệu Mộ Hiền ở trong lòng vô lực nghĩ.

Bộ dạng vị Đông Phương phu nhân này cùng với lão phu nhân không có sai biệt, đều rất kỳ quái.

Rốt cuộc vì nguyên nhân gì làm cho hai vị phu nhân vừa nhìn thấy cô liền cảm thấy bị kích động giống như gặp được ân nhân mấy đời?

“Mộ Hiền, vị này là mẹ của tôi, bà ấy hơi xúc động một chút, xin cô thứ lỗi cho.” Đông Phương Phong Hoa hướng cô nói.

“Vâng, tôi hiểu được. Phu nhân, đã quấy rầy bà rồi.” cô hướng về phía Đông Phương phu nhân hành lễ.

“Không sao, mọi người chúng tôi đều mong được gặp cô, mau tới đây ngồi...” Đông Phương phu nhân nụ mắt ngấn lệ đối cô mỉm cười, lôi kéo cô đến sô pha ở phòng khách ngồi xuống.

Cô quay đầu lại nhìn Đông Phương Phong Hoa, liếc mắt một cái, hần cũng hướng cô gật gật đầu, giống như ý muốn cô làm theo ý tứ của mẹ, cô hiểu ý, không dám nói nhiều lời, lẳng lặng bị kéo đến sô pha ngồi xuống.

“Đề cô xem xem, bộ dạng cháu cũng không xấu a, con ta không có mắt...” Đông Phương phu nhân lần lượt ngồi xuống bên cạnh cô, một đôi mắt to giống như đèn pha đánh trên mặt hần.

Cô cũng nhắc không biết nên nói thế nào để đáp lời, tình cảnh lúc này thật giống như nàng dâu lần đầu ra mắt mẹ chồng vậy...

“Ai nói chúng con không có mắt? cô ta vốn rất xấu.” một thanh âm đùa cợt phút chốc từ phía sau vang lên.

Cô sùng sốt, quay đầu vừa thấy, nhất thời ghen hòng trôn trời nhìn, miệng há hốc, hoàn toàn một quả trứng có thể nứt vỡ.

Một nam tử tuấn suất như thiên thần chậm rãi đi thông thả tiến vào trong phòng khách, dung loại ánh mắt ngạo nghễ nhìn cô.

“Thiên Kiều! không thể vô lễ!” Đông Phương phu nhân nghiêm khắc một tiếng, lập tức đối cô giải thích.

“Thực xin lỗi, Mộ Hiền, cá tính của đứa con trai thứ hai nhà chúng ta là như vậy, xin đừng trách móc.”

Cô có thể không “trách móc” sao? mỹ nam tử này đúng là phạm nhân siêu việt a! mày râu, tuấn mắ(đôi mắt đẹp), tóc dài tung bay sắc bén, một thân huyền lượng kết hợp với chiếc thắt lưng dài được thêu cẩn thận làm nổi bật vẻ xinh đẹp nhã nhặn tiêu sái, bản thân hần lại oai hùng kiêu hãnh, cả người tỏa ra hơi thở nam tính cuồng dã. (nhà này con sinh ra bẩm sinh là mỹ nhân hay sao ý! *chảy nước miếng*)

“Mộ Hiền, đây là em trai thứ hai của ta, Đông Phương Thiên Kiều.” Đông Phương Phong Hoa giới thiệu.

Cô không còn thấy sợ nữa, hít sâu tập trung lại tinh thần, ngay sau đó, lại một “mỹ nhân” nữa xông vào tầm mắt cô.

“Dục, anh cuối cùng cũng tới rồi! Triệu Mộ Hiền.”

Thanh âm của mỹ nhân như làn gió mát thanh thúy, thấp nhu êm tai mang theo đủ để khuynh quốc khuynh thành, cười một cái là trời đất đảo lộn huy thiên diệt địa, đi vào trước mặt cô,

“Đây là em trai thứ ba, Đông Phương Khuynh Quốc.” Đông Phương Phong Hoa lại nói.

Cô tựa như bị ma lực làm cho bất động, ánh mắt không thể di động, hô hấp đình chỉ, miệng lưỡi khô khốc... Đông Phương Khuynh Quốc này... làm sao có thể có thể là nam nhân?

Nhìn hần một cái, mắt ngọc mày ngài hé ra sóng nước long lanh cuộn trào, xinh đẹp tựa như nhan sắc của thần tiên... nhất thời, trong đầu cô tự nhiên xuất hiện cảnh thần tiên lạc phủ...

Phiên nếu kinh hồng, giống như du long..... Giống nhau hề khinh vân chi tế nguyệt, phiêu phiêu hề nếu lưu phong chi hồi tuyết..... Kiều nếu thái dương thăng ánh bình minh..... Chúc nếu phù điệp ra lục ba.....

Trước kia bị ba bắt buộc phải nhớ, cô đều cho rằng đây chỉ là sự tạo hình khoa trương, làm gì có nữ nhân trường thành nào như vậy?

Nhưng hiện tại, vị Đông Phương Khuynh Quốc này lại hoàn toàn giống như tiên nữ đi lạc xuống nhân gian...

Nhưng mà, hần cũng là một nam nhân!

“Mộ Hiền, cô có khỏe không?” Đông Phương phu nhân thấy nàng si ngốc bất động khinh gọi một tiếng.

“Con xem cô ấy là tự biết xấu hổ nên đã bị dọa cho choáng váng.” lại một thanh âm trào phúng bén nhọn cùng gia nhập.

Ánh mắt Triệu Mộ Hiền dời đi, đột nhiên trở nên kinh ngạc.

Người vừa nói một thân tóc dài, thân hình gầy gầy, mặt lại đội một chiếc mặt nạ quý dữ tợn dọa người,

“Tuyệt Thế, mẹ đã nói mấy lần rồi? ở nhà không cần mang mặt nạ, cởi ra!” Đông Phương phu nhân hờn giận nói.

“Hừ!” người nọ hừ nhẹ một tiếng, thực không cam lòng đem mặt nạ tháo xuống.

Triệu Mộ Hiền kinh hãi hít không khí, cảm thấy hai mắt của mình bị một trận loá mắt, có khi nào bị dung nhan trước mắt làm cho mù không ?!

Này con người kia... diễm lệ như ngọc, tuyệt sắc bức người, ngũ quan như Thiên Công tinh diệu, hai tròng mắt tinh anh, chiếc mũi nhỏ kiêu cùng đôi môi hồng như yện.

Cô rút cuộc hiểu được, nguyên lai trên đời thực sự có thể gặp được nữ nhân xinh đẹp chìm sa cá lặn a!

“Cô xem cái gì mà xem?” nữ nhân thấy cô trừng mắt nhìn thẳng, nhú mi cả giận nói.

Cô ngẩn ngơ, thầm nghĩ, nữ nhân này ngay cả nhú mi cũng thật xinh đẹp...

“Uy, nữ nhân xấu xí, không cho phép nhìn.” Nữ nhân lại trách cứ.

Cô thế này mới thấy mình thất lễ, vội nói:

“Thật không phải, tiểu thư...”

“Cô nói cái gì?” nữ nhân xoay mình nổi giận, vung quyền đứng lên.

“Tuyệt Thế, ngồi xuống.” Đông Phương phu nhân khẩn cấp nói.

Triệu Mộ Hiền còn đang ngây ngốc không biết vì sao mình lại đắc tội với nữ nhân, hết sức khó hiểu, Đông Phương Thiên Kiêu lại lăn lộn cười ra tiếng.

“Thưa nữ nhân, hần là nam.”

What? Nam! Triệu Mộ Hiền mở to hai mắt, chỉ tiếc là không thể mở to hơn miệng.

“Mộ Hiền, hần là em trai út của ta, Đông Phương Tuyệt Thế.” Đông Phương Phong Hoa đi đến bên cô cười nói.

Vị tuyệt đại nữ nhân này, đúng là tứ đệ của Đông Phương Phong Hoa, Đông Phương Tuyệt Thế!

Ông trời ơi! chuyện gì xảy ra với toàn gia này? một nhà 4 anh em đều tuấn mã khiến người khác phải ghen tỵ đến chết, rất bất khả tư nghị...

Triệu Mộ Hiền bình ổn lại hơi thở nhìn Đông Phương Phong Hoa phiêu dật, Đông Phương Thiên Kiêu tuấn dật, Đông Phương Khuynh Quốc kiêu mỹ, cùng với Đông Phương Tuyệt Thế diễm lệ, thật lâu không thể hít thở thông suốt, bởi vì trong một buổi tối gặp liền một lúc 3 đại nữ nhân, cô cười cười, trái tim thật sự khó có thể tiếp nhận nha.

“Mộ Hiền, cô có khỏe không?” Đông Phương phu nhân thân thiết hỏi.

“Phu nhân, con của bà... đều thật quá tuấn mã! Này... là ngày thường như thế nào a?” cô ngây ngốc nói không được một câu.

Đông Phương phu nhân sắc mặt đột nhiên biến đổi, hốc mắt ửng đỏ.

“A? Thực xin lỗi, cháu nói sai cái gì sao?” cô kinh hoảng chạy nhanh giải thích, ánh mắt cầu cứu nhìn thoáng qua Đông Phương Phong Hoa.

Cô sợ hãi không thôi, rõ ràng là ở khen ngợi con trai của bà a, như thế nào lại thành chọc phu nhân khóc đâu?

Đông Phương Phong Hoa lắc đầu thờ dài, đi đến bên người mẹ mình, nắm chặt tay bà, nhẹ giọng nói:

“Mẹ, Mộ Hiền không có ác ý, cô luôn ăn nói ngay thẳng, người đừng khổ sở.”

Đông Phương phu nhân ngẩng đầu, ngượng ngùng đối cô nói: “Không có việc gì, Mộ Hiền, cháu không nói sai, là ta quá nhạy cảm thôi.”

Triệu Mộ Hiền cảm thấy khó xử, không dám nói thêm nữa nói, nói nhiều lại thành sai.

“Nếu có thể, ta thật hy vọng các con ta không có bộ dạng tuấn mã như vậy” Đông Phương phu nhân thở dài.

Ách..... Bộ dạng tuấn mã có cái gì không tốt? Bao nhiêu người cả đời đều hy vọng xa vời bọn họ có khuôn mặt như thế này a! Cô trong lòng nghĩ hoặc.

“Được rồi, mẹ, chúng ta dùng cơm đi! Mộ Hiền hần là đã đói bụng.” Đông Phương Phong Hoa chuyển đề tài.

“A, đúng rồi. Mộ Hiền, chúng ta đến nhà ăn đi.” Đông Phương phu nhân tinh thần như bưng bình, lôi kéo cô hướng nhà ăn đi, cũng quay đầu đối Đông Phương Tuyết Thế nói:

“Tuyết Thế, đi mời bà nội ra đi.”

“Bà nội nói bà không muốn nhìn thấy đại ca.” Đông Phương Tuyết Thế lạnh lùng nói.

Đông Phương Phong Hoa nghe xong bất đắc dĩ cười:

“Ai, bà nội cũng thật là, lại buồn bực rồi.”

“Nghe nói anh đi gặp đại tiểu thư của Lâm gia làm cô ta tức giận đến nỗi khóc ba ngày ba đêm, thực nhẫn tâm.” Đông Phương Khuynh Quốc châm biếm.

“Em đau lòng? Vậy em cùng nàng kết thành đôi cũng tốt lắm.” Đông Phương Phong Hoa phản kích.

“Không được a, cô ta không thích hình em.” Đông Phương Khuynh Quốc bật lại.

“Phong Hoa, con nên chiều theo ý của bà một chút.....” Đông Phương phu nhân trong lời nói lý thật không có điểm trách cứ.

“Đại ca đối nữ nhân luôn luôn không có gì hứng thú, bà nội cần gì phải tốn công tốn sức như vậy?” Đông Phương Tuyết Thế hừ lạnh.

Triệu Mộ Hiền trong lòng xoay mình chợt dạ. Đông Phương Phong Hoa đối nữ nhân không có hứng thú? Vậy vì sao lão bản lại đối cô động tay động chân?

“Bà nội có sầu lo riêng của mình, bà vẫn lo lắng Đông Phương gia.....” Đông Phương phu nhân nói mày lại nhủ sâu.

“Mẹ.” Đông Phương Phong Hoa nắm tay bà một chút, ý bảo Triệu Mộ Hiền đang ở đây.

Đông Phương phu nhân hiểu ý, rất nhanh ngừng lại, nhưng Đông Phương Thiên Kiều lại cố ý nói:

“Không phải có Triệu Mộ Hiền sao? Sợ cái gì?”

Triệu Mộ Hiền ngốc ngây ra một lúc. Như thế nào? Vì sao bọn họ trò chuyện lại nhắc đến tên cô?

“Thiên Kiều!” Đông Phương Phong Hoa giận trừng mắt.

“Khẩn trương cái gì? Cô ta có hiểu gì đâu.” Đông Phương Thiên Kiều mang điểm khinh miệt liếc mắt cô một cái.

“Im, cậu đừng chọc cô ấy.” Đông Phương Phong Hoa lãnh ngôn (ngôn từ lạnh lùng) cảnh cáo.

Đông Phương Thiên Kiều nháy nháy mi, cười cười, không cần phải nhiều lời nữa, trực tiếp ra ghế dựa ngồi xuống.

“Mộ Hiền, đến, mau đến đây ngồi.” Đông Phương phu nhân lôi kéo Triệu Mộ Hiền nhập bàn.

Triệu Mộ Hiền trong lòng nghi ngờ không ngừng lan ra, nhưng cái gì cũng không dám hỏi, miễn cưỡng bài trừ tươi cười, ngồi xuống.

Bữa tối rất nhanh bắt đầu, trên bàn cơm đều là đồ ăn cao cấp cả, nhưng mà, cô lại một chút khẩu vị cũng không có.

Bởi vì, cô bỗng nhiên có loại cảm giác, đây là một hồi Hồng Môn Yến (gần giống với Quý Môn Quan), có lẽ một cước bước vào, sẽ ra không được.....

Bạn đang đọc truyện [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Triệu Mộ Hiền tưởng chừng mở mắt, đáng tiếc thay mí mắt cô như treo gánh nặng ngàn cân, tưởng xoay người, tứ chi đều giống như vô lực, không thể động đậy.

Cô biết, cô say.

Mỗi lần bồi ba ba uống rượu nói chuyện phiếm, nếu uống quá, sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Nhưng mà cô sẽ không say lâu, được ba ba huấn luyện, bình thường cô sẽ rất nhanh tỉnh lại, hơn nữa, một khi ý thức thanh tỉnh, thân thể thập phần khôi phục lại như bình thường.

Cho nên, cô cũng không lo lắng, dù sao chỉ cần đợi lát nữa lập tức sẽ không...

Chính là, trong trong nhà lão bản mà lần ra say rượu, có phải rất mất mặt không? (có a!!*gật gật đầu*)

Ai, ai bảo toàn gia nhà lão bản đều là siêu cấp mỹ nam tử, bốn vị soái ca an vị trước mặt cô, 8 con mắt nhìn chăm chăm cô, cô làm sao có thể nuốt trôi? chỉ có thể liều mạng uống rượu thay nước, đến thư giải không hiểu càng uống miệng lưỡi càng khô, kết quả bất tri bất giác muốn uống nhiều hơn, hy vọng cô không có mơ hồ nói cái gì đó...

“nếu cô ta chui đầu vào lưới, rõ ràng đã đi xuống lầu, tỉnh đêm dài lắm mộng” thanh âm của Đông Phương Thiên Kiều từ ngoài cánh cửa nhẹ nhàng truyền vào.

Cô ngẩn ra, nguyên bản ý thức còn đang bốn phía bay toán loạn nhanh chóng tập trung lại.

“không được a! đại sư đã nói, trừ phi cô ta cam tâm tình nguyện cho, nếu không, phải chờ thực hiện bốn mươi chín thiên, mới có thể có tác dụng thức tỉnh.” Đông Phương Khuyết Quốc nói.

“vậy xin nhờ vào năng lực quyến rũ của đại ca, làm cô ta điên đảo, làm cho cô ta sớm một chút thay chúng ta giải cứu.” Đông Phương Thiên Kiều chăm chọc.

“muốn đại ca hy sinh chính mình đi quyến rũ vị xấu nữ kia, rất uy khuất nha.” Đông Phương Tuyết Thế khinh thường nói.

“nếu không ngại đi, đại sư cũng không chỉ định không phải đại ca thì không được.” Đông Phương Thiên Kiều lại nói.

“em mới không cần, nữ nhân kia vừa già lại vừa xấu.” Đông Phương Tuyết Thế lại nói.

Vừa già lại xấu? Bọn họ đang nói ai a? lông mi cùng lông tơ toàn thân Triệu Mộ Hiền dựng thẳng lên.

“Ồ trong mắt người, có nữ nhân nào không xấu?” Đông Phương Khuyết Quốc đậm cười một tiếng. (anh út kiu thế! Xì! Núi cao còn có núi cao hơn nha! ĐPTT: mi bằng được cái móng chân của ta chưa mà dám ti toe. *hắt hàm*)

“được rồi, đừng nên làm âm ỉ, chuyện của cô ấy, ta sẽ xử lý.” Đông Phương Phong Hoa mở miệng.

“em thấy anh đối cô ta muôn phần tốt nha! đại ca.” Đông Phương Thiên Kiều chế nhạo.

“cô ấy là hy vọng duy nhất có thể cứu được chúng ta, ta thật vất vả lắm mới tìm được cô ấy, hao hết tâm tư đem tiến cử vào 『Đông Phương Mỹ Nhân』, nếu đem cô ấy dọa chạy mất, chúng ta mỗi người đều không sống quá ba mươi.” Đông Phương Phong Hoa lãnh ngón.

Triệu Mộ Hiền kinh hãi nghe, càng nghe càng mơ hồ, càng nghe càng thấy khủng bố.

Bọn họ đang nói “cô”, chính là cô sao? trong lời nói của Đông Phương Phong Hoa, rốt cuộc là hàm chứa ý tứ gì?

Chẳng lẽ, cô được tuyển thẳng vào chức vụ trợ lý đặc biệt này, là đã bị sắp đặt từ trước?

Thật khó mà tưởng tượng được, Triệu Mộ Hiền chính là hậu duệ của Triệu thị công chúa, nhìn xem cô ta, có điểm nào tốt đẹp tương tự như vị công chúa ấy không?” Đông Phương Thiên Kiều lại nói.

“quan trọng không phải ở diện mạo mà là ở huyết thống” Đông Phương Phong Hoa nghiêm mặt nói.

“Đúng vậy, bất kể diện mạo cô ta như thế nào, chỉ cần có huyết thống của cô ta là có thể giải trừ lời nguyền giúp Đông Phương gia chúng ta là được rồi.” Đông Phương Khuyết Quốc nói.

“Dù sao, chính là trước mắt phải xem trọng cô ta là được rồi.” Đông Phương Tuyết Thế lãnh khốc bổ sung thêm một câu.

Triệu Mộ Hiền chân động hoảng sợ, sợ tới mức mờ hai mắt, bỗng nhiên ngồi dậy, cảm giác kinh sợ quét sạch hết những hơi men say đang vây quanh cô.

Giết cô? Bọn họ... muốn giết cô?

“nếu có thể, ta cũng không muốn thương tổn cô ấy...” Đông Phương Phong Hoa trong giọng nói có xin lỗi.

“anh đừng có mềm lòng, đại ca, đừng quên, nếu anh buông tha cô ta, anh sẽ gặp tai ương mất. Ngấm lại, anh cách thời điểm chết chỉ còn lại có không đến hai năm” Đông Phương Thiên Kiều ác liệt nhắc nhở.

Bên ngoài phòng một trận lặng im, nhưng Triệu Mộ Hiền lại như ngũ lồi oanh đỉnh, đánh cho cô đầu văng mắt hoa, cả người run run.

Đồng Phương Phong Hoa sắp chết? Đây là có chuyện gì?

Phút chốc, cô nhớ tới hần luôn mồm nói hần sống không quá ba mươi tuổi, chẳng lẽ, đây là thật sự?

Mà hần chết. Nhưng lại cùng cô có liên quan sao? Cùng. Cùng của cô với huyết thống công chúa có liên quan gì?

“Ta biết, ta sẽ không mềm lòng, bà nội cùng mẹ đã khổ quá nhiều, nữ nhân Đồng Phương gia tuyệt đối không thể lại thủ tiết đến lúc chết được.” Đồng Phương Phong Hoa trầm ngâm nói.

“Đúng vậy,『 mỹ nhân độc rủa 』 nhất định phải ở trong tay chúng ta hoàn toàn chấm dứt, cho dù bởi vậy hy sinh mười nữ nhân, cũng không cái gọi là.” Đồng Phương Thiên Kiều giận dữ nói.

Triệu Mộ Hiền nghe được những lời này, trong lòng phía trước mơ hồ bất an dần dần đã biết rõ hình dáng.

Đồng Phương gia giống như trúng lời nguyền rủa đáng sợ, mà bọn họ lại muốn dùng cô đến giải rủa.

Chết tiết, loại sự tình này làm sao có thể phát sinh ở trên người cô? Thật sự là vớ vẩn tới cực điểm! Đây đã thế kỷ bao nhiêu rồi, ai còn tin mấy chú ngữ, lời nguyền này chứ? Càng khoa trương là? Bọn họ vì giải chú còn muốn giết cô!

Trời ạ! Cô đã trêu ai chọc ai.

“Bất quá, ta không muốn ép buộc cô ấy, nếu có thể làm cho cô ấy tự nguyện hy sinh, ta sẽ cảm thấy thoải mái một chút.” Đồng Phương Phong Hoa lại nói.

“Thì ra là thế, cho nên anh mới đối cô ta tốt như vậy? anh tưởng là dụ dỗ cô ta tự động vì anh mà chết, sẽ giảm bớt tội ác sao?” Đồng Phương Thiên Kiều châm chọc.

Đồng Phương Phong Hoa lấy trầm mặc trả lời, nhưng cô lại thấy lửa giận tăng cao. Hần. Hần đối cô tốt, nguyên lai là do nguyên nhân này?

“Ta vào xem Mộ Hiền thế nào, cô ấy uống không ít, chỉ sợ muốn đến đến trời sáng.” Đồng Phương Phong Hoa đột nhiên nói.

Mặt cô đại biến sắc, thờ mạnh một hơi, làm sao còn dám đi xuống, không kịp đi giày vào, trực tiếp nhắm phía cửa sổ sát đất, dùng sức đẩy ra, nhưng ngón đầu nhìn xuống, phát hiện rõ ràng nơi này đúng là lầu hai.

“Muốn chết! cao như vậy.” cô thấp rủa một tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua, tiếng bước chân của Đồng Phương Phong Hoa đã đi vào đến cửa, khẩn cấp, cô đành phải lại lùi về trong phòng, nhảy lên trên giường nằm chần kéo lên tận mặt bị giả bộ ngủ.

Đúng lúc này, Đồng Phương Phong Hoa đẩy cửa mà vào, cô nín thở tức, động cũng không dám động.

Đồng Phương Phong Hoa thông thả đi đến bên người cô nhìn chằm chằm, đột nhiên thì thảo làm bầm lâu bầu: “Một buổi tối cái gì cũng chưa ăn, vẫn uống rượu vang, đứa ngốc không sợ đem dạ dày phá hư sao?”

Cô hé nhanh ánh mắt, nghe được khẩu khí của hần, nếu không cũng không biết hần trong ngoài không đồng nhất, thế mà tại sao cô còn có thể bởi vì trong lời nói hần ôn nhu mà cảm động đến chết. Làm sao có thể có loại người như thế? Bộ dạng tuấn mĩ như vậy, tâm lại có thể ác độc!

Kích động, không thể nín thở hơn được nữa, cô không chịu được há mồm hít, mà động tác này khiến cho Đồng Phương Phong Hoa chú ý.

Hần hơi nhú nhú mày, chậm rãi ghé sát vào.

Cô sợ hãi, lông mi không ngừng kích động, hô hấp cũng dồn dập đứng lên.

Lão bản sẽ không là muốn động thủ ghét cô đi?

Miệng hần giác hiện lên một chút ý cười, cổ ý thân thủ sờ sờ trán của cô. “Ân? thân thể cô có vẻ không được thoải mái nga, Triệu Mộ Hiền.”

“.....” Nhịn xuống, cố gắng nhịn xuống.

“Hơn nữa có hô hấp không ổn định.” Tay hần hướng chớp mũi của nàng

Không tốt, hần muốn buồn giết cô! Cứu mạng a.

Cô hoảng sợ mở mắt ra, đang muốn ngồi dậy chống cự, không ngờ lại bị hần một tay móng trụ ánh mắt, ấn hồi trên giường.

“Im lặng, tiếp tục giả bộ ngủ.” Hần ở bên tai cô cảnh cáo.

Còn chưa hiểu ý, chợt nghe nghe thấy ba người kia cũng đi thông thả vào trong phòng, Đồng Phương Thiên Kiều hỏi: “Như thế nào? Nàng có khỏe không?”

“Hoàn hảo, chính là rượu lợi hại.” Đông Phương Phong Hoa lấy thân mình che trụ Triệu Mộ Hiền, thân nhiên nói xong.

“hay trực tiếp đem cô ta nhốt tại nơi này, chờ đủ bốn mươi chín ngày, đem cô ta giao cho đại sư là được rồi.” Đông Phương Khuynh Quốc lộ.

“thừa dịp hiện tại cắt một ngón tay của cô ta, đưa đại sư trước tác pháp.” Đông Phương Tuyết Thế lạnh lùng thốt.

Triệu Mộ Hiền kinh run lên một chút, may mà Đông Phương Phong Hoa che dấu, cho nên ba anh em kia vẫn chưa phát hiện.

“Đừng nóng vội, làm nhanh quá ngược lại dọa cô ấy chạy mất.” Đông Phương Phong Hoa nói.

“Cô ta còn dám chạy trốn sao? cho dù chạy đến chân trời góc biển, chúng ta cũng sẽ đem cô ta trở về.” Đông Phương Thiên Kiều hừ nói.

Trời ạ..... Đông Phương Thiên Kiều cùng Đông Phương Tuyết Thế này tâm địa thật sự xấu xa!

Triệu Mộ Hiền ở trong lòng khốc thét.

“Chúng ta đều trở về phòng đi! Để cho cô ấy ngủ, đừng làm ồn ỹ.” Đông Phương Phong Hoa đứng lên, muốn mọi người đều rời đi.

“Hừ, cô ta có thể hảo hảo ngủ, thời gian của cô ta cũng chẳng còn nhiều.” Đông Phương Tuyết Thế châm biếm đi ra ngoài.

“Bà nội dặn muốn nhanh nhìn thấy cô ta, có cần hay không tăng thêm số lượng người canh gác?” Đông Phương Khuynh Quốc hỏi.

“Không cần, ta không muốn đánh rần động cỏ, chuyện của cô ấy, các cậu cũng không cần phải nhúng tay.” Đông Phương Phong Hoa điều nói.

Đông Phương Thiên Kiều cùng Đông Phương Khuynh Quốc liếc mắt xem một cái, trong lòng hiểu được, bọn họ vị nhìn như ôn hòa này, rất ít khi phát giận, kỳ thật cũng không giống bề ngoài tốt như vậy, một ngày nào đó xúc phạm đến quy tắc cùng giới hạn của bọn hắn, nhất định sẽ gặp khủng bố.

“Đã biết.” Đông Phương Khuynh Quốc vừa nhìn Triệu Mộ Hiền liếc mắt một cái, cảm ý cười, khoan thai tránh ra.

Đông Phương Thiên Kiều vỗ vỗ vai Đông Phương Phong Hoa, trong lời nói có chuyện:“Đại ca, cô ta có thể giao cho anh, nhưng anh phải nhớ kỹ, không chỉ là mình anh, ba cái mệnh bọn em cũng đều ở trong tay cô ta, anh nên xem chừng kỹ cô ta.”

“Yên tâm, cô ấy vĩnh viễn cũng trốn không thoát khỏi tay lòng bàn tay tôi.” Đông Phương Phong Hoa đề cao âm lượng, mang điểm đe dọa ý tứ hàm xúc, cố ý nói cho Triệu Mộ Hiền nghe.

Dứt lời, hắn cùng đi Đông Phương Thiên Kiều đi ra ngoài phòng khách, đem một mình Triệu Mộ Hiền ở lại trong phòng.

Triệu Mộ Hiền đã nhìn năm phút đồng hồ, xác định bốn anh em Đông Phương đều đi cả rồi, mới xoay người nhảy xuống giường, thở gấp, bắt đầu bắt tay vào tìm đôi giày của mình cùng túi da.

“Này..... mọi người ở cái nhà này điên hết rồi! Cái gì nguyên rủa..... Cái gì có chết hay không..... Hoàn toàn đều không cùng mình quan hệ.....”

Miệng cô run run vội nhắc nhở mình nhớ kỹ, còn muốn vội vã chạy, chân lại như vô lực, nhũn ra ngã nhào xuống đất.

Đau! Đau đau.....

Cô cắn nhanh môi dưới, chỉ sợ tiếng kêu của mình kinh động đến bốn trướng thối kia.

Im lặng ba giây, xác định ngoài cửa không có động tĩnh gì, cô liền lẹ lẹ đẩy cửa sổ sát đất ra, quyết định từ ban công lầu hai trực tiếp nhảy xuống.

Hiện tại cũng bất chấp nguy hiểm hay không nguy hiểm, cho dù té gãy chân, cũng phải nghĩ biện pháp chạy khỏi nơi quỷ quái này.

Vượt qua dây móc lan, cô cẩn thận vượt qua khe hở giữa khu biệt thự hoa đào thạch (hoa đá thì phải) cùng một khối thạch chuyên, mượn lực đánh về phía thân cây bên cạnh, có thể tin, trong bóng đêm không tính chuẩn khoảng cách, chỉ bắt lấy một cành cây khô yếu, hoàn toàn không chịu nổi sức nặng của cô, cả người cứ như vậy ngã ra sau suýt té rớt xuống.

“A!” cô thất thanh kinh hô, trong lòng đã nhanh chóng tưởng tượng ra bộ dạng ngã xuống của mình.

Nhưng ngoài dự liệu, cô ở giữa không trung chấn động mạnh, lại bị một người chặn ngang ôm lấy, tránh cho rơi thất điên bát đảo.

Đầu còn chưa kịp phản ứng lại, bên tai đã truyền đến thanh âm ôn nhu châm biếm.

“Thật là, cô cho rằng mình là hiệp nữ sao? Triệu Mộ Hiền.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt nháy mắt lúc trắng lúc xanh.

Đông Phương Phong Hoa đã sớm đoán được cô sẽ nhân cơ hội mà trốn đi, cho nên ở tại chỗ này đỡ cô sao?

“Anh. Anh.” Quá mức kinh ngạc sợ hãi, cô nhất thời nói không ra lời.

“Đừng khẩn trương, có chuyện chậm rãi nói.” Hấn cười.

“anh ngày... Anh mau buông!” Cô rốt cục nói ra thanh âm, hơn nữa dùng sức giãy dụa.

“Được.” Hấn nhẹ nhàng đem cô buông ra.

Sau khi đạt được tự do, cô lập tức giống khiêu đầu bàn khiêu khai, cách hấn rất xa, giống ở trong phòng có ác ma, trừng mắt nhìn thân hình tinh tế cao gầy của hấn, lại vẫn có thể tiếp tục được từ phía trên ngã xuống tới cô, có thể thấy được hấn trong có vẻ nhu nhược gầy yếu, cô muốn đánh hấn để đào tẩu khả năng sẽ có điểm khó khăn nha.

Trong lòng cô âm thầm lo lắng, vẻ mặt cũng thực bối rối. “Làm sao vậy? cô tựa hồ đang sợ hãi.” Hấn hướng cô đến gần.

“Đừng tới đây! Tôi đã biết quý kẻ của các người!” cô hét lớn.

“Nga? Chúng ta có quý kẻ gì?” Hấn nhún mày cười hỏi.

“Ngươi. Các người muốn giết tôi, để giải trừ cái nguyên rủa Đông Phương gia của các người!” cô run giọng cả giận nói.

“cô quả nhiên đã biết.” Hấn thờ dài.

Thấy hấn thẳng thắn bộc trực, cô càng thêm tức giận. “Ngươi. cả nhà các người đều có vấn đề! Mặc kệ các ngươi bị nguyên rủa cái gì, cùng tôi một chút quan hệ cũng không có, đừng lôi tôi vào chuyện này!”

“Nhưng là, chính là cùng cô có liên quan a!” Hấn từ từ nói.

“Đó là anh làm! Anh muốn tìm là. Cái gì hậu duệ công chúa, đúng hay không? Nhưng tôi không phải!” cô la hét.

“đúng là cô.”

“Không đúng không đúng không phải.” cô cơ hồ chỉ có thể dùng tiếng thét chói tai để phản bác.

Phút chốc hấn một cái bước xa tiến lên, nhanh chóng lấy bàn tay che miệng của cô. “Nhỏ giọng một chút, cô muốn đánh thức ba tên đệ đệ khó chơi của ta kia sao?”

Đánh thức Đông Phương Tuyệt Thế tàn khốc bất nhân cùng Đông Phương Thiên Kiêu lãnh huyết vô tình? Không. lập tức cô sợ tới mức ngoan ngoãn im miệng.

“Đi thôi, trước tiên phải rời nơi này rồi nói sau.” Hấn thuận thế kéo tay cô, hướng phía sau biệt thự đi đến.

Nếu là phía trước, hấn nắm tay cô, đi dưới đường mòn dưới đêm trăng hạ trong rừng, cô nhất định sẽ cảm thấy lãng mạn say mê, nhưng hiện tại, mất thấy càng đi vào sâu cây rừng càng nồng đậm, trong lòng cô lại thêm về sợ hãi, ở nửa đường liền bỏ tay hấn ra.

“anh muốn dẫn tôi đi đâu?” cô cảnh giác hỏi.

“Nhìn bí mật của Đông Phương gia chúng ta.” Hấn nói.

“Tôi đối với bí mật gia tộc anh không có hứng thú, hiện tại tôi chỉ muốn về nhà.” Cô hạ giọng cả giận nói.

“Chẳng lẽ cô không muốn biết rõ ràng toàn bộ chân tướng sự việc này sao?” Hấn nhìn chăm chăm cô.

“Không muốn!”

“Thật sự không muốn biết, vì sao trên toàn thế giới nhiều nữ nhân như vậy, ai cũng không tìm, chúng ta lại cố tình tìm tới cô?” Hấn lại hỏi.

Cô giật mình im lặng không nói gì.

Thực sự, cô cũng muốn biết vì sao bọn họ cố tình tìm tới Triệu Mộ Hiền cô? Vì sao là cô? Nhưng mà, có thể hay không điều hấn muốn chính là gạt cô đến một căn phòng tối, thân không biết quý không hay, đem cô một đao giết luôn?

“Yên tâm, ta sẽ không giết cô, bởi vì, thời gian còn chưa tới.” Hấn nhìn ra sợ hãi của cô, cười nhẹ.

“Thời gian? Là lúc nào? Chẳng lẽ các ngươi giết người còn muốn xem hoàng lịch sao?” Cô run lên một chút, kinh hãi. Hấn bị cách nói của cô mà nở nụ cười, cố ý nói: “Đúng vậy, dù sao cũng phải chọn ngày tốt.”

“anh.” cô hoảng sợ trừng lớn hai mắt.

“A..... Đi theo ta! Dù sao nhà của ta bốn phía đều có thủ vệ bao quanh, hiện tại cô muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, không bằng tới nghe chuyện xưa của Đông Phương gia một chút, cùng với, ta vì sao sống không quá ba mươi tuổi.” Hần nói xong, hai tay chấp ở sau thắt lưng, nhân dịp thoáng đã đi lên phía trước.

Cô kinh run sợ, cuối cùng tâm bị hắn một câu kia kích một chút.

Hần..... Thật sự sống không quá ba mươi tuổi?

Theo dõi bóng dáng hắn thuận trường, lòng hiếu kỳ rốt cục chiến thắng khiếp đảm, cô khai bộ pháp, đi theo sau hắn.

Phía sau biệt thự, có một phòng làm việc đại hình, tầng tầng bảo hộ đại môn nghiêm mật, đây chính là căn cứ chế tạo gồm sứ Đông Phương trọng yếu, bên trong có nguyên liệu kho hàng, có khu chế phối, thậm chí, còn có một tòa hầm giả cổ trú ẩn.

“mỗi một kiện tác phẩm của gồm sứ Đông Phương đều là theo chỗ nung gốm này đi ra, hơn nữa, hoàn toàn theo chế tác cổ pháp của gồm sứ đời Tống.” Đông Phương Phong Hoa giới thiệu.

Triệu Mộ Hiền khảo mỗi một tác phẩm được lưu lại đây, cùng với đám của cải xa xỉ hao tổn không gian của đại hầm trú ẩn kia, nhin không được hỏi: “Các ngươi làm sao mà biết “Cổ pháp” chế tạo gồm sứ đời Tống? Theo tôi được biết, cái đó hẳn là thất truyền đã lâu.....”

Đông Phương Phong Hoa không có trả lời, tiếp tục đi lên phía trước, đi vào một cái như là bảo hiểm khóa cửa (cánh cửa bảo hiểm chắc chắn), ẩn xuống mặt mã điện tử, sau đó in vân tay, cửa vào tinh xảo cương môn lên tiếng trả lời mở ra.

“Vì sao chúng ta sẽ biết? Đáp án, ngay tại bên trong.” Hần quay đầu liếc nhìn cô một cái, dẫn đầu tiến vào.

Cô chân chừ một chút, chậm rãi bước vào đi.

Bên trong căn phòng bảo hiểm độ ẩm rất thấp, độ ẩm cũng không chế được đi, bởi vậy không khí làm mà thiên lãnh (lạnh giá), mà ngay tại này ước chừng năm mét trong không gian lập phương, cô nhìn thấy một cái vòng tròn hình thiên bàn (ta chịu nha).

Vòng tròn đường kính khoảng ba mươi cm, bản thân hiện ra một mảnh ánh sáng thiên thanh trầm lam (xanh sáng màu trời) làm người ta kinh diễm, lại thật sâu nhọt nhạt, lại như nhuộm đậm, giống như mực vậy, sáng rọi diệu nhân, ánh nắng trong sáng.

Càng kính người hơn là, tại ánh sắc xanh kia, ẩn ẩn bên trong còn mang theo nhất từng đợt từng đợt hồng ti (sắc ánh hồng), ở dưới ngọn đèn chiếu ánh xuống, như màu đỏ mã não, tiên sống chớp động.

Đây tuyệt đối là cái trân phẩm cực thể, nhưng, đáng tiếc là, như vậy một cái cực thể trân phẩm, lại thiếu mất một góc: “Này..... Cũng là gồm sứ Đông Phương?” cô không tự chủ được ngừng lại rồi hơi thở, sợ dùng một chút lực nói chuyện sẽ đem bàn từ chân kia vỡ nát.

“Không, đây là chân chính gồm sứ đời Tống, đồ cổ từ ngàn năm trước, là tổ tiên của ta theo một ngôi mộ vương tộc đời Tống trộm ra.” Đông Phương Phong Hoa đứng ở trước bàn, cúi đầu nhìn chằm chằm nó, từ từ nói.

“A? Đây là theo mộ lý trộm ra?” cô che miệng kinh hô. Tổ tiên Đông Phương gia nguyên lai là hành nghề trộm mộ?

“Đúng vậy, cái này từ bàn, là vật bồi táng Triệu thị công chúa, nó có tên, gọi là “Mỹ nhân từ”.”

“Mỹ nhân từ?” Như thế nào: Nhất... Này ba chữ giống như đã nghe qua ở nơi nào?

“Ý chỉ “Mỹ nhân như từ, trân quý dịch toái” (mỹ nhân như đồ gốm, cực kỳ trân quý). Này bàn thai bạc chất khinh, liền giống như chiều chuộng mỹ nhân, chỉ có thể đứng xa xem, không thể chạm vào. Nhưng là, ánh mắt của tổ tiên ta độc đáo, cố tình ở trong một đồng đồ vật bồi táng, chỉ có đôi cái trân bảo này yêu thích không buông tay, đem nó trộm ra. Cái này là đồ cổ, nhờ nó làm cho Đông Phương gia biết đến ít nhiều bí phương nung chế đồ gốm đời Tống, gồm sứ Đông Phương bởi vậy phát triển.....”

Thế này cô mới hiểu được, đây là nguyên nhân Đông Phương gia có thể tái tạo gồm sứ đời Tống.....

“Nhưng đồng thời, ác mộng Đông Phương gia cũng từ đó bắt đầu.....” Hần nói tới đây, đột nhiên ngừng lại không nói.

“Ác mộng? Có ý tứ gì?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Mỹ nhân từ” này, bị hạ lời nguyên rủa.”

“Nguyên rủa?” cô ngạc nhiên há hốc.

“Đúng vậy, hơn nữa là cái ác rủa đáng sợ, mà chúng ta mãi đến sau lại mới hiểu được.....”

“Là..... Cái dạng ác rủa gì?”

“Thiện động mỹ nhân từ, tất thành mỹ nhân tộc, hồng nhan dịch điều tốt, mệnh bất quá ba mươi.” Hần niệm ra nhất thủ giống thơ lại không giống thơ.

Cô kinh ngạc giật mình, vội la lên: “Đi? Đây không phải là bài thơ bên dưới bức tranh mỹ nhân trong văn phòng của anh.”

Ánh mắt hần lãnh liệt (lạnh dưới 0°C ý mà), trả lời: “phức đồ(bức tranh) kia, lúc ban đầu chính là cùng vòng tròn kia được đặt cùng nhau ở trong chiếc hộp gỗ, khi đó, tổ tiên của ta cũng không hiểu được từng ý tứ câu chữ trong bức đồ, chỉ cảm thấy bức đồ về mỹ nữ kia trông rất sống động, nghĩ đến có khả năng đây là bức họa vẽ đẹp khinh hồn của vị công chúa đời Tống kia.”

Hần nói đến đây, dừng một chút, lại nói: “Nhưng mà, từ khi từ bàn này vào Đông Phương gia, Đông Phương gia bắt đầu xuất hiện một ít tình huống kỳ quái, không chỉ có con cháu sinh ra đều nữ mạo thần kỳ, càng đáng sợ hơn là, không có một ai sống được quá ba mươi tuổi.”

Cô nghe kinh ngạc, lưng nổi lên từng lớp da gà rùng cả mình.

Mỹ nữ dịch điều tốt, mệnh bất quá ba mươi.

Trên đời, thực sự có loại nguyên rủa này sao?

“Có thể hay không. Chỉ là trùng hợp?” cô thì thầm nói.

“Trùng hợp?” Hần cười lạnh một tiếng, gay gắt nói: “Trùng hợp ông nội của gia gia (túm lại là cụ) ta chết vào lúc hai mươi chín tuổi? Trùng hợp đứa trẻ sở hữu họ Đông Phương đều trước ba mươi tuổi mà chết oan chết uổng, không một ai may mắn thoát khỏi? Cô có biết cái vòng tròn này đại tượng truyền đến trong tay ta, Đông Phương gia chúng ta đã chết bao nhiêu người không?”

Cô kinh hãi nhìn hần, ngây dại.

“Ông nội của ta ở trước sinh nhật ba mươi tuổi bị tai nạn xe cộ, gia gia đồng lứa huynh muội kia cũng đều vừa vặn trước ba mươi tuổi chết, về phần cha ta, thân là con trai độc nhất, lại chỉ còn cách sinh nhật hai mươi chín tuổi 11 tháng, mấy bay gặp rủi ro phải bỏ mình.

Cô không nghĩ tới, Đông Phương gia bọn họ trước mặt ngăn nắp nhưng sau lưng lại cất giấu chuyện đáng sợ như vậy a!

“Đó là một nguyên rủa, về sau bà nội của ta lại vô tình mà tiết lộ ra, mới biết được kết quả này, nhưng, biết là biết, lại không thể phá giải, con cháu Đông Phương gia vẫn là một đám điều linh, bọn họ phối ngẫu, cũng chỉ có thể nhận lấy vận mệnh làm cái người vợ quả phụ, đưa tiền người bạn đời của mình, mất đi nửa quãng đời nữ nhân của mình.” Đông Phương Phong Hoa bi thương mà phẫn nộ nói.

Cô nghe được lòng mình chua xót rất nhiều, càng cảm thấy khủng bố. Là dạng ác rủa gì, có thể khiến cho nhiều năm sau khiến cho những con người này mất mạng, thậm chí, vĩnh viễn không có ý định dừng lại?

“bốn anh em chúng ta từ nhỏ đã biết thời điểm chết của chính mình, cô có thể tưởng tượng loại khủng bố này không? Làm từng đứa nhỏ chờ đợi nhanh chút lớn lên một chút, chúng ta cũng là theo thời gian tăng trưởng mà đi từng bước một đến con đường chết, sinh mệnh chúng ta, vừa sinh ra được đã thấy được điểm chung, ai cũng không thể thay đổi!” Hần chuyển hướng cô, đôi mắt trung cận thật sâu đau đớn, lại nói: “Mà thời điểm chết của ta, ngay tại đây là một năm ba tháng sau, hoặc là. Sớm hơn.”

Cô kinh ngạc nhìn hần, tim, từng đợt co rút đau đớn.

Như vậy con người tuấn mỹ. Sẽ chết? Cũng sắp muốn. chết?

“Vậy nhanh chóng vứt bỏ vòng tròn tà ác kia a! Vì sao còn giữ?” Cô khinh hô. Nếu đã biết rõ Mỹ nhân từ này, rõ ràng sẽ không muốn giữ nó lại bên người.

Đông Phương Phong Hoa thở dài một hơi thật mạnh. “ông cố Của ta cũng từng nghĩ đem vòng tròn vứt bỏ hoặc phá hủy nó, nhưng nghĩ đến lời đại sư phong thủy đã nhắc nhở chúng ta, loại nguyên rủa này không phải vứt bỏ hoặc đánh vỡ vật rủa là có thể giải trừ, ngược lại, nếu vật rủa bị hao tổn, nói không chừng còn đưa tới tai họa lớn hơn nữa.”

“Kia. Vậy các anh nên làm cái gì bây giờ đâu?” cô hoảng hốt nói.

“Làm sao bây giờ? Đúng vậy! Từ khi ta bắt đầu mười hai tuổi đã không ngừng đi tìm đáp án, muốn như thế nào mới có thể cởi bỏ lời nguyên rủa Đông Phương gia? Muốn như thế nào mới có thể sống sót? Cuối cùng, trời không phụ người có lòng, rốt cục ta tìm được rồi.” Hần nói xong, bỗng nhiên lại nhìn thẳng cô.

Lông tơ toàn thân cô dựng thẳng lên, lui lại về phía sau từng bước, thật muốn chặt đầu chính mình mà.

Thực ngu xuẩn a! cô làm sao có thể quên mất rằng bọn họ thật sự muốn bắt cô đến giải loại ác rủa này a! cư nhiên còn ngây ngốc ở trong này vì họ mà lo lắng suông!

“tôi. Tôi cùng loại nguyên rủa này không có hơn nửa điểm quan hệ.” cô vội vàng dựng lên giới tuyến âm thanh.

Hần mỉm cười, hỏi: “cô có biết chủ nhân câu ngời mộ này là ai chăng?”

“anh không phải vừa mới nói đến công chúa.” cô nói xong xoay mình kinh ngạc dừng lại.

Công chúa? Công chúa này sẽ không. sẽ không vừa vặn chính là lời lão ba cô nói. tổ tiên của nhà bọn họ đi?

“Đúng vậy, vị công chúa đời Tống này, vừa lúc lại cùng người có huyết thống quan hệ.”

“Cho dù có cùng quan hệ huyết thống, tôi cũng không hiểu cái rửa thuật gì.” Cô mãnh liệt lắc đầu.

“cô không hiểu cũng không quan trọng, quan trọng là huyết cốt của cô à!” Hần đi hướng cô, khẽ vuốt mặt của cô.

Đầu ngón tay lạnh như băng, làm cho cô đánh một trận run run. “Huyết. Huyết thống?”

“Ta đã nghĩ đến vị hậu duệ của người trộm mộ năm xưa, vị phong thủy đại sư kia tiết lộ cho ta, hẳn nói, muốn giải trừ rửa thuật này chỉ có duy nhất phương pháp, chính là đem đầy đủ rửa vật này mang về nơi nó đã tồn tại.” Đông Phương Phong Hoa nhẹ giọng nói.

“Ách?” cô không hiểu, một khi đã như vậy, liền đem Mỹ nhân từ bàn đưa trở về chỗ cũ thì tốt rồi, vì sao còn muốn giết cô?

“Nhưng hiện tại có vấn đề lớn, Mỹ nhân từ này trong quá trình bị lấy trộm ra, vô ý phá mất một góc, nay chúng ta phải nghĩ biện pháp đem từ bàn này chữa trị, mới có thể đem trở về mộ địa ban đầu.” Hần lại nói.

Cô lẳng lẳng, vẫn là không có hiểu chuyện gì. Chữa trị từ bàn này lại có chuyện gì liên quan đến cô?

“phía sau bức đồ mỹ nhân kia, có ghi lại này phương pháp thiêu chế (nung chế tạo) từ bàn này, nó là sản phẩm làm từ trái tim cùng cốt nhục chế thành, mới có thể tạo ra loại từ này tuyệt hảo không vân nhưng vẫn hiện vân, ánh sáng màu lại xinh đẹp, mà căn cứ theo trong đó miêu tả, rõ ràng vạch, trước khi công chúa nhắm mắt đã quyết định dùng hẳn trái tim nàng cùng bộ phận huyết cốt thiêu chế mà thành, vì này mà đem chôn cùng.”

“Rất khoa trương! Vương tộc chết luôn muốn được toàn thây, nào có khả năng hội dùng trái tim chính mình cùng huyết cốt chế từ bàn?” cô kinh thanh bác bỏ nói.

“Vị công chúa này si mê gốm sứ đời Tống, nàng thậm chí dường không ít thiên tài chế tạo đồ gốm vì nàng mà tạo ra những đồ sứ đẹp nhất, nàng có yêu cầu những nghệ nhân này sau khi nàng chết dùng trái tim của nàng cùng huyết cốt chế tác đồ sứ, cũng không khoa trương.” Hần giải thích.

Cô tròn to hai mắt, kinh khủng không thôi. Vị công chúa kia. Có phải điên rồi hay không?

“Cho nên, ta mới cần cô, Mộ Hiền, ta cần cô tới giúp ta chữa trị mỹ nhân từ này, đối với việc này, không có cô không thể làm được.” Hần nâng mặt của cô lên, ôn thanh nói.

Cô sợ hãi gạt mạnh tay hắn, ý đồ giẫy dụa cuối cùng “Nhưng có khả năng tôi cũng không phải hậu duệ công chúa này.”

“đúng là cô, năm đó ở bước mỹ nhân đồ còn lưu lại một nhúm tóc đen vẫn hoàn hảo không bị tổn hại gì, trải qua xem xét, kia hẳn là tóc của công chúa. Tuy rằng không biết vì sao nó có thể bảo tồn nguyên vẹn sau ngàn năm, nhưng cũng nhờ đó mà chúng ta lần ra manh mối quan trọng nhất truy tìm hậu duệ của nàng”

“làm sao có thể xác định là tôi.”

“Lúc trước, ta cầm mấy sợi tóc của cô đi làm xét nghiệm ADN, kết quả, cùng gien công chúa hoàn toàn ăn khớp.”

Hần nói xong lại muốn sờ lên tóc của cô.

Cô sợ tới mức chạy nhanh vọt sang một bên, hai tay bảo vệ sợi tóc chính mình, đột nhiên bừng tỉnh ngộ, lúc trước hắn không ngừng sờ tóc cô, nguyên lai đều là có ráp tâm khác, nguyên lai. Điều là cố ý.

“Cho nên. ngay từ đầu anh tìm tới tôi, tôi được trúng tuyển, lại đối xử tốt với tôi như vậy, tất cả đều là sắp đặt từ trước?” Cô nhin không được mà run nhè nhẹ.

“ừ!” Hần thừa nhận.

“anh thực đáng sợ. Bề ngoài xem Phong Hoa nho nhã như vậy, không nghĩ tới lại tâm ngoan độc như thế.” Cô trừng mắt hắn, cô đau vẫn còn nghĩ đến hẳn là người mà nữ tâm cũng mỹ nhân (tâm hồn đẹp, con người đều đẹp), cô đau vì còn đối hẳn.

“Gặp loại sự tình này, ai có thể không thay đổi đáng sợ? toàn bộ Đông Phương gia tộc chúng ta, vì vòng tròn đồ sứ này, thống khổ nhiều năm như vậy, phân kinh hoảng mà bất lực, sinh tử dây vò, đủ để đem phát biến thành lệ quý, huống chi phạm là con người.”

Hần thông thả đi hướng thủy tinh trảo, chiếc tủ thủy tinh nhẹ nhàng chứa đựng từ bàn kia, ánh mắt lại chăm chăm nhìn cô, vẻ mặt lãnh khốc âm tư.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn rõ con người Đông Phương Phong Hoa.

Hắn, là cái ngọc diện diêm la, bề ngoài biểu tượng nho nhã thanh dật, linh hồn đã sớm bị nguyên rửa thành quỷ mị yêu ma.

“cô chết, ta cùng các em của ta mới có thể sống. Mộ Hiền, chúng ta cần cô.” tiếng nói dễ nghe, giống ác ma ở đằng sau giật dây, tế phẩm tự động vì

hắn dâng lên sinh mệnh.

“Kia..... anh..... hiện tại anh đã nghĩ muốn giết tôi sao? Tôi..... Tôi cảnh cáo anh, đây chính là trái pháp luật, tôi lập tức là có thể gọi điện thoại báo nguy..... Anh anh anh tốt nhất lo lắng một chút, giết người là là là nghiệp chướng, tai họa sau này sẽ đổ lên con cháu của anh..... Tôi tôi..... Tôi có chết cũng không nhắm mắt, tôi cũng sẽ nguyên rửa các người.....” cô tình tường thấy sát khí trong mắt hắn, sợ tới mức thân thủ chụp lấy túi to lý liễu mạng tìm kiếm di động.

Hắn nhìn cô khuôn mặt tái nhợt, bộ dáng nói năng lộn xộn, đột nhiên ôm bụng bật cười.

Cô ngây ra một lúc, kinh hãi:“anh cười cái gì?”

“Nguyên lai cô sợ chết như vậy a, Mộ Hiền.” Ai, nữ nhân này thật thú vị, thật sự, rất thú vị.....

“Trên đời này ai lại không sợ chết?”

“Cũng đúng, trên đời này ai lại không sợ chết? Muốn như thế nào, mới có thể không sợ chết?” hắn thì thảo tự hỏi.

“cái này làm sao tôi biết?” cô lẩm bẩm.

‘kỳ thật, cô cũng không cần phải khẩn trương, muốn dùng máu cùng trái tim cô để nung tạo từ, còn phải chờ đại sư tự mình chọn lựa giờ tác pháp, mới có thể tìm ra chỗ cất giấu, mà trước đó đại sư phải chọn được ngày tốt, cho nên cô còn lại...’ hắn kéo dài thanh âm, mờ ám, sau mới nói: “còn lại ba chín ngày có thể sống.”

“cái gì?” ba mươi chín ngày! Cô cơ hội bị rút mất một khoảng không khí, sao hắn có thể nói nhẹ nhàng như thế.

Thực quá đáng, cũng không phải là Diêm La phán sinh tử, hắn dựa vào cái gì mà có thể phán án chết cho cô?

“bất quá, cô có thể có một biện pháp để không chết.” hắn nói xong chậm rãi đi hướng cô.

Cô đảo lui về phía sau, hoảng sợ hỏi: “cái gì... biện pháp gì?”

“nếu, cô có thể làm cho ta yêu thương cô, yêu đến luyện tiếu không muốn cô chết, như vậy cô còn có thể cứu được.” hắn đứng trước mặt cô, tựa tiếu phi tiếu.

Làm cho hắn yêu thương cô? Thật sự là đủ, trời có sụp xuống cũng không có khả năng...

“anh đang đùa tôi đúng hay không? Anh ngay cả Lâm Thanh Thanh mỹ mạo như vậy cũng cảm thấy chướng mắt, làm sao có thể yêu thương tôi?” cô buồn bực trừng mắt hắn.

“loại sự tình nguyên rửa này làm cho ta khác sâu ý nghĩ, trên đời này không có gì là [không có khả năng].”

“cho dù có khả năng, nhưng tôi cũng không tin anh sẽ vì tình yêu mà hy sinh tính mạng của người nhà, kết quả cuối cùng tôi vẫn là chết.” cô hừ nói.

“cô như vậy mà không tin tình yêu?” hắn châm chọc.

“tôi không tin tưởng tình yêu.” Cô phản pháo lại hắn.

Hắn ngẩn ra, cô còn nói lại hắn thực sắc bén a!

Hắn cũng không quá tin tưởng loại tình yêu này nọ, tổ huấn Đông Phương gia quy định, nam nhân Đông Phương gia trước khi kết hôn tuyệt đối không được nói ra chuyện bị nguyên rửa, sợ đôi phương hối hận không kết hôn nữa, mà như vậy không thể kéo dài con nối dòng.

Trên thực tế, mẹ, bà nội, trước đó mỗi một vị nữ nhân, cũng bị lừa hôn mà được gả vào Đông Phương gia trở thành quả phụ đáng thương. Đồng thời thừa nhân trọng phụ của mình không còn là một loại thống khổ bị ai.

Hắn tin tưởng, các nàng ấy nhất định phi thường hối hận, nếu ngay từ đầu biết vậy, các nàng có lẽ cũng không chọn nam nhân Đông Phương gia, thà rằng tìm một người đàn ông bình thường, nhưng có thể cùng vị hôn phu của mình bạch đầu giai lão, con cháu đầy nhà hạnh phúc...

Cho nên, hắn làm sao có thể tin tưởng tình yêu? Loại tình cảm này nháy mắt sẽ hóa thành cảm xúc hư ảo, thời gian ở trước mặt thật hèn mọn, ở dưới lời nguyên rửa lại có vẻ nhỏ bé đến buồn cười.

“xem đi, bị tôi nói trúng đi?” cô tự nói.

“có lẽ, nguyên nhân ta không tin, ta mới càng muốn chứng minh.” Miệng hắn bất giác khẽ nhếch.

“không có gì hay chứng minh, tôi mới không nghĩ cùng anh có thể chiến thắng trò chơi này, cuối cùng vẫn là anh muốn giết tôi, tại sao lại còn muốn lãng phí thời gian.” Cô cả giận nói.

“cô trốn cũng không được a, Mộ Hiền, cô đã quên mình là trợ lý của ta sao? Từ hôm nay trở đi, cô phải ở trong này, trừ phi được ta cho phép, đi đâu cũng không được.” hấn cười.

“cái gì? Anh...” cô kinh hãi biến sắc.

“đúng rồi, thuận tiện nhắc tới, cha mẹ cũng em trai cô đều bị chúng ta theo dõi, nếu cô trốn, bọn họ liền gặp tai họa. vì an toàn tính mạng bọn họ, cô vẫn đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.” Hấn cười đến tuần mỵ câu hồn.

Cô sợ hãi dị trùng mắt hấn, bị dọa choáng váng.

Đây chân chính là Đông Phương Phong Hoa, một tuấn mạo thiên tiên, tâm địa lại lãnh cứng rắn ác độc ma quỷ!

Cái này thậm, xong đời, [Đông Phương Mỹ Nhân] muốn cô bán không phải cái gì này nọ, cái bọn họ muốn nàng bán là tính mạng của cô!

Cô chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyễn Mỹ Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Giờ phút này, Triệu Mộ Hiền có thể hiểu được tâm tình của bốn anh em nhà Đông Phương. Bởi vì, cô cũng giống như bọn họ, số trời ấn định ngày chết đã đến, loại cảm giác này, thật là một loại tra tấn đáng sợ.

Sợ hãi của cô không thể kể cho bất kỳ ai, di động bị mất, cơ hồ cô cùng thế giới bên ngoài chặt đứt quan hệ, hơn nữa bị Đông Phương Phong Hoa uy hiếp, cô chỉ có thể nói với người nhà mình, nói dối rằng bản thân rất được coi trọng, lão bản muốn đem cô đến Trung Quốc công tác khoảng một tháng, ba mẹ thật đúng, nghĩ cô gặp vận tốt, chủ động giúp cô đóng gói hành lý, tự mình vui vẻ đưa tiễn cô ra cửa.

Ô, thật bị ai, số cô sao lại khổ như vậy? làm sao lại gặp ngờ một người như Đông Phương Phong Hoa thế?

Hấn áp giải cô về nhà, hấn dùng khuôn mặt tuấn mỵ vô hại để mê hoặc cha mẹ cùng em trai cô, lại dùng cả cử chỉ nhã nhặn đa lễ giả mấy sa sương sớm lừa người nhà cô nhất trí đồng lòng ủng hộ hấn, khoa trương hơn là, lão ba cô thậm chí còn ám chỉ cô nếu có thể cầu được rùa vàng như vậy thật tốt quá...

Thừa lão ba, rùa vàng này có độc a! Hơn nữa tâm cơ sâu vô cùng, thừa dịp về nhà, trộm tra xét máy tính mà máy tính lại là của cô, mới phát hiện rõ ràng cô căn bản không có ký bất cứ lệnh triệu tập nào từ [Đông Phương Mỹ Nhân], cái gì mà vận người mới có một người trúng cử, còn muốn làm một buổi tổ chức tuyển nhân viên khoa trương như vậy, kết quả, hoàn toàn đều là Đông Phương Phong Hoa quỷ kế, dẫn cô mắc câu vào.

Trúng thối, đại phơi đản!

Cô trừng mắt nhìn Đông Phương Phong Hoa phía trước, ở trong lòng thâm mắng.

Hấn đột nhiên đứng lại, xoay người nhìn cô.

“Cô đang mắng ta sao? Mộ Hiền.”

Cô trừng lớn hai mắt, sợ tới mức che miệng lại, mãnh liệt lắc đầu. Người này tám phần là yêu, ngay cả ở trong lòng mắng hấn đều nghe thấy?

Đông Phương Phong Hoa nhìn cô không đánh động tác đã tự khai ra, không khỏi gậy cười.

Thật tốt nha, còn có một chút phản ứng, quả thực tựa như tiểu sủng vật cầu (chó con). (anh ý chỉ chị ý như con cún con)

“Hai tuần sau Lễ Mặc đại sư sẽ tới Đài Loan, cô cùng ta cùng đi ra sân bay tiếp đón, ông ấy nói muốn gặp cô thật nhanh.” Đông Phương Phong Hoa nhin cười, báo trước hành trình.

“Lễ Mặc đại sư? Ai a?” Cô ngẩn người.

“Là đại sư phong thủy chúng ta vừa tìm được, ông ấy rất am hiểu về giải rùa.”

“Nga nga, chính là kẻ chủ mưu muốn giết tôi a, như thế nào? Ông ta muốn tới xem xét quá trình các người giết tôi sao?” Cô tức giận nói.

“A..... Có lẽ nga.” Hấn cười khê.

Cô mặt nhăn nghiêm mặt, không nghĩ tới hần ngay cả tâm một chút từ bi đều không có, hần lại còn có thể trào phúng cười được, thực quá đáng.

“Đừng cau mày, đến, sáng sớm không khí không tốt, chúng ta ra toà viên đi một chút.” tương phản với mặt thối của cô, hần thoải mái thoải mái mời cô đi hướng bình đài phòng ngoài.

Cô lăm băm đi ra cửa sổ sát đất ngoại mộc chế nhìn bồn phun nước , đài phun nước cùng cò tề bình bên ngoài mặt, vừa lúc có thể tăng thêm phần lực ý viên cảnh của Đông Phương gia.

“Phong Hoa, Lỗ Mặc đại sư sẽ đến đây sao?” Đông Phương phu nhân cùng lão phu nhân vừa lúc ở sân nhà sau tản bộ, thấy bọn họ hai người đi ra, lên tiếng hỏi.

“vâng.”

“cho Mộ Hiền đi ra ngoài như vậy có thể gặp nguy hiểm không?” lão phu nhân vẻ mặt thân thiết.

“đúng vậy, Mộ Hiền đối với chúng ta quan trọng như vậy, mẹ thấy vẫn nên để cô ấy ở lại trong nhà chờ...” Đông Phương phu nhân cũng nói.

Triệu Mộ Hiền trên mặt che kín những đường hắc tuyến, thật sự trăm mối cảm xúc ngổn ngang a! người ngoài không biết còn tưởng rằng hai vị phu nhân này coi cô như bảo bối cỡ nào, nhưng trên thực tế các vị này cũng chỉ sợ là cô có chạy trốn khỏi chỗ này hay không thôi.

“đừng lo lắng, bà nội, mẹ, vì người nhà của mình, cô ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn.” Đông Phương Phong Hoa sờ sờ đầu của cô, cố ý hỏi lại: “đúng không? Mộ Hiền.”

Đại ma đầu này! Lại dùng người nhà của hần để áp chế... cô trừng mắt hần, tức giận nói không ra lời.

Cô biết biện pháp đào tẩu là không thể, nhưng nhất định phải chạy khỏi nơi ma quỷ này...

Lúc này, từ dưới bể bơi đột nhiên xuất hiện một mỹ nhân ngư, thân nhiên mỉm cười hướng phía cô vẫy tay.

“Hi, Triệu Mộ Hiền, sớm a, sắc mặt của cô xem chừng hơi khó nhìn a!” Đông Phương Khuynh Quốc nói xong kéo theo một tiếng nước xô xao động dậy, đi ra khỏi bể bơi.

Cô đương trừng lớn hai mắt nhìn đăm đăm, miệng mở lớn. hần...hần hần hần hần... lộ ra trọn vẹn!

Má ơi! Cô muốn mù! Cô muốn hôn mê! Một đoàn hỏa đại bác ở trên mặt hần nổ tung, làm về mặt cô đỏ bừng muốn cháy rụi luôn.

“Khuynh Quốc, đem quần áo mặc vào.” (anh ý lừa thế. Phi lễ! chó nhìn *xòe tay ra che mặt*) Đông Phương Phong Hoa thân thủ rất nhanh che khuất ánh mắt Triệu Mộ Hiền, khinh trách mắng.

“như thế nào, Triệu Mộ Hiền chưa thấy đàn ông trần truồng sao?” Đông Phương Khuynh Quốc cười cầm lấy khăn tắm bên cạnh quần quanh thắt lưng.

“cô ấy là xử nữ a, đi nào nơi gặp được đàn ông trần truồng?” Đông Phương Thiên Kiều một thân tây trang, từ trong phòng khách đi ra, nhìn thấy một màn, lãnh khốc bổ sung thêm một câu.

“cũng đúng, xem bộ dạng của cô ta cũng rất ngây thơ.” Đông Phương Khuynh Quốc phong tình vạn chủng, chải chuốt vì sợi tóc dài, tư thái liêu nhân.

“cái gì ngây thơ? Em xem là không có người đàn ông nào thèm để ý đến cô ta đi!” Đông Phương Thiên Kiều lại nói.

Cô tức giận đẩy tay Đông Phương Phong Hoa ra, ngoan hiểm trừng mắt Đông Phương Thiên Kiều, âm thầm cắn răng.

Đàn ông ở Đông Phương gia không có một ai tử tế, đều là đại hỗn đản!

“may mắn là như thế này, cô ta vẫn còn là một xử nữ, Lỗ đại sư không phải đã nói, không phải xử nữ thì không được...” Đông Phương Khuynh Quốc khinh mạn.

Không phải xử nữ thì không được? Triệu Mộ Hiền tức giận trong vài giây, ngẩn ngơ, cảm thấy những lời này còn ản chứa huyền cơ khác.

“tốt lắm, đừng nói nữa, các cậu đều đi làm việc đi! Gần đây hội chợ đấu giá cũng không được ổn định cho lắm, tựa hồ rắc rối đang hướng đến chúng ta, Thiên Kiều, cậu cần phải xử lý cho tốt.” Đông Phương Phong Hoa nhắc nhở.

“yên tâm, em sẽ không để cho bất cứ kẻ nào phá hỏng quy củ của cuộc đấu giá.” Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương Thiên Kiều trầm xuống, hần phụ trách việc tiêu thụ sản phẩm gốm sứ Đông Phương trong nước, làm việc năng suất đến thiếu ngủ, ngay cả chủ hội chợ đấu giá đều phải nhượng bộ hần ba phần.

“đối phương chưa rõ lai lịch tốt nhất cần phải điều tra cho rõ ràng, anh không thích có người đến làm phiền.” Đông Phương Phong Hoa nhìn như ưu nhân, nhưng đối với các loại tin tức đều nắm giữ một cách nhanh chóng nhất.

“muốn hay không đi ra ngoài [bày sới]?” Đông Phương Khuynh Quốc đột nhiên nói.

“không, không cần, tạm thời vẫn có vẻ khá tốt, trước mắt giải quyết chuyện của gia tộc chúng ta rồi nói sau.” Đông Phương Phong Hoa khinh tụy.

Triệu Mộ Hiền ở trong Đông Phương gia vài ngày, đại khái cũng thăm dò chức vụ của bốn anh em Đông Phương ở “Đông Phương Mỹ Nhân, Đông Phương Phong Hoa thân là đại lão bản, quản lý tất cả công việc lớn, tài vụ của “Đông Phương Mỹ Nhân” Đông Phương Thiên Kiều làm phó tổng, Đông Phương Khuynh Quốc làm tổng giám nghệ thuật, còn về phần Đông Phương Tuyết Thế, tựa hồ nhân rồi không có việc gì làm..

Nhưng mà đối với cô, bọn họ có làm gì cũng không có nửa điểm hứng thú, một con người sắp bị người ta thịt như thịt một con gà, làm sao còn tâm tình để ý này nọ?

Bởi vậy, bọn họ nói chuyện bọn họ, cô thẳng bước đi lên trước, muốn đi qua hành lang gấp khúc trở về phòng của mình, không ngờ, vừa mới đứng nói chuyện, Đông Phương Tuyết Thế vừa vịn đến đứng chặn ngang cô.

“cẩn thận một chút, ba mươi lăm ngày.” Đông Phương Tuyết Thế lãnh xích.

Cô trừng mắt hấn, một cổ không khí lạnh buốt từ cổ dâng lên.

Nghe nói so với cô hấn lớn hơn cô hai tuổi nhưng lại là người ác liệt nhất ở Đông Phương gia.

Hấn không chỉ kêu cô là xấu nữ, lại còn dùng mấy từ chỉ thời gian xưng hô với cô, ngày hôm qua kêu cô là “ba mươi sáu ngày”, hôm nay kêu cô “ba mươi lăm ngày” mỗi ngày thay cô đếm ngược, mỗi ngày nhắc nhở cô rốt cuộc mình còn sống được bao lâu, thật sự là tên đáng giận.

“tên tôi là Triệu Mộ Hiền, anh muốn trái tim tôi để cứu mạng mình, tốt nhất nên nhớ kỹ tên tôi.” Cô tức giận mắng.

“rốt cuộc thì tên tôi cũng chẳng nhớ được.” Đông Phương Tuyết Thế diêm mâu nhíu lại, vẻ mặt khinh miệt.

“anh...” một trận khó thở công tâm, cô thiếu chút nữa thì hộc máu.

Khuôn mặt mỹ mạo kinh người mà tâm địa xấu xa thì có lợi ích gì? Căn bản chỉ là con rắn a!

“Tuyết Thế, chớ chọc Mộ Hiền, gần đây cô ấy tâm tình không được tốt.” Đông Phương Phong Hoa cười chậm rãi đi tới.

“hừ, em mỗi ngày đều phải nhìn khuôn mặt xấu xí của cô ta, tâm tình cũng kém.” Đông Phương Tuyết Thế ghét trừng mắt nhìn cô một cái, ngao nghể bước ra ngoài.

“anh... tiểu quý này, xinh đẹp thì giỏi lắm sao? Lớn lên giống phụ nữ thì có cái gì mà kiêu ngạo? nam tử hán đại trượng phu, lại không có bộ dạng của nam nhân, thật sự rất...” cô nhịn không được, chỉ vào lưng hấn mắng to.

Cô còn chưa dứt lời, đột nhiên lại thấy, cô còn đang cách Đông Phương Tuyết Thế hơn mười bước chân dài, thế nhưng chỉ trong chớp mắt hấn đã bỏ nhào trước mặt cô bàn tay hướng mặt cô đánh tới.

“Tuyết Thế, không thể!”

Một trận cái vĩa nổ ra, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, Đông Phương Tuyết Thế một cổ bạo khí bị ba cổ lực lượng đồng thời ngăn lại.

Bốn cổ khí thế va chạm vào nhau, toàn bộ hô hấp của cô bị đình trệ, cô ám suyễn một hơi, định thần nhìn lên, phát hiện Đông Phương Khuynh Quốc không biết khi nào đã đi đến trước mặt cô, chế trụ tay phải của Đông Phương Tuyết Thế; Đông Phương Thiên Kiều xuất hiện sau lưng Đông Phương Tuyết Thế, ôm lấy nách hấn mà giữ. Mà Đông Phương Phong Hoa đứng ngay bên cạnh cô, thân thủ bảo vệ mặt của cô, tay hấn nắm thành quyền (chưởng), liền cách Đông Phương Tuyết Thế đao tiêm không đến một cm.

Một màn giống như hình ảnh dừng hình, làm cho cô chấn động mạnh. Mới có vài giây ngắn ngủi, như thế nào xung quanh cô đều có bốn người vây quanh, giống như quỷ mị đi vào bên trong người cô?

Bọn họ... đều có siêu năng lực sao?

“cô nếu còn muốn sống lâu thêm ít ngày, thì đừng có chọc vào ta.” Đông Phương Tuyết Thế tránh các anh em của mình ra, đằng đằng sát khí trừng mắt cô.

Cô kinh hãi ngậm miệng không có lên tiếng, ngoan ngoãn ngậm chặt miệng lại, bởi vì cô biết rất rõ, Đông Phương Tuyết Thế cảnh cáo không phải là chuyện đùa, hấn thật sự muốn giết cô.

“Tuyết Thế, con như thế nào không sửa được cái tính xấu đấy đi?” Đông Phương phu nhân thờ dài.

“hừ.” Đông Phương Tuyết Thế bỏ tóc dài ra, xoay người đi vào trong phòng.

“Triệu Mộ Hiền, lá gan cô thật không nhỏ nha, Tuyết Thế nhà chúng ta là kẻ tối hung ác, chọc giận hấn, một ngày nào đó cẩn thận nửa đêm cái đầu cô rơi xuống đất” Đông Phương Thiên Kiều nói.

Cô nghe xong không khỏi rùng mình, theo bản năng lấy tay ôm lấy cái cổ của chính mình. Nửa đêm... đầu rơi xuống đất? hiện tại cô đang diễn một bộ phim kinh dị kinh khủng sao?

“khuyên cô tốt nhất nên an phận một chút, nhất thời sinh khí chẳng những không dùng được, ngược lại càng nguy hiểm.” Đông Phương Khuynh Quốc trào phúng ngắm cô liếc mắt một cái.

“các cậu đừng dọa cô ấy, xem sắc mặt cô ấy trắng bệch kia.” Đông Phương Phong Hoa xem về mặt tái nhợt của cô, cười vỗ vỗ lưng cô, ôn nhu nói:

“Mộ Hiền, đừng sợ, trước khi ‘móc ra trái tim cùng huyết nhục của cô’ tu bổ lại từ đầu, bất luận thế nào ta tuyệt đối sẽ không để cho kẻ nào làm thương tổn đến một sợi lông tơ của cô.”

Về mặt cô càng thêm sợ hãi trắng bệch, so với những người khác trực tiếp hung ác đe dọa cô, loại khẩu khí cười nói ngoan đạo của Đông Phương Phong Hoa lại càng làm cho người sợ hãi nhá!

Ông trời ơi, cô đã làm điều gì xấu, lại phải chịu loại khủng bố hơn ma quỷ này?

“muốn hay không về phòng nghỉ ngơi trước? cô tối hôm qua tựa hồ ngủ không ngon.” Đông Phương Phong Hoa đề nghị.

Đúng, trở về phòng đi, đỡ phải nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ ma quỷ làm cho người ta tâm loạn, nội thương nghiêm trọng.

Cô gật gật đầu, thân mình cứng nhắc, hai chân như nhũn ra, đi trước một bước hướng phòng mà đến, nhưng mà, quá mức xuất thần, không chú ý đến bậc thang, dưới chân uốn éo, cả người ngã sấp xuống phía trước.

“a...” cô kinh hô một tiếng.

“cẩn thận!” đúng lúc Đông Phương Phong Hoa thân thủ nhanh nhẹn ôm lấy cô.

Trên người hắn thân nhiên toát ra mùi gỗ đàn, lúc trước cô ở gần hắn an tâm quá mức trở thành thói quen, thế nên không tự chủ được dựa dẫm vào hắn, nhưng tại một giây đột nhiên tỉnh ngộ, hắn là tên trướng thối muốn giết cô như thế nào! Cô còn không biết sợ là gì còn y lại vào hắn sao?

“cô có lạnh không? Mộ Hiền, thế nào lại thành thế này? Muốn khoác thêm áo không?” hắn ôn nhu hỏi.

Cô đẩy mạnh hắn ra, điên cuồng lùi lại phía sau, trừng lớn hai mắt.

Thói quen là một chuyện rất đáng sợ, biết rõ tâm địa hắn xấu xa, nhưng những thứ liên quan đến hắn lúc trước, đã khắc sâu thật sâu trong tâm trí của cô, hại cô thường hay tâm phiền ý loạn, vẫn nghĩ đến chuyện hắn vẫn còn là một mỹ nam tử ôn nhu mà cô vẫn ái mộ...

“làm sao vậy?” hắn nhíu mày, cười trong suốt.

Lưng cô lại một trận hàn ý toán loạn.

Hắn biết cảm giác của cô! Biết cô bị vây trong hỗn loạn, biết cô không thể từ bỏ những cảm xúc luyến tiếc ái mộ phức tạp của mình với hắn, mà hắn, chẳng những không làm sáng tỏ, lại còn đùa bỡn cô, làm cho cô mê hoặc trong hỗn loạn.

“anh...cái tên hỗn đản này...” cô cắn chặt răng hận nói.

“thật khó, lần đầu tiên có người phụ nữ mắng tôi như vậy.” hắn ý cười càng sâu, thanh tao tăng thêm tuần tú.

“nói cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không cho anh thực hiện được ý định đó, tôi nhất định sẽ sống đến một trăm tuổi!” cô buồn bực cực kỳ, tức bản thân mình cho đến bây giờ còn bị nụ cười của hắn tác động vào thần kinh.

“tốt lắm, cô nên liều sức chống cự đi! Xem cuối cùng người thắng vẫn là tôi.”

“anh chờ đấy mà coi.” Cô ghét cay ghét đắng bản mặt nghiêm túc, đánh bả vai đi về phía trước.

“xoay bị thương sao? Tôi dìu cô đi!” hắn hảo tâm kéo tay cô.

“đừng chạm vào tay tôi!” cô giống như chạm phải lửa hất tay hắn ra.

“như vậy sao có thể đi?” hắn nói xong nắm bả vai cô.

“bả vai cũng không được! toàn thân cao thấp đều không được chạm vào!” cô giận dữ tránh hắn, giương nanh múa vuốt.

“được, đã biết, vậy cô tự đi thôi!” hắn che miệng cười. cô càng khó thở, hắn lại càng cảm thấy hứng thú.

Cô nổi giận, một bước một bước tránh xa, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần biến thành màu đen.

“tôi cho tới bây giờ chưa thấy đại ca vui vẻ như vậy.” Đông Phương Khuynh Quốc nheo lại đôi mắt đẹp.

“anh ấy đối với Triệu Mộ Hiền cùng các nữ nhân khác cũng giống nhau thôi.” Đông Phương Thiên Kiều nhấn lại mày kiếm.

“Phong Hoa sẽ không chơi đùa đâu chứ?” Đông Phương lão phu nhân nghiêm túc hỏi.

“sẽ không, mẹ Phong Hoa luôn là người lý trí lại biết chừng mực.” Đông Phương phu nhân vội nói.

“tốt nhất là như vậy...” Đông Phương lão phu nhân nói xong lại chuyển hướng Đông Phương Thiên Kiều, dặn nói:

“hãy canh chừng đại ca cháu, nếu đến lúc đó nó do dự, cháu lập tức ra tay.”

“vâng, bà nội.” Đông Phương Thiên Kiều mặt một chút không thay đổi gật đầu.

Vì tương lai Đông Phương gia, vì tính mạng bốn anh em bọn họ, hẳn cũng không cho đại ca cơ hội để do dự, ba hôm sau Triệu Mộ Hiền nhất định phải chết, chuyện này, không ai có thể thay đổi.

Con người, chỉ cần có ý chí kiên định, thì không gì là không thể làm được

Triệu Mộ Hiền đi qua thành công dựa vào đằng sau Đông Phương gia, bức tường, trong lòng đắc ý.

Rất cực, vẫn là có cơ hội cho cô trốn thoát, ít nhiều cô cũng đã đồng tai lên nghe lén Đông Phương Phong Hoa nhắc tới bức tường phía sau xa tránh được sự ảnh hưởng của tia hồng ngoại, kêu bảo vệ mời người đến sửa chữa.

Hôm nay chính là cơ hội tốt nhất, cô không thể nào bỏ lỡ được, vì thế cố gắng an phận vài ngày làm cho Đông Phương Phong Hoa không nghi ngờ gì cả, tiếp theo thừa dịp ban đêm trốn thoát.

Bị giam lỏng gần mười ngày, cô tạm thời được tự do, mặc dù không hẳn từ này về sau sẽ an toàn vô lo nhưng ít nhất có thể về nhà nhìn xem lão ba lão mẹ có mạnh khỏe hay không, cùng bọn họ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện hoang đường này.

Lau mồ hôi trên mặt, cô khẩn cấp nắm lấy cái túi da, hồn nhiên quên mất mất cá chân đau đớn, từng bước từng bước men dọc theo đường mòn dẫn đến đường chính.

Khuya khoắt như thế này muốn bắt được xe không phải là chuyện dễ dàng, trừ bỏ hẻm lách tối đen, còn phải lo lắng xem có gặp phải tên biến thái nào không, nhưng cô chỉ lo chạy chối chết, đã sớm không để ý đến sợ hãi.

Một giờ sau, cô thở hồng hộc đi tới đường cái chính, mới có chút may mắn vì không có ai đuổi theo, lại phát hiện ra một chiếc xe hơi màu đen đang đứng cách đó không xa.

Trong lòng cô vừa động, cảm thấy chiếc xe hơi đó thực quen mắt, phi thường phi thường nhìn quen mắt...

Cửa xe chậm rãi mở ra, Đông Phương Phong Hoa một thân y phục hàng ngày bước xuống xe, đứng ở cửa xe tà ý nhìn cô cười.

“nửa đêm còn ra ngoài vận động không thấy mệt sao? Mộ Hiền.”

Gặp quý! Sao Đông Phương Phong Hoa có thể ở chỗ này chờ cô? sắc mặt trắng xanh, thờ dốc vì kinh ngạc, quay đầu bỏ chạy.

hắn lắc đầu, thở dài một hơi, lên xe, trên xe nhanh chóng quay lại, chậm rãi hướng bên người cô, phối hợp với tốc độ của cô.

“Mộ Hiền, chân cô đang đau.” hắn ngồi bên trong xe, chống tay nhìn cô, hảo tâm nhắc nhở.

“tránh ra! Chân của tôi một chút cũng không đau, hoàn toàn không đau.” Cô nói xong, càng đi lại càng nhanh.

“nhưng chân cô đang rất đau.”

“không có.” Cô quật cường chống đỡ.

“lên xe đi! nếu đi nữa, chân sẽ chặt đứt.”

“tôi thà đứt chân, cũng không muốn bị Đông Phương gia các người giết chết.” cô trừng mắt nhìn trước, lớn tiếng cá giận nói.

“tội gì chứ? Cô cho dù có gãy chân, ba mươi ngày sau vẫn phải chết!” hắn nửa châm biếm nói.

Cô nghe được kinh sợ này ra, một cổ khí vận không lên được, hai chân mềm nhũn, cả người ngã quỵ về phía trước.

Cho dù có gãy chân chặt đứt đầu, bọn họ vẫn muốn cô chết? người nhà này tất cả đều tâm can ác liệt...

“ai nha! Cô xem cô...” hắn vội vàng dừng xe, xuống dưới đỡ cô.

“đừng có chạm vào tôi! Anh là đồ trướng thối, làm sao tôi có thể gặp gỡ người như thế? Không lý do đem tôi ra xem, còn muốn lấy trái tim tôi, đem tôi chết cháy... nguyên rửa cái gì, đều đã qua hàng mấy thế kỷ, ai còn tin vào mấy chuyện ma quỷ...Ồ... anh muốn giết người mà...” Cô đẩy hắn ra, tê thanh rít gào, rốt cục nhện không được khóc.

hắn lặng lặng nhìn cô, đã hơn nửa đêm, một thân chật vật lấm lem ở ven đường khóc, thấy như thế nào cũng như con chó con đi lạc bị bắt nạt đến thảm thương.

“ai!” không đành lòng thờ dài, hắn tiến lên, một tay ôm lấy cô đứng lên.

“không cần! tôi không cần trở về! buông! Tôi muốn rời khỏi nơi chết tiệt này...” cô hoảng sợ liều mạng giãy dụa.

“cô bình tĩnh một chút! Mộ Hiền.” hắn khuyên nhủ.

“tôi không cần bình tĩnh, tôi vất vả lắm mới thoát ra đến đây, tôi mới không cần trở về!” cô kích động cuồng hô.

hắn mi phong kinh túc, trực tiếp đem cô quăng lên thành xe, khom người dè lại bả vai của cô, hừ lạnh:

“thật vất vả mới thoát ra đến? cô cho rằng đã chạy ra khỏi Đông Phương gia sao?”

“có ý tứ gì?” cô ngẩn ngơ, dùng trông mắt ngậm nước của mình trừng hắn.

hắn không trả lời, lấy ra di động gọi điện, nói:

“tốt lắm, các người đều xuất hiện đi!”

bốn phía chỉ thấy không gian núi rừng nguyên bản im ắng đột nhiên xuất hiện vô số hắc y nhân, gần có xa có, thoát nhìn giống như giám thị ai...

Triệu Mộ Hiền nhìn đến ngốc há hốc mồm, trong lòng sợ hãi.

chẳng lẽ...cô tự cho là thần không biết quỷ không hay chạy ra, trên thực tế nhất cự nhất động lại không qua được mắt họ?

“không có việc gì, các người có thể trở về.” Đông Phương Phong Hoa nói xuyên thấu qua điện thoại di động.

Đám người kia vì thế lại giống như quỷ ảnh lạng lẽ ẩn vào trong bóng tối.

Đông Phương Phong Hoa quay đầu ngạo nghễ khinh khi nhìn về mặt trắng bệch của Triệu Mộ Hiền:

“toàn bộ đỉnh núi này đều thuộc quyền sở hữu tư gia của Đông Phương gia, từng nơi đều có người của chúng ta theo dõi, cô cho là cô có thể chạy trốn tới nơi nào?”

khắp ngọn núi...đều là Đông Phương gia?

Cô vô lực ngồi phịch xuống dưới, cả người yếu đuối mà tuyệt vọng.

Xem ra, cô nhất định phải chết trong lòng bàn tay của nam nhân này...

Hắn liếc nhìn cô một cái, không hề nói nhiều lời, nhấn chân ga, mang cô trở về Đông Phương gia.

Dọc theo đường đi, cô trở nên im lặng suy sụp, như là buông xuôi, vô vị phản kháng, nhận mệnh ngồi, ngay cả một câu cũng lười nói.

“như thế nào không nói?” một con người nói nhiều đột nhiên im lặng thật đúng là kỳ quái.

Cô không để ý đến hắn, cắn giận chuyển hướng sang một bên.

biết cô đang có thịnh nộ bên trong, hắn cười nhẹ:

“mệt mỏi sao? vậy ngủ trước một chút.”

“tôi đang rất tỉnh táo, một chút cũng không mệt, cũng không muốn ngủ.” cô lớn tiếng cường điệu.

“được, vậy đừng ngủ nữa.” hắn cười cười, chuyển tâm lái xe.

Xe vững vàng chạy uốn lượn trong bóng đêm, không bao lâu sau, mới thả lỏng tinh thần một chút, thân mình lại không chống đỡ được mi mắt đang trầm trọng hạ xuống, đã khơi buồn ngủ, đầu như cần câu cá dường như không có điểm nào ngừng gập gù, hắn nhìn buồn cười, vươn một bàn tay đem đầu cô ngả vào bả vai mình.

Có cái dựa vào, cô lại càng ngủ say, mãi cho đến khi trở lại khu nhà Đông Phương vẫn còn chưa tỉnh lại.

hắn nhẹ nhàng dừng xe, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt buồn ngủ thả lỏng không hề phòng bị của cô, cười cười không nhẫn tâm đánh thức cô, xuống xe đi vòng qua, đem cô ôm vào lòng đi vào phòng.

Đi qua phòng khách, một thanh âm từ trong góc truyền đến.

“anh đối với cô ta rất ôn nhu ư? đại ca?”

hắn vừa quay đầu thấy, Đông Phương Thiên Kiều đang ngồi ở sofa theo dõi hắn.

“thì sao?” hắn hừ nhẹ.

“đừng đối với cô ta tốt như vậy, sẽ biến thành thói quen.” Đông Phương Thiên Kiều lạnh lùng thốt.

“nếu biến thành thói quen, lại từ bỏ thì tốt rồi.” Phong Hoa nhìn hắn.

“có tình, sẽ có một chút tâm tư khó từ bỏ, đây là thói quen đáng sợ ở chỗ nó sẽ vô hình trung ảnh hưởng đến hành vi cùng phán đoán của một người.”

“yên tâm, Thiên Kiều, thời gian vừa đến, ta sẽ giết cô ta.”

“em cũng không lo lắng, bởi vì, nếu anh không hạ thủ được, em sẽ ra tay.” Đông Phương Thiên Kiều âm hiểm cười xót xa.

Phong Hoa lại liếc hắn một cái, không hé răng, lặng lẽ ôm Triệu Mộ Hiền lên lầu, hai tay lại theo bản năng đem cô đi lên thật chậm.

Bởi vì, hắn không xác định người khác có một đao làm cho cô tắt thở, ngoại trừ hắn ra, hắn mới có thể đảm bảo cô chết trong nháy mắt, sẽ không cảm giác được thống khổ cũng sợ hãi gì.

Đây cũng lỗi ở hắn rất nhiều, tài cán duy nhất là có thể vì cô mà ôn nhu săn sóc.

Bạn đang đọc truyện [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trở lại trong phòng, Đông Phương Phong Hoa đem Triệu Mộ Hiền bế lên giường, mới phát hiện bộ dạng của cô tệ hại hết biết, tóc tai hỗn độn lại dính lá cây, hai má cùng cánh tay đều có dấu vết bị thương, đại khái chắc là vấp ngã xuyên qua cây cối mới có thể thành như vậy.

“thật là khờ quá, đã sớm cảnh cáo em, em vĩnh viễn trốn cũng không thoát, em còn không tin.” Ngồi ở mép giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải, hắn không khỏi nhíu mày.

Cô nhíu mày một chút, miệng hô lên vài câu, tựa hồ ngủ cũng không được ngon giấc, nhưng mà, hắn xem cô không thể như vậy mà ngủ tiếp được, rốt cục vẫn quyết định đánh thức cô dậy.

“Mộ Hiền, tỉnh lại, tắm rửa rồi ngủ tiếp.” hắn vỗ mặt của cô.

“ân...ba...cứu con...” cô bất an vô lực nói mê.

Hắn giật mình.

Nguyên lai cô đang sợ a! ban ngày áp lực tích tụ, đều giống như ở trong mộng phóng thích sao?

“ba, mẹ cứu cứu con...con, con rất đói...bánh sủi cảo...lạp sườn...” cô còn nói một chuỗi nói mơ.

Hắn lại ngây người, phốc, cười sặc sụa.

“em rốt cuộc mơ thấy gì vậy a?” lắc đầu, hắn nhìn không được lau đi nước miếng của cô, thuận tay bỏ đi nhánh lá cây khô, chính là, mới làm được một nửa liền đột nhiên ngưng lại.

Là thói quen sao? Đương nhiên không phải.

Hắn là cố ý, thường thường sờ tóc cô, chạm vào cô, đùa nghịch cô, mục đích cũng chỉ có một__hắn muốn cô yêu thương hắn, yêu đến mức có thể vì hắn mà chết, mà không uống, không oán, không hối hận.

Như vậy, tội nghiệp của Đông Phương gia sẽ giảm bớt một chút, phiền toái cũng sẽ thiếu đi một phần.

Bất quá cho tới bây giờ, phương diện tình yêu chính cô cũng không thông suốt, rõ ràng đối với hấn động tâm, lại chưa phát hiện, tình ngộ ra.

Chắc, nha đầu phản ứng thật chậm chạp, có lẽ, hấn phải đổi phương pháp khác kích thích cảm tình của cô phát triển lên một mức mới được. ở trong lòng nói thầm, hấn thuận tay nhéo nhéo hai má cô.

Cô phản xạ tính lấy tay gạt đi thứ đang quấy rầy giấc ngủ của mình, xoay người còn muốn tiếp tục ngủ, mi tâm hấn nhấn lại, dùng sức đánh vào hai má cô.

“uy, Mộ Hiền, đứng lên! Toàn thân cô rất bần!”

“a...đau quá...” Triệu Mộ Hiền đau đến nổi mắt nhắm mắt mở nhập nhèm buồn ngủ.

“đứng lên, đi tắm rửa một cái.” Khuôn mặt hấn tuần từ.

“tắm rửa?” cô dụi dụi hai mắt ngồi dậy, ý thức hỗn độn, không biết bây giờ là thời gian nào.

“đứng, đi tắm rửa rồi vào ngủ tiếp, nhanh chút.” Hấn nói xong, cường ngạnh kéo cô xuống giường.

“a a... chân của tôi...đau...” chân phải của cô đau đến mức ngã ngồi xuống. hấn cả kinh, ngồi sụp xuống, nắm lấy chân phải của cô, trải qua một đem bát nháo cứng cô, nguyên bản xoay chân phải bị thương của cô vận trở lại bình thường.

“đau quá a...” cô kêu lên.

“lúc trước không phải nói không đau sao? Vẫn còn chạy.” hấn châm chọc nói.

Đau đớn đem cơn buồn ngủ của cô đuổi đi hơn phân nửa, cô hơi chút thanh tỉnh, thấy hấn nắm mắt cá chân của mình, lập tức lùi về sau, kinh ngạc cùng nghiêm mắt giáp trùng hấn:

“đợi chút, anh...anh tới phòng tôi làm gì?”

“đương nhiên là đưa cô trở về a! vừa rồi cô như đã chết, tôi không thể không ôm cô lên lầu.”

“anh...anh ôm tôi đi lên?” cô kinh hô, trực giác kiểm tra lại quần áo của mình hay không vẫn còn đầy đủ.

“làm sao? Về mặt cảnh giới này của cô có ý tứ gì? Sợ ta xâm phạm cô sao? Cô cho là bộ dạng cô có thể gây hứng thú được cho đàn ông sao?” hấn nhún mày cười lạnh.

Mặt cô đỏ lên, vội la lên: “tôi...tôi chưa nói cái gì...”

“yên tâm, không có người đàn ông nào dám chạm vào cô, bởi vì cần phải là xử nữ, mới có thể đem Mỹ nhân từ chế tạo lại toàn vẹn không tỳ vết, cho nên, bốn phía cô đều thật sự an toàn, không cần phải quan tâm.” Hấn đùa cợt nhìn chăm chăm cô.

“phải... là xử nữ?” cô ngẩn người. đúng rồi, lần trước Đông Phương Khuynh Quốc cũng nhắc tới, chỉ có xử nữ mới có thể nung chế tạo từ. như vậy, chỉ cần cô không phải là xử nữ...

Ánh mắt cô nhanh như chớp chuyển hướng, có chút đăm chiêu. Rõ ràng tìm một người đàn ông lên giường, cứu mình một mạng là được rồi...

“uy uy, cô đang suy nghĩ cái gì?” hấn liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý đồ cô.

“không có gì.”

“cô muốn tìm một tên đàn ông làm bừa để hủy đi trinh tiết của mình sao? Thực buồn cười, cô cho là mình có cơ hội tiếp xúc với đàn ông?” hai tay hấn vây quanh trước ngực châm biếm.

“ai nói không có cơ hội? tôi có thể tùy tiện tìm một lái xe hoặc người làm vườn nhà các anh.” Cô thuận miệng nói.

“cô dám?” vẻ mặt tươi cười của hấn biến mất, trở nên lạnh túc (lạnh lùng nghiêm túc).

Kỳ, sao hấn lại biến sắc a? cô khó chịu lại nói:

“tôi vì sao không dám? Trừ phi anh giám sát tôi 24/24h, bằng không tôi nhất định có cơ hội.”

“ta đây liền canh chừng cô 24/24.” Hấn hừ lạnh. Cô muốn cùng nam nhân khác làm bừa, ngàn vạn lần đừng có nghĩ đến.

“anh...” cô vốn định phản kích lại, đột nhiên bị đôi bảo thạch đồng tử lãnh huyết của hấn chiếu vào, trong lòng vừa động. đợi chút, cô cần gì phải tìm người khác đâu? Trước mắt không phải có một người đàn ông a! lại còn thật soái ca.

Chỉ cần cô nghĩ biện pháp dụ hoặc Đông Phương Phong Hoa... ần, mặc dù có điểm mất mặt, xác suất thành công cũng không cao, bất quá, vì tránh được một kiếp chết sớm, cô cần phải thử xem, trọng yếu nhất là, nếu cô có thể thành công câu dẫn hắn, cô cũng không để ý lần đầu tiên của mình là cho hắn...

Xem ánh mắt cô bất chính, hắn nheo lại tuấn mâu, âm thầm buồn cười.

“Mộ Hiền, cô không phải sẽ dòi lực chú ý sang tôi chứ?”

Mặt cô thiếu hồng, thẳng thắn bộc trực thành khẩn nói:

“đúng, không được sao?”

“chỉ bằng với bộ dạng này của cô, cô cho rằng có thể tác động được đến ta sao?” hắn nhin cười, khinh miệt hỏi.

“anh cảm thấy tôi không có phần thắng?” cô hơi giận dỗi, cũng có chút bực mình.

“đúng, nhất định sẽ không có cơ hội.” hắn khinh hừ một tiếng.

Hắn xem đem cô chọc đến bốc lửa, tràn ngập khí tức, không nói hai lời, bắt đầu cởi quần áo, tất, quần bò...

Hắn nhăn chân mày, không nghĩ tới cô thật sự làm, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười.

Rất nhanh, cô thoát ra chỉ còn áo lót cùng quần, nhưng dưới ánh mắt chế nhạo của hắn lại không có dũng khí cởi ra nốt.

“làm sao vậy? vì sao dừng lại? tiếp tục đi!” hắn nheo mắt lại, một biểu tình hứng thú xem kịch vui

Nam nhân này trong mắt không có ngọn lửa, càng không có rung động, rất giống như đem cô trở thành con ghê con.

“được... được được cũng coi như không có gì hết... coi như hết.” cô đột nhiên cảm thấy thật xấu hổ, ảo não nhặt quần áo lên, xoay người hướng phòng tắm đi, nhưng cô đã quên mất cái chân bị thương của mình, mới bước đi một chút mắt cá chân đau nhói lên làm cô ngã quỵ xuống, tay ôm lấy mắt cá chân kêu rên.

“nha shit! Đau chết mất... chân của tôi...”

Ai! Quả thực là kẻ dở hơi! Miệng hắn bất giác không ngừng co rúm, trong lồng ngực một cổ khí cười, nhưng lại không tiện cười ra tiếng, nhăn nhin thật vất vả.

“cô rốt cuộc đang định làm gì?” đi qua, thân thù hắn muốn giúp cô, nhưng cô lại giống như rùa, vùi đầu bất động vào trong mai:

“Mộ Hiền?”

“trong lòng anh nhất định đang nhạo báng tôi, đúng không?” cô thanh âm buồn hỏi.

“đúng vậy, ai bảo cô làm ra những loại chuyện ngu xuẩn buồn cười này.” Hắn cười đến sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“chuyện ngu xuẩn? việc liên quan đến sinh mệnh của tôi, anh cho rằng đây là chuyện ngu xuẩn? hết tất cả đều tại anh khiến tôi ra như thế này, nếu không phải anh, tôi làm sao vì tự cứu mình mà ở trong này biến thành vũ nữ thoát y?” cô đứng thẳng thân nười, lớn tiếng giận dữ la hét.

“biết là như vậy, thì không nên làm a!” hắn vẫn cười.

“anh...” cô thực sự sắp tự thiêu cháy mình rồi, hắn một chút cũng không để cô vào mắt sao? Tên đáng giận này, khinh người cũng nên có giới hạn một chút.

“tốt lắm, đừng náo loạn, đi tắm” hắn rất muốn khuyên cô đi tắm nhanh một chút rồi nghỉ ngơi, cô đột nhiên nhào về hướng hắn, áp đảo hắn, cúi đầu làm một trận mãnh liệt (hôn nha).

Hắn có chút giật mình, nhưng cũng không muốn đẩy cô ra, muốn nhìn ý đồ tiếp theo của cô là gì.

Triệu Mộ Hiền quyết định bằng bất cứ giá nào, mặc kệ là mất mặt mũi đến cỡ nào, cô muốn chính là thử xem, chính mình đối với Đông Phương Phong Hoa có thật là một chút hấp dẫn cũng không có?

Bất quá, đối với việc câu dẫn nam nhân, đối với cô mà nói thật sự rất rất khó khăn, cô cũng chỉ biết mỗi chiêu [đánh môi bất ngờ] này, cái này vẫn là cô học theo trong phim, dù sao nhắm chặt mắt lại mà bạo gan cưỡng hôn, cuối cùng nam nhân vật chính bình thường sẽ bị nữ nhân vật chính hòa tan, sau đó hai người thiên lời câu động địa hòa.... (E hèm!! sấm chớp đánh đùng đùng, bùng lên lửa cháy)

Chính là, cô hôn đến nửa ngày, thiên lời không vang, địa hòa cũng không nhúc nhích, Đông Phương Phong Hoa vẫn như cũ bình tĩnh, mím môi, hô hấp cũng phi thường vững vàng, cô càng hôn tâm càng loạn, đành phải mở to hai mắt, trừng hắn.

“anh...không có cảm giác gì sao?” cô buồn bực hỏi.

“giống như không có.” Hấn nhìn chăm chăm cô, tựa tiểu phi tiểu.

“vì sao?” cô không hiểu, không phải miệng đối miệng là đến nơi sao? (chị ngây thơ đến tội nghiệp).

“bởi vì cô hôn giống như làm người hô hấp nhân tạo.” hấn châm chọc nói.

Người...hô hấp nhân tạo? lần đầu tiên cô có dừng khí hôn một người đàn ông, cư nhiên bị trở thành người hô hấp nhân tạo? cô ngẩn ngơ, bị đá kích mãnh liệt, giống như con gà mái bị chiến bại, hổi hận xấu hổ đến chết. căn bản tự rước lấy nhục a!

“đúng vậy, thật đúng là có lỗi nha, kỹ thuật hôn của tôi thật tệ, bắt anh chịu khổ.” Miệng cô lẩm bẩm, hữu khí vô lực từ trên người hấn tụt xuống.

Trong mắt hấn hiện lên một chút mê đại, lửa nóng, đột nhiên giữ chặt cô, ác liệt cười:

“kỹ thuật của cô rất tệ, cần người dạy lại mới được.”

‘cái gì?’ cô còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị đẩy ngã xuống, cả người nhào vào trong lòng hấn, tiếp theo, một lực mạnh cuốn lấy khiến cô ngã xuống dưới đất, mà hấn cúi người áp chặt, cấp cho cô một nụ hôn nồng nhiệt hàng thật giá thật.

Đi? Di đi đi? Cô thất thần kinh ngạc, đầu óc trong nháy mắt tê liệt.

Nhưng trạng thái này cũng tiếp tục không lâu lắm, bởi vì, Đông Phương Phong Hoa thuần thực ở cánh môi cô dao động, hoặc nhấp hoặc duyệt hoặc liếm hoặc mút, lập tức khiêu khích khiến mặt cô toàn bộ đỏ bừng bừng, toàn thân vô lực, thờ hồng hộc.

Thế này mới gọi là hôn sao? Đồng dạng là hai phần môi, vì sao hấn có thể làm cho cô đầu óc choáng váng, huyết mạch phun trào? Hấn có ma pháp đặc biệt gì sao?

Trong lúc cô còn đang phân tâm, hấn lại đẩy hai cánh môi cô, đầu lưỡi như con rắn nhỏ tham nhập, cuốn lấy trêu chọc cô, cả người cô run lên, kinh ngâm một tiếng, chỉ cảm thấy chính mình sẽ hóa thành một vũng xuân hũy, rốt cuộc không trở lại được hình người như cũ...

Phải sau một lúc lâu, hấn mới buông cô ra, trong mắt lóe lên ngọn lửa chớp động, thanh âm như ma mị hỏi:

“thích tôi hôn sao?”

Cô mở to đôi mắt sương mù, vì suyển mà mất hôn, rung động căn bản không nói ra lời.

“đây là dạy học miễn phí lần đầu, còn muốn học nhiều hơn một chút không?” hấn dán môi tại miệng cô khề hôn. (soái ca!!! e cũng muốn được dạy hôn. Aaaa.Bee: Bà im ngay phá hồng phong cảnh tôi mách Giun nhà bà bây giờ)

Học nhiều một chút cái gì? Mơ hồ, cô chỉ kịp nhìn thấy miệng hấn nở nụ cười giả tạo, một trận mãnh liệt khác lại đột kích.

Vì thế, cô lại chìm đắm trong hơi thở cực nóng bỏng của hấn, hoàn toàn thần phục ở đôi môi hấn, trong lúc đó, bị hấn bừa bãi duyệt hôn, không hề có sức chống cự, thậm chí cô hoài nghi mình cũng không muốn chống cự, bởi vì, hấn hôn như thể đã nhuần nhuyễn từ lâu, hương vị hấn quấn quanh mũi cô, cho dù hấn muốn như vậy, cô cũng nguyện ý...

Dần dần, hấn hôn càng lúc càng cuồng nhiệt, thân thể hấn cũng càng lúc càng khô nóng, cả người đau nhức khó chịu, ý loạn tình mê, cô cảm giác hấn chậm rãi kéo áo lót cô xuống, ôn nhu vỗ về ngực cô.

Không nên như vậy, là cô gái ngoan thì không thể tùy tiện để cho nam nhân đụng chạm bừa bãi a!

Nhưng mà... nhưng mà... ở trong tiềm thức của cô lại cho rằng, chỉ cần là hấn sẽ không quan hệ, chỉ có hấn có thể...hấn

Tay hấn mềm nhẹ lại có lực, vuốt ve hai bầu ngực cô, thẳng đến hai nụ hoa vì kích thích mà trở nên phồng hồng.

“ân...” Cô vận vẹo thân thể, không hiểu một trận tê dại mãnh liệt vì sao mà đến.

Đầu ngón tay vội vã vuốt ve cô, môi hấn cũng không cho cô nhàn rỗi, lập tức hôn tai cô, còn hôn cái gáy trắng ngần của cô, mỗi một cái hôn giống như lửa làm bỏng da thịt cô, chọc cho cô thở gấp liên tục.

Ngay đến khi cô nghĩ mình sắp chết vì đạt cực hạn, đầu ngón tay của hấn lại một đường đi xuống, dọc theo bụng cô, luồn vào trong chiếc quần nhỏ tìm kiếm, lúc đó cô mới hiểu được ý đồ của hấn, tay hấn đã xâm nhập vào giữa hai chân của cô, gây kích thích ở nơi hoa tâm cô mẫn cảm yếu ớt nhất.

“a! không...” cô kinh hoàng mở mắt, bắt lấy tay hấn.

“cảm giác của cô rất mãnh liệt, Mộ Hiến” hấn chế trụ cổ tay cô, tiếp tục lấy tay kia gây sóng gió ở nơi tối tăm non mềm mà mãnh mai.

“anh...” cô thờ dốc vì kinh ngạc, người quá mức phấn kích mà hơi hơi run rẩy.

“ta như thế nào? Muốn ta dừng lại sao? Hay là càng tiến vào sâu hơn?” hấn dụ dỗ hỏi.

“tôi...a a...” cô muốn nói hấn dừng lại, nhưng vừa mở miệng, lại phát ra những tiếng ngậm nga mắt hờn.

Hấn nhanh chóng lấy nụ hôn nóng bỏng che miệng cô lại, ngăn cản những tiếng yêu kiều thốt ra, không tiếng động, hấn dùng ngón tay âu yếm cô, dẫn dụ cô.

Đó sao lại thế? Cái loại cảm xúc loạn xạ cũng điên cuồng này, đang thiêu đốt bụng dưới cô, loại cảm giác sắp được bạo khai này để làm gì?

Theo đầu ngón tay hấn trên chốc, kích thích dục vọng đến cực hạn, cô ở môi hấn dạt ra rên rỉ, thân thể hồng nhuận mềm mại bắt đầu không ngừng run rẩy.

“ân...” cô bắt lực tóc tán loạn, giống như bị lâm vào hư vô, cao vút, lại không có trọng lực rơi xuống....

Nước triều dâng qua đi, hấn mới chậm rãi buông môi cô ra, ngẩng đầu nhìn thẳng cô. Cô thần hồn mê loạn nhìn hấn tuần nhan không gọn sóng, hư không mềm mại nói ra không ra lời. hấn...hấn vừa làm cái gì với cô? Vừa rồi cô, rốt cuộc làm sao vậy?

“mới chỉ là lần đầu, cô đã liền như vậy, vậy thì khi lực để làm tiếp ở đâu chứ?” hấn vuốt ve hai má hồng cô, tiếng nói không rõ vì nguyên nhân nào mà trầm thấp khàn khàn.

Cô giống như bị rút một cái, huyết sắc nhanh chóng trên mặt nhanh chóng biến mất. cô... vừa mới ở trước mặt hấn...

“cô a, muốn dụ hoặc đàn ông còn kém lắm, về sau đừng làm loại chuyện ngu xuẩn như thế này nữa.” hấn chầm chốc néo nheo hai má cô.

Trời ạ! Cô vừa thẹn, vừa tức, vừa hận, dùng sức đẩy hấn ra, xoay người liền vọt vào phòng tắm, đóng sầm cửa thật mạnh, dán chặt trên cánh cửa hồi hận không thôi.

Ngu ngốc, đờn ngốc, rốt cuộc cô đang làm cái gì a? mê hoặc người bất thành lại còn bị người ta cấp...cấp...

Ngừng ngừng ngừng! không muốn nghĩ nữa! nhất tưởng cô bị đầu ngón tay hấn dễ dàng khiêu khích liền xúc động không thôi, cô rất muốn chết. không có tư cách, không có nhân phẩm, vô dụng! cô ở trong lòng mình tự phi nhỏ, càng không ngừng lấy tay nện vào đầu mình, hận không thể để thời gian quay trở lại, hận không thể quên hết chuyện đã phát sinh qua...

Bên ngoài phòng chính, trên mặt Đông Phương Phong Hoa ý cười đã nhạt bớt đi, thậm chí trở nên thâm trầm tăm tối. hấn là làm sao vậy? ngay cả cô gái như Triệu Mộ Hiền cũng có thể khiến cho hấn không thể khống chế được? vốn nghĩ đùa đùa cô, không muốn làm nên tình trạng này... rốt cuộc là ai dụ hoặc ai?

Môi của cô ngoài tưởng tượng, non mềm ôn nhuận, xúc cảm vô cùng tốt, hơn nữa có tư vị ngây ngô, giống như anh đào chín mọng làm cho người ta hận không thể một ngụm ăn sạch. Trong khi giãy dụa thân thể thon dài cân xứng kia, bộ ngực sữa lớn nhỏ vừa phải, cùng với kia có thể khiến người ta chìm đắm trong ôn nhuận bí nhị, cung nóng bỏng yêu kiều...

Trong lòng ngực kia, trái tim tiểu tấu đập quá nhanh, lộ ra cảm xúc không tầm thường của hấn, vừa rồi hấn khó có mà kim lòng nổi, hơn nữa cô ở trong lòng hấn nháy mắt run run chấy rức, hấn tình tường cảm thấy trong cơ thể mình dục vọng đang đốt cháy, dục vọng muốn cô...

Thật sự không xong, không thể được! thế gian này, người phụ nữ nào cũng có thể, chỉ có cô là không được!

Thân thủ long long tóc dài, hấn sẵn giọng nghiêm mặt, xoay người đi ra khỏi phòng Triệu Mộ Hiền. có thể là Thiên Kiêu nói đúng, tốt nhất hấn nên bảo trì khoảng cách với cô, một khi đã thành thói quen, muốn bỏ cũng là rất khó.....

Trên đường đi đến sân bay, Triệu Mộ Hiền vẫn không dám nhìn Đông Phương Phong Hoa, trên thực tế, từ tối hôm đó, trong phòng cô xảy ra chuyện kia, cô liền không thể nhìn thẳng mặt hấn. bởi vì nhìn đến mặt hấn, sẽ nhớ tới lúc hấn hôn, hấn vuốt ve, hấn... đáng giận. đúng vậy, hấn thực đáng giận, ngày đó hấn căn bản là có ý định, ý định muốn chinh cô, nhục nhã cô, mới cùng cô làm chuyện kia. Nhưng cô không thể tha thứ cho chính mình vô dụng chống cự cũng không nổi, trong lòng còn đối hấn.....

Đối hấn... kỳ thật sau khi hồi tưởng, trong lòng cô so với ai khác đều rõ ràng, phụ nữ có thể để cho một người đàn ông tùy ý hôn môi âu yếm mình, chỉ có một nguyên nhân, thì phải là__

Cô thích hấn, phi thường phi thường thích,

Biết rõ hấn muốn giết cô, biết rõ trong đầu hấn có bao nhiêu ý định đen tối, nhưng cô vẫn không thể tự kiểm bản thân mà đi vào, ngay cả hiện tại ngồi cạnh hấn, nghe trên người hấn phát ra hơi thở, nhìn ngón tay thon dài của hấn, cô đều mặt đỏ tim đập, khó thở.

Mi thật không có thuốc chữa, Triệu Mộ Hiền! cô ám thờ phi phò, ở trong lòng gào thét.

Cảm tình phía trước hỗn độn như sương mù, đều tại một đêm gần gũi làm cho thức tỉnh, có lẽ, lần đầu tiên nhìn thấy Đông Phương Phong Hoa, cô đã bị lạc, bị lạc trong mỹ mạo của hấn, hấn mỉm cười, hấn dùng phương thức đặc hữu vây khốn cô, không chỉ muốn bắt được người của cô, còn muốn cô tự động dâng lên tấm lòng của mình. Nam nhân này nguy hiểm thực đáng sợ, không nên nói ra, chỉ sợ cô thực sự cam tâm vì hấn mà trở thành vật tế

thần.....

“làm sao vậy? cô không thoải mái sao?” Đông Phương Phong Hoa quay đầu xem cô.

“vô dụng...” cô cúi đầu, không dám nhìn hắn,

“cô còn để ý chuyện hôm đó sao?” hắn bỗng nhiên nhắc tới.

Cô cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng ngẩng đầu, cực lực phủ nhận: “hôm đó chuyện gì tôi cũng không nhớ rõ.”

“vậy là tốt rồi, chẳng qua cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tiết mục vui ngoài lề, không cần thiết phải để trong lòng.” Hắn thản nhiên nói.

Chuyện vui đùa? Hắn trả lời làm cô hơi hơi đau lòng, cô cắn răng, bật thốt lên nói: “đối với anh có thể đó là chuyện vui đùa, nhưng với tôi mà nói đó là lần đầu tiên.....”

“a? nguyên lai cô thật để ý nha?” đôi mắt hắn khinh nghễ.

“vô dụng, tôi không phải để ý, tôi chỉ là....chỉ là.....” cô không thể lý giải, chính mình giờ phút này còn đang mâu thuẫn, cũng hy vọng hắn đã quên, lại không hy vọng hắn mỗi khi nói chuyện lại nhắc đến.

“chính là như vậy? thật đáng tiếc ta vẫn làm chưa xong sao?” hắn xoay mình khuynh hướng cô, ác liệt thổi khí vào mặt cô. Cô hách nhất đại kiêu, lui đến sát cánh cửa, hôn hên: “mới không phải. ... anh đừng ở đó mà nói bậy bạ gì đó?”

“ta nói bậy? cô không phải vội vã muốn bỏ tấm thân xử nữ này, mới chủ động dụ hoặc ta sao?” hắn càng lại gần sát cô.

“tôi...” Cô một trận ngậm miệng.

“tuy rằng cô thất bại, nhưng vẫn còn khoái cảm, cô lại còn tức giận cái gì? Hôm đó, cô rõ ràng có cảm giác rất mãnh liệt...” hắn cố ý ở bên tai cô nói nhỏ, giọng nói trầm thấp.

Cô kinh ngạc trừng mắt hắn, khẩn trương nhìn đến người lái xe trước mặt liếc hắn một cái, phát ra từng tiếng, kích động lấp bắp thấp giọng nói: “anh... anh anh anh đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu...”

“không hiểu? làm sao có thể không hiểu? là ai ở trong lòng ta rên rỉ thỏa mãn...”

“không cần nói! Không cần nói nữa...” hai gò má cô lửa nóng đến tận lỗ tai.

Hắn thấy cô nổi giận chịu không nổi, khẽ cười một tiếng, lui lại về chỗ, đối chính mình than thở một hơi.

Ai! Mới nói cần phải bảo trì khoảng cách với cô, nhưng cứ nhìn đến khuôn mặt tròn tròn cùng ánh mắt tinh tế mị mị của cô, liền không nhịn được mà chọc ghẹo cô, xem ra, thật sự sắp biến thành thói hư của hắn rồi.

Kế tiếp, cô tức giận đến không để ý hắn, hai người cứ như vậy cứng nhắc, một đường đi đến sân bay, xe dừng lại ổn định, Đông Phương Phong Hoa liền xuống xe dẫn đầu, cũng dặn lái xe ở lại đợi.

“Mộ Hiền, cô xuống xe với ta đi tiếp Lỗ Mặc đại sư.” Hắn hướng cô nói.

Cô trừng mắt liếc mắt một cái, vẫn là ngoan ngoãn đi theo sau hắn, đi tiếp khách.

Theo thường lệ, Đông Phương Phong Hoa một thân tây trang trắng tắp, tóc dài phiêu dật, lập tức khiến cho mọi người chú ý, nhưng làm gì nói đến người khác? Chính cô cũng như thế, nhìn đến không chớp mắt.

Cả ngày ở Đông Phương gia nhìn bốn phong hoa tuyệt đại mỹ nam, ánh mắt bị sắc đẹp của bọn họ làm cho hồng mắt rồi, nhưng vừa ra bên ngoài, xung quanh mình đều là phạm phu tục tử so với Đông Phương Phong Hoa tuần dật siêu phạm liền lập tức tỏa sáng.

Một thân cao 180 mấy cm, phong thái đi đứng phong hoa, giờ tay nhắc chân tự nhiên biểu lộ hơi thở quý tộc, đều làm cho mọi người chung quanh nhìn không chuyển mắt.

Cô nghĩ, ai có thể không thích hắn chứ? Muốn yêu thích hắn giống như hô hấp vậy, rất dễ dàng a!

Cho dù biết đây là bề ngoài thiên tiên tuần mạo, ẩn chứa lòng dạ xấu xa đến cỡ nào, đại khái không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt được hắn...

Cho nên, cô mới càng muốn chạy trốn! nếu không trốn thoát cô thực sự sẽ phải chết.

Âm thầm nhấp lại khẩu khí, dùng sức thu hồi ánh mắt dính trên người hắn, cô quan sát trái phải nhìn đến đám người cùng hoàn cảnh... (cùng về bình thường như chị ý á)

Đây là lần đầu tiên cô được đi ra bên ngoài từ khi bị giam lỏng, tận dụng thời cơ, cô phải lợi dụng thật tốt.....

“đại sư!” Đông Phương Phong Hoa hô một tiếng, tiến ra đón.

Cô chạy nhanh ngừng đầu nhìn phía trước, chỉ thấy lão nhân khô quắt khô gầy tay chống gậy, mặc một bộ sam bụi, lác lác đi chậm đến.

Trùng mắt đại sư Lỗ Mặc trước mắt, trong đầu cô ý niệm thứ nhất xuất hiện chính là: này, lão giống cái lão hay đi hành khất sắp xuống mồ, người như thế này lời nói sao có thể tin được?

“Vạn nhất lấy trái tim, lấy máu để chế từ chính là cách lão tùy tiện nói loạn, nhờ cô không phải hy sinh không công sao?”

“Đông Phương, người tìm cô gái ở nơi nào?” Lỗ Mặc hỏi.

“đúng là cô ấy, cô ấy tên là Triệu Mộ Hiền.” Đông Phương Phong Hoa nghiêng người đem cô lên trước.

Lỗ Mặc đại sư dùng cặp mắt mờ đục mờ không mở nổi nhìn cô một lúc lâu, ngay tại khi cô bắt đầu hoài nghi ông ta không phải ngu đi, lão rút cuộc gật đầu ra tiếng: “ân, mặt sáng như ánh trăng, khí chất như hồng ngọc, quả nhiên là vương tộc, người không tìm lầm người, Đông Phương lão bản.”

khí chất cá quý! Cảm tạ lão già ông ban tặng, tôi hiện tại rõ ràng là suy vận, mặt khẳng định thoát nhìn “tồn hại thật tồn hại”

cô tức giận đến bất chấp gia huấn kính lão đắc thọ, chỉ vào mặt lão hét lớn:

“vị lão tiên tinh này, làm người phải có lương tâm, lão tùy tiện nói câu đầu tiên đã bức chết tôi, lão cũng không hiểu ý hư sao? Lão sống gần 80 tuổi, lại làm cho tôi mới 23 tuổi liên tục bị sát hại, lão không sợ gặp nghiệp chướng sao?”

“nha nga! Không sai, thanh âm to, mặt mày thanh tú, chiếu theo ngày sinh tháng đẻ Đông Phương lão bản đưa cho ta, ta đã đoán ngay ra cô có thể là chuyển thế của Triệu thị công chúa ngàn năm sau luân hồi.....” Lỗ Mặc căn bản không nghe cô nói cái gì, kinh hi lại nói.

“thật vậy sao?” Đông Phương Phong Hoa ngăn ra.

“đủ! Không cần nói nữa!” cô không nghĩ lại nghe có không.

“ân, cái này rất tốt, Đông Phương lão bản, công chúa chuyển thế tự mình giải rửa, Đông Phương gia các người nhất định có thể cứu chữa.” Lỗ Mặc kích động nói.

“ân...hy vọng như thế.” Đông Phương Phong Hoa ngắm cô liếc mắt một cái, cười nhẹ.

Cô khó có thể tin hẳn. “lão ta nói cái gì anh đều tin tưởng? anh không lo lắng lão nhân này nói năng lung tung, sai anh giết tôi? Anh xem thông minh như vậy, như thế nào lại còn tin loại mê tín hư vô không căn cứ nhất phái nói bậy?”

“Mộ Hiền, không thể vô lễ, Lỗ Mặc đại sư cũng không phải người bình thường, ông ấy có thông linh tuệ nhãn.” Đông Phương Phong Hoa lãnh xịch.

“thông linh tuệ nhãn a! ta nói ta có mất âm dương, lão có tin không?” cô khoa trương vỗ trán kêu một cái.

“a... công chúa thật thú vị.” Lỗ Mặc hi hi nở nụ cười.

Đông Phương Phong Hoa nhìn cô, bất đắc dĩ cười:

“tôi nói, đừng gọi tôi công chúa, lão nhân ông như thế nào_ngô oa.....” cô hoảng sợ dậm chân, không ngờ không đứng vững, trượt chân một chút.

Đông Phương Phong Hoa thân thủ rất nhanh kéo ôm lấy cô, tức giận nói kỹ:

“cô a, không thể bình tĩnh một chút sao?”

Lại một lần nữa người thấy mùi gỗ đàn trên người hẳn, đầu lại hiện lên hình ảnh đêm nóng bỏng đó, mặt của cô ảm ảm phiêu hồng, xấu hổ đẩy tên bại hoại hẳn ra, càng đi nhanh hơn, bảo trì khoảng cách với hẳn.

Hắn hơi hơi nhíu đầu mày, đối với động tác của cô có chút bất đắc dĩ.

Lỗ Mặc lẳng lặng nhìn hai người bọn họ, đột nhiên thở dài một tiếng: “ai!”

“làm sao vậy? đại sư.” Đông Phương Phong Hoa ngăn ra, quay đầu hỏi.

Đông Phương, còn nhớ rõ mấy năm trước, khi mới gặp ta đã nói với người rằng, Đông Phương gia có thể cứu được hay không, đều ở chỗ người đi?” Lỗ Mặc nói.

“nhớ rõ, cho nên Mộ Hiền là do tôi tìm được.....”

“đúng vậy, người tìm thấy cô ấy, nhưng, đến cuối cùng có thể đạt được mục đích hay không, mấu chốt là ở chỗ người!” Lỗ Mặc ý vị thâm trường nói.

Hắn sững sốt một chút, rất nhanh đã hiểu được điều mà Lỗ Mặc ám chỉ, trong đôi mắt hắn hiện lên một tia lạnh như băng.

“đừng lo lắng, đại sư, lòng ta luôn kiên định, không có gì quan trọng hơn việc nguyên rửa của Đông Phương gia.”

“thật không? Vậy là tốt rồi.” Lỗ Mặc rất nhanh liếc mắt về phía Triệu Mộ Hiền.

Triệu Mộ Hiền cũng không để ý, cô nghe thấy ẩn sâu trong lời nói của Đông Phương Phong Hoa lộ sát khí, trong lòng nổi lên một sự lo lắng.

Cho dù lúc trước vừa cùng cô trêu đùa ầm ĩ, giây tiếp theo hắn cũng sẽ không chút do dự động thủ giết cô...

Đông Phương Phong Hoa chính là người như vậy.

Cổ tình, cô tức hắn, mắng hắn, chửi hắn, chính là không thể chán ghét hắn, hoặc là, khi hắn dùng dao móc trái tim của cô ra, cô cũng hận hắn không được.

“mạng của tôi, sẽ không bị tay các người khống chế, lão ba đã từng nói tôi không có số đoản mệnh...” Cô buồn bực bọn họ.

Lỗ Mặc nhìn cô, nói:

“kiếp trước công chúa hắn đã quên lúc trước mình ba mươi tuổi đã chết, tuy có phúc tướng, nhưng bị họa nhìn trúng mục tiêu, họa vô đơn chí, có tránh lần thứ nhất, không thể tránh lần thứ hai....”

“được rồi, theo như lời lão nói những lời không hay, tôi xem lão căn bản là kẻ lừa đảo.” cô lập tức đánh gãy lời lão, ngăn cản lão đoán mệnh cô lung tung.

“họa vô đơn chí là chỉ cái gì?” Đông Phương Phong Hoa bắt lỗi trong lời nói.

“ây, lần này ta đến trừ bỏ xem mặt cô ấy, quan trọng còn muốn cảnh cáo người, gần đây tựa hồ có người hỏi thăm chuyện Đông Phương gia.” Lỗ Mặc nói xong, lông mi trắng nhìn đứng lên.

“nga?” hắn nghiêm nghị.

“ta thậm chí cảm giác có người theo dõi chúng ta.” Lỗ Mặc nói xong, trái phải nhìn xung quanh một chút.

Đông Phương Phong Hoa khuôn mặt tuần tú trầm xuống, hướng bốn phía nhìn lướt xung quanh, lập tức nói:

“phải không? Chúng ta tốt nhất nên rời khỏi đây, trở về rồi bàn tiếp.”

Triệu Mộ Hiền vừa nghe phải đi về, trong lòng âm thầm kêu khổ, thật vất vả mới có cơ hội đi ra, cô có thể nào lại bị mang về, không được, nói cái gì cô cũng phải nghĩ biện pháp đào tẩu.

“chờ một chút, tôi nghĩ muốn đi toilet.” Cô chạy nhanh ra chiều.

“Đông Phương Phong Hoa liếc nhìn cô một cái, nói:

“được rồi, ta đi theo cô.”

“đắt? tôi đi toilet anh cũng muốn đi cùng?” cô trừng lớn hai mắt.

“đúng vậy, miễn có cho người muốn học phim truyền hình kịch tính đến toilet để đào tẩu.” hắn cười lạnh.

Bị nói trúng ý tưởng, cô ấp úng nói: “cái gì... đào tẩu cái gì? Anh đang nói cái gì a...”

“quên đi, cô đi đi, dù sao trên người cô cũng gắn thiết bị theo dõi rồi, cô không có khả năng thoát được.” hắn tặc tặc cười.

Thiệt hay giả? Trên người cô có thiết bị theo dõi? Hắn gắn vào quần áo cô lúc nào?

Cô ngẩn ngơ, lập tức sờ soạng cổ áo cùng quần áo, hoàn toàn quên mất mình đang tự thú nhận hành vi muốn chạy trốn.

“đừng tìm, đi nhanh về nhanh đi!” hắn cười, thuận miệng hù dọa cô, cô cũng tin.

Mặt cô đỏ lên, vụng trộm trừng hắn, về mặt phần nộ hướng toilet đi, nhưng khả năng không yên lòng, đi tới đi tới lại đụng phải người khác.

“a! thực xin lỗi!” cô hô nhỏ.

Người nọ lung lay một chút, thấp giọng nói:

“không sao.”

Tiếng nói thấp nhu, làm cho cô nhin không được ngẩng đầu.

Đối phương là một người đàn ông gầy, đại khái chỉ cao hơn cô một chút, mặc một thân tây trang màu đen, tóc ngắn, nhưng hơn nửa khuôn mặt bị che bởi chiếc kính râm to, cơ hồ không nhìn ra diện mạo.

Cô ngẩn người, cảm thấy người này có điểm kỳ quái, nhưng quái ở chỗ nào thì không thể nói rõ.

Người đàn ông khước miệng chợt nhếch lên, đột nhiên đề sát vào tai cô:

“cô muốn chạy trốn sao? Muốn hay không để tôi giúp cô?”

Cô kinh dị còn không kịp phản ứng, người đàn ông liền chế trụ cô:

“đến đây đi! Tôi mang cô đi.”

Một đạo bóng trắng áp sát, mắt cô hoa lên, một cánh tay quen thuộc ôm lấy cô, người kia đã dùng sức kéo.

“ngươi muốn làm gì?” Đông Phương Phong Hoa ôm lấy Triệu Mộ Hiền, ánh mắt lạnh như băng trừng nhìn người đàn ông kia.

“không có gì, chính là vừa vặn nghe thấy vị tiểu thư này muốn rời khỏi ngươi, vì thế muốn giúp cô ấy.” người đàn ông châm biếm.

Trong lòng Đông Phương Phong Hoa run lên vì sợ, người này ý đồ không tốt.

“ngươi là ai?”

“ta là ai cũng không quan trọng, ngươi nên hỏi, ta vì sao mà đến.” người đàn ông nói xong chuyển hướng Triệu Mộ Hiền.

Triệu Mộ Hiền tuy rằng không thấy được ánh mắt của hắn nhưng lại tinh tường cảm giác được hắn đang đánh giá cô, đánh giá toàn thân từ đầu đến chân.

Cô không tự giác dựa nhanh về phía Đông Phương Phong Hoa, hồn nhiên quên mất vừa rồi tức giận hắn đến chết, đã quên cô một phút đồng hồ trước muốn chạy trốn thật xa khỏi hắn.

Đông Phương Phong Hoa nhú mày lại, mục tiêu của tên này là Mộ Hiền? vì sao?

“ta muốn cô ta, đưa cô ta cho ta.” Người đàn ông chỉ vào Triệu Mộ Hiền, vô lễ yêu cầu.

Triệu Mộ Hiền vừa kinh vừa sợ, nam nhân lạ này... lại hướng về cô mà đến?

“đừng hòng nghĩ đến.” Đông Phương Phong Hoa hừ lạnh.

“ngươi không cho, ta chỉ còn cách đoạt.” hắn nói xong, một lời nói trước, nhìn những người qua đường giáp ất chung quanh đột nhiên xuất hiện sáu gã cao lớn, đồng thời nhắm hướng Đông Phương Phong Hoa công kích.

Triệu Mộ Hiền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn há hốc mồm.

Cô có phải năm xưa chọc ai không? Nhẹ nhàng đến sân bay cũng gặp gỡ lưu manh?

Đông Phương Phong Hoa đem cô đẩy Đông Phương Phong Hoara, một người nghênh chiến sáu tên kia, cô thấy đối phương ra đòn nặng, rất sợ Đông Phương Phong Hoa bị thương, lo lắng kinh hãi hô to: “uy, các ngươi làm gì vậy___”

Nhưng lời cô còn chưa dứt, liền thấy Đông Phương Phong Hoa đem hai người đánh tới, mà cô lại hoàn toàn không thấy hắn ra tay như thế nào

Cô cúi đầu nhìn đất, nhớ tới lần đó, cô bị hắn khiến Đông Phương Tuyệt Thế hạ dao xuống, cái loại thân thù này, cũng không phải bình thường, căn bản không cần cô lo lắng...

Đánh nhau một lúc rất nhanh khiến cho đám người thấy khủng hoảng, một mảnh kính vỡ xôn xao, mọi người chạy chạy trốn trốn, hiện trường chớp mắt trở nên hỗn loạn.

Cô liếc mắt nhìn mọi người chạy loạn xung quanh, Lỗ Mặc nhìn chăm chăm vào người đàn ông kì quái kia, Đông Phương Phong Hoa tập trung chuyên chú đối phó với bốn người còn lại, đột nhiên, trong óc vang lên một thanh âm_ thừa dịp này, trốn thôi!

Đúng, đây là cơ hội tốt để trốn thoát, Đông Phương Phong Hoa vì vội vàng đánh nhau, không để ý đến cô, lúc này không đi, biết đến khi nào?

Chậm rãi, cô thối lui về phía sau, từng bước, hai bước, cách Đông Phương Phong Hoa càng lúc càng xa, sau đó, xoay người bỏ chạy.

“ai nha nha, cô ta giống như thật sự muốn chạy thoát khỏi ngươi, Đông Phương Phong Hoa” gã đàn ông nhìn thân ảnh cô hốt hoảng chạy trốn, châm

biếm một tiếng.

Đông Phương Phong Hoa nhìn lại, kinh hô:

“Mộ Hiền! trở về!”

Ngu ngốc, cô lại chọn thời điểm này để đào tẩu? vừa rời khỏi người hắn, hắn sẽ không bảo hộ được cô a!

“a...như vậy, công chúa để ta tiếp nhận.” nam tử kia cười truy đuổi qua.

Đông Phương Phong Hoa sốt ruột vạn phần, nhưng bốn tên lực lưỡng kia vây khốn, hắn dương chân lên đá ba tên, lại thu quyền đánh lui tên vương bản cuối cùng, bước nhanh truy đuổi, đồng thời cầm lấy di động gọi lái xe.

“thập tam, Mộ Hiền bị một gã điên cuồng đuổi theo, đã ra khỏi cửa chính, đuổi theo bọn họ.”

“ạ.” Thập Tam lên tiếng, lập tức hành động.

Chính là, sau khi Đông Phương Phong Hoa đuổi theo ra đến cửa lớn, vừa lúc có một lễ hành đoàn đi vào, hắn trái lách phải chui, như vậy bị trì hoãn, thật vất vả mới xuyên qua được nhân trận, cũng đã không nhìn thấy bóng dáng của Triệu Mộ Hiền đâu.

“đại thiếu gia!” thanh âm Thập Tam phóng từ phương xa đến.

Hắn xoay người, phát hiện rõ ràng phía trước bên phải hai trăm mét, Triệu Mộ Hiền đang mềm mại ngã vào lòng gã đàn ông kia, tên đó ôm chặt lấy cô, quay đầu đôi mắt cười khiêu khích, liền tiến lên chiếc xe màu bạc, nhanh chóng rời khỏi, đem Thập Tam điên cuồng đang đuổi theo khuất xa tầm mắt.

Hắn ngậm ngao trừng mắt nhìn chiếc xe biến mất không phương hướng, khuôn mặt tuấn dật điên cuồng thiêu lửa giận.

Thập Tam đuổi không kịp liền đi đến bên cạnh hắn, lo lắng hỏi: “đại thiếu gia, muốn hay không đuổi theo sau?”

“không cần, cậu đem Lỗ Mặc đại sư lên xe, trăm ngàn lần đừng để ông ta cũng mất nốt.” hắn lãnh huyết nói.

Nam nhân kia lại gọi Triệu Mộ Hiền là “công chúa”, cái này chứng tỏ, bí mật Đông phương gia có khả năng đã bị bại lộ, mà người duy nhất có thể để lộ ra bí mật, cũng chỉ có thể là lão gia hóa Lỗ Mặc này thôi.

Cũng có thể, nói không chừng việc Lỗ Mặc yêu cầu Triệu Mộ Hiền cùng nhau đến phi cơ đón hắn, cũng đã sớm có cạm bẫy từ trước....

“vâng.” Thập Tam đa đầu dựng đứng, hắn quá rõ ràng, đại thiếu gia luôn tuấn nhã ung dung lại nhàn nhã không giận lấy một chút nào, nhưng một khi đã giận, đến trời cũng có khả năng sụp xuống.

“còn có, thông báo cho Cừu tổng quản, “bầy sói” nên xuất động.” hắn lại hạ lệnh.

Như bị giải trừ phong ấn, Thập Tam sửa sang lại tư thái nguyên bản ngay thẳng giản dị, vẻ mặt lập tức trở nên sắc bén hưng phấn. “vâng.”

“ta muốn trong vòng một tiếng phải biết rõ thân phận của hắn, lai lịch, mục đích, còn có hành tung.” Hắn lại nói.

“vâng, Thập Tam nhất định làm được.”

Khuôn mặt Đông Phương Phong Hoa trước đây đồng dạng trở nên không giống nhau, vốn có mặt nạ ôn hòa, giờ phút này, ánh mắt cuồng dã âm ngoan, lóe lạng liệt băng mũi nhọn.

Tựa như... một con sói!

Bạn đang đọc truyện [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Triệu Mộ Hiền đối với quang cảnh trước mắt, thật sự khóc không ra nước mắt.

Có ai hay ho giống như cô không? Vừa mới thoát khỏi một bàn tay của ma quỷ, lại lập tức rơi vào một bàn tay ma quỷ khác... suy vận như thế nào không dứt a!(suy vận = vận xui)

“cô đã tỉnh, công chúa?” Người đàn ông dùng âm điệu ôn nhu làm người ta nổi cả da gà hỏi cô.

“thật sự đủ, có thể không nói tôi là công chúa được không? Tôi không phải là công chúa!” cô tức giận gào lên.

“nhưng cô thật sự chính là, là công chúa tới cứu mệnh của Đông phương gia?” Gã đàn ông hai tay khoanh trước ngực, tươi cười chuyển thành châm chọc.

Cô trừng lớn hai mắt, người này... biết bí mật của Đông Phương gia?

“a...ai mà biết, ở thời xưa Đông Phương gia có thể hô phong hoán vũ, lại có nhược điểm lớn như vậy, bốn anh em đều sống quá ba mươi tuổi...phốc ha ha... rất buồn cười, bọn họ cư nhiên gặp nguyên rùa... thật là báo ứng, đây là kết cục của kẻ trộm mộ a!” gã đàn ông cười đến khoa trương.

“ông...ngươi rốt cuộc là ai?” cô càng kinh hãi, hấn như thế nào đều biết hết!

“mấy năm nay, năng lực phục chế gồm sứ đời Tổng của Đông Phương gia vẫn là thế mạnh. trước kia, có người đồn đại trong tay bọn họ có kĩ năng bí mật, vốn tưởng rằng đây chỉ là lời đồn đại, không nghĩ tới là thật! hừ hừ, hậu duệ của những kẻ trộm mộ, đào trộm mộ cổ lấy gồm sứ đời Tổng, khó trách có thể tạo ra những tác phẩm làm người ta kinh diễm, nguyên lai cũng đã phải trả cái giá khá lớn a...” nam nhân không đáp, cứ luôn nói chuyện một mình.

“uy! Ngươi không nghe ta đang hỏi ngươi sao? Ngươi rốt cuộc là ai?” cô lớn tiếng giận dữ nói.

“làm càn! Không cho phép đối với thiếu đương gia chúng ta vô lễ như vậy!” một gã đầu bóng lảng từ phía sau tên nam nhân hướng cô xích bác.

Cô cả kinh, lập tức cầm miệng, trong lòng lại thầm nghĩ, thiếu đương gia? Niên đại này còn có loại xưng hô này?

“không sao, Lưu Kim, cô ấy đối với chúng ta mà nói là khách quý a!” nam nhân vẫy vẫy tay, ý bảo thủ hạ thôi lui, sau đó cầm tà tà tươi cười, chậm rãi đi hướng cô, ả cô ngồi xuống, giống như đem cô trở thành bà chủ quán rượu, cười lạnh nói: “chỉ cần có cô trong tay, khẳng định Đông Phương gia sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

“đừng chạm vào ta!” cô kinh sợ gạt tay hấn ra, hướng một bên tránh ra.

Người đàn ông kỳ quái này, quỷ dị như thế, hấn vừa tới gần, cô liền ôm chặt lấy thân.

“cô nên cảm tạ ta mới đúng, Triệu Mộ Hiền, là ta cứu cô từ trong tay của Đông Phương Phong Hoa, hiện tại, cô sẽ không cần lo lắng trở thành vật hi sinh để giải lời nguyện cho Đông Phương gia bọn họ.” nam tử ngả ngón năm cầm của cô.

Cô sợ hãi đánh rơi tay hấn, trừng mắt hấn:

“cảm tạ ngươi? Cảm tạ ngươi đem ta chop tới rồi biến ta thành lợi thế để uy hiếp Đông Phương Phong Hoa?”

“ai, nghe khẩu khí của cô như thế nào giống như đứng về phía Đông Phương Phong Hoa vậy? tên kia muốn giết cô nha! Chẳng lẽ...cô yêu thương hấn?” nam tử chế nhạo hỏi.

Ngực cô tự nhiên nhảy dựng, vội càng phủ nhận:

“mới...mới không có! Ngươi, ngươi đừng nói lung tung...”

Nam tử nhìn chăm chăm cô lấp bắp thanh minh, lắc đầu thờ dài:

“ai! Thực ngu xuẩn, yêu người muốn giết chính mình, tâm tình của cô, thực ảo não, phức tạp đi?”

Bị nói trúng tâm sự, cô một trận kinh ngạc, nhưng lại nói không ra lời.

“đừng choáng váng, Triệu Mộ Hiền, Đông Phương Phong Hoa căn bản sẽ không để cô vào trong mắt, có lẽ trong khoảng thời gian này hấn đối với cô tốt lắm, nhưng chẳng qua muốn trước khi giết cô cần phải có thủ đoạn trấn an trước mà thôi, hoặc là, hấn hy vọng cô không oán, không hối hận vì hấn mà đáng sinh mệnh, hấn đỡ phải tự mình động thủ.” Nam tử châm biếm.

Cô nghe được tâm từng đợt, từng đợt đau, sắc mặt cũng hơi hơi trắng bệch.

Đúng vậy! người này nói không sai, Đông Phương Phong Hoa chính là tính toán loại tâm tình này, hấn... chính là hy vọng như vậy, hy vọng cô yêu thương hấn mà cam tâm tình nguyện vì hấn mà chết, hấn không cần phải chịu trách nhiệm gì hết...

“đáng thương a! bị người ta đùa bỡn, còn gây ngốc trả giá sinh mệnh cho kẻ đang vỗ tay sung sướng, tội gì đâu? Không bằng chúng ta liên thủ chinh bọn họ, chỉ cần cô phối hợp với ta, chúng ta có thể cao hứng ngồi một bên nhìn bốn anh em Đông Phương gia bọn họ từng người từng người một chết trước ba mươi tuổi.” nam tử thấp giọng giật gậy, thanh âm giống như đến từ ác ma địa ngục.

Nhưng Đông Phương Phong Hoa sắp ba mươi tuổi...sắp chết?

Không!

Không nghĩ đến hấn sẽ chết, lòng của cô liền bất an từng đợt, từng đợt đau buồn.

Cô không hy vọng hấn chết a! phải nói, cô không thể tưởng tượng tình cảnh hấn chết, không thể thấy tuấn mỹ vô mị của hấn không bao giờ đối cô nói chuyện nữa, đối cô mỉm cười....

Cô xoay mình, run giọng vội la lên:

“ta không cần!”

Nam tử ngẩn ngơ, lập tức không nể mặt? chế trụ cổ tay cô lãnh xịch:

“người này, nữ nhân ngu ngốc, hấn không chết, chính ngươi sẽ chết, ngươi rút cuộc có não hay không vậy?”

“buông! Đây là vấn đề của ta và hấn, ta có thể một mình xử lý, không cần ngươi quản, ngươi ráp tâm bất lương hỗn đản, mau thả ta ra-” cô giận dữ giãy dụa kêu.

“im lặng cho ta!” hấn hét lên, dùng sức áp chế cô.

“tên hỗn đản này, cắt ngay” cô tức giận càng ra thêm sức phản kích, rồi ren bên trong, vung tay lên, nhưng lại đem kính râm hấn quăng đi.

Nhất thời, cô ngây dại.

Hấn...có lẽ...phi thường xinh đẹp...mặt nữ nhân! Mi dài nhỏ, mắt ánh sáng ngọc, mũi nhuận nhỏ nhắn, cánh môi nhuận mà tuyệt đẹp....

Chẳng lẽ...người này là nữ?

Không, chờ một chút, đầu cô mau suy đoán! Là ánh mắt cô có vấn đề sao? Từng đem Đông Phương Phong Hoa thành nữ nhân, hiện tại đem nam nhân này trở thành nữ nhân....

“ngươi...ngươi...”

cô kinh thở gấp, nhu dụi mắt, nhìn xem mặt đối phương, nhìn khuôn mặt trắng ngần kia, vẻ mặt hoang mang.

“ngươi...là nữ đi?”

Đột nhiên, một cái tát không hề báo trước dùng sức đánh đến. “ba” một tiếng, đánh cho cô nổ đom đóm mắt, ngã sang một bên.

“tiện nhân! Ai cho phép ngươi nói bậy?” “hàng” mắt đẹp lóe như đao mũi nhọn, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Triệu Mộ Hiền che má trái, đau đến mức nước mắt nhanh chảy xuống, còn muốn làm rõ ràng sao có thể vô duyên vô cớ bị đánh như vậy, cổ áo lại bị người túm lại.

“ta đường đường là thiếu đương gia Hắc Nguyệt Đường Hắc Tĩnh, làm sao có thể là nữ nhân? Mặt ngươi mù rồi sao?” gương mặt xinh đẹp Hắc Tĩnh hướng tới cô, dùng một thanh âm oán giận nói.

Cô tròn to hai mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, da thịt mịn mào cùng ngũ quan tinh xảo, muốn nói không phải nữ nhân, ai có thể tin chứ?

“nhưng mà... rõ ràng cũng rất giống nữ nhân...” cô buồn bực nói thầm.

Hắc Tĩnh diễm dung biến đổi, càng thêm nổi lửa giận, âm ngoan nói:

“xem ra, ngươi thật sự là mù, lưu lại hai con mắt này cũng vô dụng!”

Dứt lời, trên tay hấn hiện lên một cây đao, trực tiếp hướng đến ánh mắt cô.

“không..” cô sợ tới mức chạy nhanh che khuôn mặt mình, hoảng sợ hô to.

Nam nhân có cái đầu bóng lưỡng kia vội vàng ngăn Hắc Tĩnh lại, nhắc nhở nói: “Thiếu đương gia, cô ta là con tin quan trọng chúng ta dùng để trao đổi phương pháp nung gốm sứ đời Tống với Đông Phương gia, trăm ngàn lần không thể để cô ta bị thương!”

Động tác Hắc Tĩnh chậm một chút, ngoan cười nói:

“cho dù mù, tàn, què, chỉ cần Triệu Mộ Hiền sống, đối với Đông Phương Phong Hoa mà nói, đều vẫn hữu dụng, không phải sao?”

Triệu Mộ Hiền nghe thấy toàn thân run rẩy, không nghĩ tới bộ dạng tuấn tú anh mỹ, bản tính của Hắc Tĩnh lại tàn khốc như vậy, so với Đông Phương Phong Hoa chỉ có hơn chứ không kém.

“đến lúc đó, trả lại cho Đông Phương Phong Hoa một Triệu Mộ Hiền bị đứt tay đứt chân lại bị hủy khuôn mặt, hấn sẽ ra sao nhỉ? Ta thật muốn nhìn xem...” Hắc Tinh nói xong kéo đầu Triệu Mộ Hiền xuống, đem con dao nhỏ lúc ẩn lúc hiện giờ lên trước mặt cô.

“không cần!” cô hoảng sợ, hít không khí.

Thấy cô sợ tới mức giống như con chuột nhỏ, Hắc Tinh hơi chút ngui giận, dùng sức đẩy cô ra, đem dao nhỏ thu hồi, đùa cợt đe dọa:

“hừ, nữ nhân vô dụng, ngươi lại đoán lung tung, ta đem toàn bộ gân cốt ngươi phế đi, khiến ngươi nửa sống nửa chết quăng trở về cho Đông Phương Phong Hoa.”

Cô nín thở, thức thời không có lên tiếng lại nói lung tung. Hắc Tinh này âm tính khó dò, cô nhanh bịt miệng lại mới có thể sống lâu một chút.

Chính là, cô vẫn không nhận được mà vùng trộm đánh giá hấn, rốt cục hiểu được, cô cảm thấy hấn kỳ quái ở điểm nào, chính bởi vì khung xương hấn quá mức tinh tế, tuy rằng quần áo tây trang đậm chất nam tính dương cương, nhưng tính chất nữ tính vẫn đặc biệt khó có thể che giấu, thấy thế nào đều giống như nam cải trang mỹ nhân.

Bất quá, cẩn thận ngắm ngắm bộ ngực hấn, nhưng thật ra bình....

“Miêu Vô, [bầy sói] Đông Phương gia không hề có động tĩnh gì sao?” Hắc Tinh quay đầu nhìn nam nhân đầu bóng lưng.

“không có, [Đông Phương lang] đến nay vẫn thực im lặng.” Miêu Vô báo cáo nói.

“im lặng? rất im lặng ngược lại thấy kỳ quái.....” Hắc Tinh trầm ngâm.

“chúng ta phải cẩn thận, thiếu đương gia, nghe nói [bầy sói] áp sát con mồi luôn vô thanh vô thức, làm cho người ta khó lòng phòng bị.” Miêu Vô đề phòng nói.

“đúng vậy, [Đông Phương Lang] luôn ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, chưa bao giờ cho sáng tỏ, bọn họ sao động, như thế nào ra tay, không ai biết, ta đoán, hiện tại bọn họ đại khái chính là vội vàng tra xét thân phận chúng ta....” Hai tay nắm thắt lưng, cúi đầu suy tư.

Triệu Mộ Hiền nghe bọn hấn trái một câu “Đông Phương Lang”, phải một câu “Đông Phương Lang”, không khỏi nói:

“các ngươi nói [Đông Phương Lang] là cái gì?”

Hắc Tinh nghe cô liếc mắt một cái, châm chọc nói: “như thế nào, ngươi ở Đông Phương gia một thời gian, thế nhưng lại không biết mình làm bạn cùng [sói] sao?”

“có ý tứ gì?” cô ngẩn ra.

“ngươi nhất định không cùng bọn chúng giống nhau rồi, nghĩ đến bốn anh em Đông Phương đều là mỹ nhân nhả nhận đi? Nói cho ngươi, bọn họ tất cả đều là mặt người dạ sói!”

Sói? Cô nhớ tới tính tình bốn anh em Đông Phương gia, đột nhiên hiểu được hấn chỉ là cái gì.

Bốn “mỹ nhân”, mỹ chỉ biểu tượng, trong khung đều là ác ma a!

“[Đông Phương Mỹ Nhân] buôn bán giả cả [gốm sứ Đông Phương] bắt đầu từ rất sớm, liền đường theo một đám chuyên môn bao tiêu bảo hộ đồ sứ, để ngừa hắc đạo kẻ trộm cướp đoạt ăn cắp, bảo tiêu năm đó liền xưng là [Đông Phương Lang]”

“đi?” Hắc Tinh nói đến này, trong lòng cô máy động, nhớ lại ngày nào đó khi cô đào tẩu có vô số bóng người theo dõi, những người đó, cảm tình chính là Đông Phương gia “sói”?

“[Đông Phương Lang] nghe nói có khoảng năm mươi người, uy lực hơn người, lãnh huyết vô tình, bọn họ người người đều phải trải qua huấn luyện quân đội đặc chủng, độc lập bất tuân, chỉ nghe lệnh bọn họ, chỉ có Đông Phương gia là chủ nhân.” Miêu Vô nói tiếp.

Triệu Mộ Hiền kinh ngạc nghĩ Đông Phương Phong Hoa có khi lơ đãng lại toát ra khí chất ngoan cường cũng tư chất lãnh đạo, cho rằng thân mình hấn cực kỳ giống một con sói....

“bất quá, sau khi biết được bí mật của Đông Phương gia, ta cảm thấy, có lẽ lúc trước Đông Phương gia chăn nuôi [Đông Phương Lang] là để bảo vệ bọn họ, cũng không phải [gốm sứ Đông Phương], mà mỗi kẻ trước khi đến ba mươi tuổi sẽ phải tạo ra con cháu.”

Hắc Tinh trầm giọng cười.

Tạo con cháu? Cô nghe được trong lòng nặng trĩu lại hơi hơi đau đớn.

Sau lưng nếu có người biết chuyện, thì sẽ có bao nhiêu người chua xót, nhỏ lệ vì Đông Phương gia? Bọn nhỏ vừa được sinh ra đã xác định phải chết, thời gian ở lại trên đời ngắn ngủi, sống được cũng không thấy hạnh phúc....

Đông Phương Phong Hoa thì sao? Hân hạnh phúc không? Nếu, hân cũng chỉ sống không quá ba mươi, hân thực sự sẽ chết, cô thật sẽ quyết tâm, thấy chết mà không cứu sao? Cô có thể làm thế sao?

“đáng tiếc a, 『 Đông Phương Lang 』 lại lợi hại như vậy, cũng không có cách nào ngăn cản 『 Lang Vương 』 chết, chỉ có nguoi, mới có thể cời bỏ lời nguyên rủa vô tận này, chỉ cần có nguoi trong tay, cho dù Lang Vương có lợi hại thế nào, cũng sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, để ta sai khiến.” Hắc Tĩnh cười lạnh, nhìn thẳng cô.

“Đông Phương Phong Hoa mới sẽ không nghe lời sai khiến của nguoi!” cô chán ghét trừng mắt hân, cắn răng nói.

“vì tể phẩm là nguoi, hân nhất định sẽ làm, nguoi cứ đó mà xem, ta nhất định cao cao tại thượng dẫm nát đại lão bản của Đông Phương dưới lòng bàn chân, bắt hân hướng ta cầu xin tha thứ! Ha ha a...” Hắc Tĩnh đắc ý cười to.

Đúng lúc này, di động trên người hân vang lên, hân cầm lên tiếp.

“uy? Ai vậy?”

“Hắc Tĩnh thiếu đương gia, ta là Đông Phương Phong Hoa, ta tới đón Triệu Mộ Hiền, xin mời mở cửa!” Đông Phương Phong Hoa thanh âm trầm thấp dễ nghe không nhanh không chậm truyền đến tai hân.

Hắc Tĩnh tươi cười trên mặt nháy mắt ngưng kết, nhanh chóng biến sắc.

Mới ngắn ngủi chưa đến ba tiếng đồng hồ, Đông Phương Phong Hoa đã tra ra lai lịch cùng số điện thoại của hân, thậm chí...

Đã tìm tới cửa!

Thật sự là lợi hại a...

Cùng thời gian, bên ngoài truyền đến một trận xô xao, một gã cao lớn vội vàng vọt vào trong nói:

“thiếu đương gia, Đông Phương Phong Hoa đến đây!”

Triệu Mộ Hiền kinh hãi, cảm xúc trong phút chốc trở nên phức tạp từng đoàn, không còn buồn bực, không biết vui hay nên buồn.

Đông Phương Phong Hoa đến đây, tới cứu cô, nhưng mà, cô biết rõ ràng, hân không phải vì cô mà đến, hân vì “tể phẩm” mà đến. hân đến, là vì “thân phận huyết thống” của cô, mà người này....

“trời a! tới nhanh như vậy? hân tới một mình sao?” Miêu Vỹ cũng kinh ngạc không thôi.

“vâng... chỉ có một mình hân ngoài biệt thự xin gặp.” người đàn ông lại nói.

“hân không thể đến một mình, đừng quên, bảy sói luôn hành động tập thể.” Hắc Tĩnh dùng sức khép lại di động, trừng mắt bên ngoài.

“hiện tại nên làm gì bây giờ?” người đàn ông hỏi.

“làm sao bây giờ? Đương nhiên là ra mở cửa nghênh đón khách quý a!” Hắc Tĩnh âm trầm nở nụ cười.

“như vậy được không?” Miêu Vỹ cảm thấy không ổn, dù sao, đối phương cũng không phải hạng người hời hợt.

“yên tâm, có cô ta trong tay, bảy sói sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đem cô ta cùng mang ra ngoài đi. Vị công chúa này sẽ làm vũ khí của chúng ta.” Hắc Tĩnh liếc Triệu Mộ Hiền một cái, đeo kính râm, đi nhanh ra hướng đại sảnh.

“ạ.” Miêu Vỹ lúi lét kéo Triệu Mộ Hiền, theo Hắc Tĩnh đi ra cửa phòng.

“Mộ Hiền, cô không sao chứ?”

Trên người Đông Phương Phong Hoa vẫn xỏ nguyên bộ quần áo bạch sam, không mang theo một con tặc giặc, đứng trong đại sảnh biệt thự của Hắc Tĩnh, vừa thấy Triệu Mộ Hiền, vẫn tuấn mỹ vẫn thân nhiên tươi cười chào hỏi cô.

Triệu Mộ Hiền kinh ngạc nhìn hân, đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh, thật sâu trong lồng ngực, nổi lên một ý niệm giống như rung động mãnh liệt yêu say đắm, thật lâu sau không bình ổn được.

Còn tưởng rằng muốn né tránh hân, nhưng mà, giờ phút này nhìn thấy hân, cô mới hiểu được, mình có trốn cũng không được, bởi vì lòng cô đã sớm bị hân bắt nhốt làm tù binh, vĩnh viễn không thể tự do.

“làm sao vậy? nhìn thấy ta mắt hững sao?” Đông Phương Phong Hoa thấy cô không nói, đang muốn trêu ghẹo cô một phen, lại phát hiện khuôn mặt bên trái của cô xuất hiện dấu năm ngón tay sưng đỏ, khuôn mặt tuấn tú duyệt sắc chợt giấu đi phong vân đang nổi lên, nháy mắt đột nhiên biến.

“a... Triệu Mộ Hiền đương nhiên mắt hững khi nhìn thấy nguoi, nguoi muốn giết cô ta, cô ta muốn trốn nguoi còn không kịp đâu!” Hắc Tĩnh cười lạnh

nói.

“ngươi... đánh cô ấy?” ánh mắt Đông Phương Phong Hoa quét về phía Hắc Tĩnh, thanh âm khinh mà băng hàn.

“như thế nào? Ngươi đau lòng sao? Đây chính là giáo huấn nho nhỏ, nếu ngươi không giao ra bí pháp thiêu chế gốm sứ Đông Phương, cô ta sẽ còn gặp đau khổ lớn hơn nữa đấy!” Hắc Tĩnh nói xong, đột nhiên đưa tay gạt tóc Triệu Mộ Hiền, ném cô đến phía trước hắn.

“a...” Triệu Mộ Hiền đề lại da đầu bị đau hô lên, trong lòng không ngừng mắng tên quái thai này tốt nhất nên có một ngày biến thành nữ.

chắc! tên éo lá!

Đông Phương Phong Hoa mi phong lãnh biệt, trong mắt lửa thêm một chút, lại không nhúc nhích giận.

“trước mỗi lần gốm sứ Đông Phương đem ra hội chợ đấu giá đều chịu không ít quấy nhiễu, không phải chỉ một tên, mà chính là có kẻ liên thủ chống lại, xem ra, chính là Hắc Nguyệt Đường các ngươi giờ trở quý.” Hắc Nhạ nói xong.

“Đông Phương gia các ngươi lũng đoạn thị trường gốm sứ đời Tống đã lâu, độc chiếm lợi ích mấy chục năm, dù sao cũng phải cho người khác dính chút lợi lộc đi?” Hắc Tĩnh hừ nói.

“không hổ là hắc đạo xuất thân từ người thu thập, muốn liên có, luôn thêm nhỏ dãi ưu thế của người khác, các ngươi không ngại phiền phức sao? Trở về khuyên nhủ lệnh tôn Hắc Phúc Trạch, phải tích đủ phúc, mới có thể sống được lâu dài, sống được khoái hoạt, bằng không, chỉ sợ chuyện lệnh tôn năm kia đắc tội người khác, bang phái đi trên đường bị chặn đánh mà bản thân cũng mang trọng thương còn có thể tái diễn.” hắc nhạ rảnh rỗi nói xong.

Hắc Tĩnh mặt trầm xuống, không nghĩ tới Đông Phương Phong Hoa thật sự đem gia sự Hắc gia bọn họ hỏi thăm từ đầu đến chân.

“ngươi cùng chị mình nên khuyên nhủ lệnh tôn, vẫn nên làm việc buôn bán sạch sẽ đi! Các tác phẩm nghệ thuật muốn cất giữ hay mua bán cần phải dựa vào duyên phận, áp đặt sẽ không được như ý đâu.”

Hắc Nguyệt Đường là người ác danh trong giới bán đấu giá, người sáng lập ra là Hắc Phúc Trạch từng làm đại lão bản của hắc đạo, người say mê sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật mà đồi nghệ, mười mấy năm qua dựa vào ánh mắt tinh tường, kiếm từng bó tiền lớn, càng làm cho Hắc Nguyệt Đường càng ngày càng lớn mạnh, giá thí trường của các tác phẩm nghệ thuật ở Hồng Kông cùng Trung Quốc cũng có lực ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng Hắc Nguyệt Đường dù sao cũng không thoát được tập tính hắc đạo, quá trình mua bán không hề sử dụng thủ đoạn quang minh chính đại nào, bọn họ đã nhắm được tác phẩm nào, liền dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để chiếm đoạt lấy, thậm chí không thiếu các nghệ thuật sáng giá đều uy hiếp mà lọt vào tay bọn họ, bị bắt cùng bọn họ hợp tác.

Hắc Phúc Trạch có một nam một nữ, mấy năm gần đây, nữ nhi của Hắc Nguyệt Đường cầm quyền kinh doanh, làm được rất nhiều chuyện, ngược lại, vị Hắc thiếu gia này không rõ lắm, không có nhiều tin tức liên quan đến hắn lắm, nếu không phải lần này hắc mạo thượng Đông Phương gia, chỉ sợ hắc còn không biết Hắc Nguyệt Đường có nhân vật này.

“duyên phận? hừ, thật buồn cười, việc buôn bán sao chỉ có thể trông vào duyên phận? thị trường cạnh tranh khốc liệt, thứ mình muốn nếu không tích cực chiếm lấy, làm sao có thể tới tay?” Hắc Tĩnh phản bác.

“vậy ngươi lần này thật đúng là tích cực rồi! ngay cả Lỗ Mặc cũng bị ngươi mua chuộc.” Đông Phương Phong Hoa đã hỏi chân tướng sự việc từ trong miệng Lỗ Mặc.

Quần chi lão gia hỏa này vì tự bảo vệ mình, nhưng lại bán đứng Đông Phương gia, đem toàn bộ bí mật phun hết ra, lại còn đi giúp Hắc Tĩnh thiết lập âm mưu lừa hãm mang Triệu Mộ Hiền đến sân bay....

Thực đáng chết! giờ phút này chỉ có thể đem lão nhốt tại Đông Phương gia, sau còn muốn có biện pháp thảo luận chuyện giải cứu..

“ai, gốm sứ Đông Phương xinh đẹp như vậy lại luôn được ưa chuộng? các ngươi vừa đưa sản phẩm ra thị trường, giá liền lên cao, ngay cả người nước ngoài cũng điên cuồng thu mua, vài năm nay ta trầm mê thật sâu vào mị lực của gốm sứ Đông Phương, các người cố tình không chịu cùng người ngoài hợp tác, độc hưởng lợi ích, nhìn cũng khiến người ta đỏ mắt, ta vì cha mình, cũng chỉ có thể không từ thủ đoạn” Hắc Tĩnh thẳng thắn bộc trực, lập tức nở nụ cười giả tạo.

“bất quá, ta chờ cho ngươi giúp ta một việc, cho ngươi biết lão gia hỏa Lỗ Mặc này khẩu khí không nhanh, tốt nhất về dạy bảo lại hắn một chút.”

“vô cùng cảm kích.” Hắc hừ lạnh. Nếu không thể tin, thực phiền toái, bởi vì nếu tìm người khác tác pháp giải cứu thì thật sự rất khó khăn...

“bất quá, nghe nói các ngươi không sống quá được ba mươi tuổi, thật đúng là làm cho người ta thấy khiếp sợ a! ngẫm lại, giới truyền thông hắn rất thích tin tức này đi.” Hắc Tĩnh vui sướng khi người khác gặp họa nói.

“ngươi đang uy hiếp ta?” Đông Phương Phong Hoa nhướn mày.

“đúng vậy, nếu không muốn bí mật của Đông Phương gia các ngươi bị làm sáng tỏ, tốt nhất ngoan ngoãn nói cho ta biết phương pháp thiêu chế gốm sứ đời Tống, a, tốt nhất ngay cả [mỹ nhân từ] cũng phải giao ra đây.” Hắc kinh cười lạnh.

“rất có lòng tham đi?”

“thật sao? Ta cảm thấy thế vẫn còn chưa đủ đâu! Ngẫm lại, Triệu Mộ Hiền còn trong tay ta, cô ta đối với các người rất quan trọng a! muốn bịt miệng ta, lại muốn đổi lấy cô ta, dù sao các người cũng phải trả một cái giá xứng đáng chứ.”

“muốn bịt miệng người, có nhiều phương pháp mà. Về phần Triệu Mộ Hiền. . . ai nói ta muốn đổi lấy cô ấy.” hần nheo mắt.

“cái gì?” Hắc Tĩnh ngân ra.

Triệu Mộ Hiền cũng ngây ngẩn cả người.

“đổi lại, rất phiền toái. Nói trước, ta cũng không đàm phán điều kiện.” miệng hần nói ra từng câu, liền từng bước đi về phía trước.

“đừng nhúc nhích!” Hắc Tĩnh tức giận hừ một tiếng, kéo Triệu Mộ Hiền về phía sau, rút một khẩu súng ra, để ở trên gáy cô.

Hần đứng yên, lẳng lặng nhìn Hắc Tĩnh.

“người sẽ không muốn đầu cô ta nở hoa đi?” Hắc Tĩnh âm ngoan nói.

“đúng thực không nghĩ.” Hần thờ dài.

“vậy đừng làm xằng bậy.”

“được rồi!” hần thật đúng biết nghe lời đem hai tay đặt sau thắt lưng.

Hắc Tĩnh thấy mình ở thế thượng phong, tà ác ghé sát vào bên tai Triệu Mộ Hiền cười hỏi:

“Triệu Mộ Hiền, muốn nhìn hay không xem bộ dạng Đông Phương Phong Hoa cao cao tại thượng quỳ gối trước mặt ta?”

Triệu Mộ Hiền ghé tòm ngửa đầu, gầm lên: “không cần!”

“người không xem cũng phải xem.” Hắc Tĩnh nói xong đưa cô giao cho Miêu Vô, sau đó vươn tay đè lại hai cánh tay cô, khiêu khích nhìn Đông Phương Phong Hoa, hỏi:

“Đông Phương lão bản, nếu tay cô ta bị chặt đứt, người sẽ như thế nào?”

“ta sẽ rất tức giận?”

“chặt đứt chân?”

“ta sẽ sinh khí.”

“ồ? Thật tốt quá, ta có tình muốn xem người sinh khí.” Nói xong, Hắc Tĩnh đè chặt lên cánh tay Triệu Mộ Hiền.

“a. . .” cô đau đến kêu to.

“đừng chạm vào cô ấy, Hắc Tĩnh.” Đông Phương Phong Hoa ánh mắt thay đổi.

“có thể a, chỉ cần người quỳ xuống, ta sẽ tha cho cô ta.” Hắc Tĩnh cười đến lạnh lạnh.

“được rồi!” Đông Phương Phong Hoa đáp rõ ràng, làm bộ phải quỳ lạy.

“đừng quỳ! Đừng nghe hần. . . tôi. . . một chút cũng không đau. . .” Triệu Mộ Hiền khó thở rống to.

Đông Phương Phong Hoa nhìn cô, trên mặt lướt qua một chút ôn nhu thân nhiên cười.

Không đau mới lạ, nhìn khuôn mặt cô đều vằn vẹo biến hình cả.

“câm miệng, nói nữa ta đem đầu người phét đi.” Hắc Tĩnh nổi giận, càng thêm dùng sức.

“ngô. . .” đau quá đau quá, đau đến nỗi cô mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng cô không dám kêu ra tiếng, rất sợ làm cho Đông Phương Phong Hoa thấy khó xử.

Nhưng mà, đột nhiên, một trận kinh phong đánh tới, cô ngửi thấy mùi của Đông Phương Phong Hoa, tiếp theo, cơn đau trên cánh tay đột nhiên biến mất, sức kiềm chế tay cô cũng buông lỏng ra, cô ngẩng đầu vừa thấy rõ ràng Đông Phương Phong Hoa đã đi đến người cô, mà Hắc Tĩnh đã bị hần xoay cổ tay, thối lui tới bên cạnh Miêu Vô, trên mặt kinh hãi.

Thậm chí, thương trong tay Miêu Vô, không biết khi nào đã ở trong tay Đông Phương Phong Hoa .

“Mộ Hiền, không có việc gì chứ? Đầu có đau không?” hấn ôm lấy cô, cúi đầu vỗ về mặt của cô, ôn nhu hỏi.

Cô ngơ ngác nhìn hấn, nhất thời không nói ra lời.

“không nghĩ tới Đông Phương Phong Hoa đại thiếu gia thân thủ lại tốt như vậy.” Hắc Tĩnh trong cơn tức giận dữ trừng mắt hấn, trong lòng không khỏi kinh run sợ, vừa rồi, Đông Phương Phong Hoa nhanh như chớp đã ra tay, trong chớp mắt đã đem Triệu Mộ Hiền trong tay hấn cứu trở về, cũng đoạt được thương trong tay Miêu Vô.....

Con người kinh khủng này, thật sự không giống với một Đông Phương Phong Hoa luôn từ từ tổn tổn lại trong sáng phiêu dật (anh ý ngoài là thỏ, trong là sói mà) bề ngoài đối với bốn anh em nhà Đông Phương gia, trừ bỏ “tuần mỹ”, vẫn là “tuần mỹ” giới nghệ thuật đấu giá luôn trả “Đông Phương từ mĩ nhân” luôn rất hào phóng, cũng bởi vậy, trước ít người biết, ở dưới biểu tượng mĩ mạo đấy, bốn anh em bọn họ đều là nhân vật mạng tuyệt kỹ.

Nhưng cho dù hấn đã điều tra qua từ trước đó, công phu Đông Phương Phong Hoa thi triển, vẫn là ngoài dự kiến của hấn.

“hoàn hảo, ta xem thân thủ của mình vẫn là kém cỏi nhất trong nhà.” Đông Phương Phong Hoa đậm cười, nhìn Hắc Tĩnh, ánh mắt lại không có ý cười.

Triệu Mộ Hiền lại gần nhìn, mới phát hiện trên mặt hấn có một dấu bàn tay vừa hồng vừa sâu, nhất thời, tâm hơi hơi đau, ngực như bị một trận lửa thiêu đốt, rốt cuộc không thể không chế được.

“hừ, đừng khiêm nhường, ta xem ngươi cũng đã là cao thủ.” Hắc Tĩnh ngoan ác cười, lại nói:

“bất quá, cho dù ngươi có lợi hại đến đâu cũng không đi qua được cửa biệt thự của ta.”

“ngà? Phải không?” Đông Phương Phong Hoa tuần mĩ dương lên.

Hắc Tĩnh búng ngón tay, trong nháy mắt, hơn hai mươi tên bảo kê to lớn lực lưỡng bao vây toàn bộ đại sảnh, mỗi người trong tay đều cầm một khẩu súng, nhắm ngay thẳng hai người Đông Phương Phong Hoa Triệu Mộ Hiền.

“ngươi chỉ cần động đậy, sẽ biến thành tổ ong ngay, đương nhiên Triệu Mộ Hiền cũng sẽ giống như vậy.” Hắc Tĩnh cười thối lui, tựa hồ tính nhàn nhã thường thức bọn họ bị vây khốn như thế nào.

Triệu Mộ Hiền hoảng sợ nhìn bốn phía, bị dọa cho choáng váng. Làm một nười bị hơn hai mươi khẩu súng nhắm vào, có nhiều lá gan cũng vô dụng.

“Mộ Hiền, cô sợ sao?” Đông Phương Phong Hoa cúi đầu hỏi.

“đương nhiên sợ, bị nhiều người vây bắn như vậy, khi chết, chắc chắn thật xấu, cũng rất đau.” Cô lui thân mình, run giọng nói.

“a...” hấn không nhịn được nở nụ cười? cô làm sao có thể thú vị như vậy a?

“lúc này anh còn cười được sao?” cô tức giận giương mắt trừng hấn.

“cùng cô chung một chỗ, ta cuối cùng cũng không nhịn được cười.” hấn vỗ về nhẹ tóc cô, nhớ tới ba tiếng trước khi cô không có bên người hấn, hấn có bao nhiêu không quen.

Lòng cô hơi hơi lo lắng, đồng thời cũng muốn gào thét.

Cô đã bị trúng độc của hấn, nếu không mới rời khỏi hấn có ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi, đã nhớ đến đầu ngón tay ôn nhu của hấn cùng nụ cười dịu dàng kia.

“làm ơn, trước hết anh nghĩ biện pháp chạy trốn khỏi nơi này đi! Có chuyện...trở về nói sau.” Cô buồn ngủ quá rồi mới có thể đem tầm mắt từ trên mặt hấn chuyển dời.

“trốn? chúng ta cần gì phải trốn? chúng ta phải quang minh chính đại “đi” ra khỏi nơi này.” Thanh âm hấn chưa dứt, bỗng nhiên, toàn bên trong biệt thự lâm vào một mảng tối đen hắc ám.

Triệu Mộ Hiền chỉ nghe từng đợt tiếng kêu rên ròi rạc, sau đó, ước chừng hơn mười giây sau, đèn đã lại sáng lên.

Ánh sáng ngọn đèn làm chói mắt cô, nheo nheo mắt lại, phát hiện rõ ràng trong phòng khách có hơn mười người áo đen, tất cả hơn hai mươi thủ hạ của Hắc Tĩnh đều bị tóm gọn, mà trái lại mặt của Hắc Tĩnh cùng Miêu Vô lại bị hai gã hắc y nhân lấy thương chỉ vào, trên người Miêu Vô còn trúng một vết thương.

Càng làm cô kinh ngạc hơn là, Cửu quản lí cư nhiên đã ở nơi này rồi, một phản ứng bình thường kính cẩn hòa thuận, một thân võ phục màu đen hộ vệ trước người cô và Đông Phương Phong Hoa, xem ra dường như khiếp người.

“hiện tại chúng ta có đi rồi không phải sao? Hắc thiếu đương gia.” Đông Phương Phong Hoa cười dài nhìn về phía Hắc Tĩnh. Về mặt Hắc Tĩnh xanh mét, tức giận đến nói không ra lời.

Rất kinh người! đây là thực lực của “Đông Phương Lang” sao? Mới chỉ trong chớp mắt, đã đem thủ hạ của hắn đánh tan toàn bộ, thậm chí ngay cả người đã qua huấn luyện đặc biệt như Miêu Vô cũng không thể chống lại...

“như vậy, Mộ Hiền, ta nhất định phải mang về rồi, về phần bí mật của Đông Phương gia, ta nghĩ, người nên khóa miệng mình nhanh một chút, nếu không, tiếp theo người bị bày sới của ta cắn chết, sẽ là người.” Ngữ âm của Đông Phương Phong Hoa mang phần cảnh cáo.

Hắc Tĩnh cắn giận tròng mắt hắn, âm trầm nói:

“cút đi!”

Vì thế Đông Phương Phong Hoa diu Triệu Mộ Hiền đi ra ngoài, Cừu tổng quản theo sát ở phía sau, thẳng đến khi xác định chủ nhân bình an trên xe, mới hạ lệnh rút lui.

Không lâu, nhóm Đông Phương Lang cũng vô thanh vô thức biến mất, đến không thấy bóng, đi không thấy ảnh.

Hắc Tĩnh lạnh lùng nhìn nhóm người ở trước mặt hắn rồi đi sau khi làm càn, không có cuồng nộ, ngược lại chậm rãi tháo kính mắt xuống, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh mê dạn.

“đừng tưởng rằng các người đã thắng, Đông Phương Phong Hoa, chúng ta còn trận chưa đánh xong đâu!”

Bạn đang đọc truyện *[Đông Phương Mỹ Nhân]* Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Lại một lần nữa trở lại Đông Phương gia, tâm tình của Triệu Mộ Hiền trở nên phi thường phức tạp, dường như Đông Phương gia đã chuẩn bị nghi thức nghênh đón người nhà vừa trải qua một kiếp nạn, vì cô mà chuẩn bị một bữa tối long trọng, mọi người vui vẻ ăn, uống, cười...

Nhưng cô ăn không vào, cười không nổi, bởi vì, Đông Phương gia mới chân chính là kiếp nạn của cô, trở lại nơi này, chẳng những không an toàn, ngược lại càng nguy hiểm.

Lại nói tiếp, thật sự châm chọc, Đông Phương Phong Hoa cứu cô ra từ trong tay Hắc Tĩnh, là vì muốn giết cô, loại sự tình này ăn khớp, hoàn toàn không được ăn khớp đầy đủ, có lẽ ông trời có tình muốn cô đối mặt với sự thật, một sự thật chết người.

Chỉ cần nghĩ đến vậy, lòng cô giống như bị cái gì xé rách, cho dù hiện tại hắn đang ngồi trước mặt cô, vẻ mặt ôn nhu vì cô, xem ra bộ dạng tràn ngập thương tiếc, nhưng trong lòng cô hiểu được, hắn chỉ sợ “tế phẩm” bị hao tổn, chỉ là như vậy thôi.

“Hắc Tĩnh xuống tay có... đau không?” Đông Phương Phong Hoa nhíu lại mi, lấy thuốc gia truyền nhẹ nhàng xoa trên mặt cô.

Cô kinh ngạc nhìn hắn, rất muốn nói với hắn rằng, lòng cô so với khuôn mặt còn đau hơn rất nhiều.

Hơn nữa, phát hiện chính mình yêu thương hắn, liền không ngừng đau lòng.

“Làm sao vậy? từ khi cô trở về liền im lặng vậy.” hắn nhìn thẳng cô, cười khẽ.

“Sau bữa tối, Khuyết Quốc nói, sau khi tôi bị Hắc Tĩnh bắt đi, anh liền nổi giận biến thành ma vương...” Nếu không phải tự mình tìm hiểu lấy, cô thật sự không dám nghĩ hắn là vì cô mà lo lắng.

“Tôi chỉ là tức giận...” hắn vỗ về khuôn mặt cô, hừ nói:

“Bởi vì cô thân nhiên muốn đào tẩu khỏi ta.”

“Cho nên, anh mới tức giận?” cô nhin không được muốn xác nhận một chút.

“Còn không phải sao? Cô cho rằng còn nguyên nhân khác sao?” hắn nhíu mày.

“Không... tôi không có nghĩ” tâm cô căng thẳng, bực mình nói.

“Như thế nào, bộ dạng cô giống như thật thất vọng?”

“Đúng vậy! Có điểm thất vọng...”

“Vì sao?” tay hắn dừng lại, nhìn ánh mắt cô thâm trầm.

“Tôi nghĩ, tôi ở cùng tên Hắc Tinh kia, có lẽ cơ hội giữ lại mạng sống còn lớn hơn một chút.” Cô đùa giỡn nói.

Hắn mi phong nhẹ nhàng nhìn lại, trầm giọng nói:

“Ý của cô là, cô thà rằng để ta không cứu được cô?”

Cô nhìn thật sâu hắn một cái, toan hỏi lại:

“Rốt cuộc tôi là bị anh “cứu” trở về, vẫn là “bắt” trở về? Rốt cuộc, thoát ly cảnh nguy hiểm, vẫn là... tiếp cận địa ngục?”

Sắc mặt hắn lãnh túc.

“Nhìn cả nhà các người chúc mừng tôi trở về, tôi liền thấy đỡ khốc đỡ cười, càng cảm thấy thực sự vô vọng, dường như có bao nhiêu cao hứng, vui mừng khi tôi còn sống, chỉ là vì muốn tôi vì các người mà chết... Hắc Tinh nói cũng đúng, các người là một lũ mặt người dạ sói, các người để ý vẫn chính là chuyện gia tộc mình bị nguyên rủa, căn bản mặc kệ chuyện sống chết của tôi.” Cô thoáng kích động.

“Trong lời nói của Hắc Tinh, người nhớ rõ như vậy sao?” ánh mắt hắn híp lại, trong thanh âm ẩn chứa cơn tức.

“Bởi vì những gì hắn nói đều là sự thật, cho dù tôi mù, tàn, chỉ cần còn một hơi thở, đối với các người mà nói đều có giá trị lợi dụng, cho nên, đừng nói là bị ăn một cái tát, cho dù tôi thật sự bị gãy cánh tay, anh cũng sẽ không có cảm giác, cần gì phải giả bộ dạng mưa sa giả mù giúp tôi bôi thuốc?”

“Ngà? Xem ra các người hàn huyền không ít, hắn còn nói cái gì nữa?” khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, lạnh lùng hỏi.

“Hắn còn nói, anh sẽ không để tôi vào trong mắt, anh đối xử tốt với tôi, chính là muốn tôi tự nguyện hy sinh vì anh, anh căn bản chính là...” cô nói không được nữa. bởi vì mặt hắn đột nhiên tiến đến trước mặt cô, dựa vào thật gần thật gần...

“Nói a? Chính là như thế nào?” ngữ khí hắn mềm nhẹ dọa người.

Cô giật mình, lui về phía sau một chút.

“Như thế nào không nói? Nói a!” hắn lại càng tiến sát.

Một cổ tức giận trào dâng lên, cô không nghĩ lại bị khí thế của hắn áp đảo, nhấp khẩu khí, lớn tiếng nói:

“Vì sao tôi phải đem những lời nói cùng Hắc Tinh ra nói cho anh biết? tôi cùng hắn nói những chuyện gì cũng không liên quan đến anh, tôi cùng hắn nói chuyện gì cũng không liên quan đến anh!”

Cô xoay mình đem lời nói bỏ dờ, bởi vì, môi của cô không hề báo động trước bị hắn che lại.

Gắt gao, cuồng phách, không chừa một kẽ hở, giống như muốn dung nộ hôn này bịt miệng cô, không hề làm cho cô có cơ hội tranh luận...

Động tác bất thành linh, sợ tới mức ánh mắt cô trợn lên, kinh ngạc, thờ không nổi...

Hắn nhú mi, mang theo cả ghen tỵ mà ngay cả chính bản thân mình cũng không giải thích được, cô luôn miệng gọi tên Hắc Tinh đấy, hắn muốn ngăn cản cô ở trước mặt hắn nhắc đến tên một nam nhân khác.

Rất không cẩn thận, rõ ràng cô biết, Đông Phương Phong Hoa nhìn nhả nhận như vậy, trên thực tế cũng có tính tình, hơn nữa khi tức giận còn đặc biệt đáng sợ ác độc, vì sao còn ngây ngốc đi khiêu khích hắn?

Những lời lẽ kinh hoàng của cô rất nhanh bị đôi môi nam tính thuần thực của hắn bao phủ, bị hắn công kích đến nóng rực, khí thế chẳng những hoàn toàn bị áp đảo, lại còn hồ đồ ngã tiến vào hơi thở ma mị, hoàn toàn không có ý niệm phản kháng, thậm chí, long của cô còn vì thế mà rung động loạn xạ, thật hy vọng hắn có thể hôn cô như vậy đến ngàn năm vạn năm.

Đôi môi chặt chẽ giao triền, hô hấp dồn dập mà hỗn loạn, một đoàn ngọn lửa ở giữa hai người mà đốt cháy lên, đốt cháy tim đập cùng mạch máu lẫn nhau, đốt cháy cả lý trí còn sót lại...

Phút chốc, hắn cảm thấy như ở nơi nào đó trong nội tâm mình nổi giông tố, đột nhiên, đột ngột lại đẩy cô ra, ám suyễn một hơi, chế nhạo nhìn chằm chằm cô nói:

“Thực sự cô thật thích tôi hôn cô đi, Mộ Hiền.”

Cô ngẩn ngơ, trợn to mắt, hai má nhanh chóng cháy.

“Cô yêu thương tôi, đúng không?” hắn cười hỏi.

“Mới không không không... có, tôi tuyệt đối không yêu anh...”

Trước ngực cô mảnh liệt phập phồng, kích động lấp bắp phù nhận.

“Nói dối! cô rõ ràng đối với tôi có cảm giác.” Thân thủ hấn vỗ về mặt nóng bỏng của cô, trong lòng sự đổ kỵ cùng với cái người tên Hắc Tĩnh kia nháy mắt đã quăng ra sau đầu.

Nhìn về mặt hấn tự tin kết luận, cô có chút tức giận, gạt tay hấn ra, đỏ mặt nói:

“Không có, tôi đối với anh một chút cảm giác cũng không có! Cho dù hiện tại anh chết trước mặt tôi, tôi một chút cũng không cảm thấy gì!”

“Thật vậy sao?” hấn nói nhẹ nhàng.

“Đúng, tôi lại càng không để ý nhà anh bị nguyên rửa cái gì, cùng tôi một chút quan hệ cũng không có.” Cô cố ý tỏ ra lạnh lùng.

“Ngô...” hấn đột nhiên dề lại tìm mình, rồi cả người ngã về phía trước.

Cô kinh hô, vội vàng đỡ lấy hấn:

“A? Anh làm sao vậy?”

“Tim của tôi...” hấn thanh âm đau đớn nói:

“Tim làm sao? Đau sao?”

“án...”

“Có muốn uống thuốc không? Tôi lập tức đi lấy!” về mặt cô lo lắng, sốt ruột xoay mình lao xuống dưới lầu đi giúp hấn lấy thuốc, chợt nghe thấy tiếng hấn cười.

“A...”

Cô sùng sốt, quay đầu trừng hấn, lập tức giật mình, hóa ra mình bị lừa giỡn.

“Mộ Hiền, cô kỳ thực rất để ý đến tôi.” Hấn cười đến tuần mỵ mê người.

“Đông Phương Phong Hoa, anh... tên đáng giận này!” cô nổi giận lôi đình.

“Đáng giận, nhưng lại làm cô động tâm, không phải sao?” hấn chế nhạo.

“Ngu ngốc mới động tâm đối với tên vô lại như anh, nếu tôi có cơ hội, tôi nhất định phải chạy cho thật xa, cho anh vĩnh viễn không tìm thấy tôi...” cô tức giận đến lớn tiếng hét lên.

“Cô thoát được hay không cũng giống nhau cả, “Đông Phương Lang” không bao giờ là không tìm thấy người, bất luận là người sống hay người chết.” hấn hừ nhẹ.

“Anh...” Cô một trận chán nản, thảng thốt nói, năng lực của “Đông Phương Lang” như thế nào, cô hiểu được hấn tuyệt đối không nói quá.

“Tôi nói rồi, ta sẽ không cho cô rời khỏi ta, bởi vì, không có cô, ta sẽ chết!” hấn nói đúng đắn nhưng lại mang điểm ngả ngớn.

Cô sùng sốt.

Không có cô, hấn sẽ chết... câu này rõ ràng hấn đã nói rất nhiều lần, nhưng giờ phút này từ trong miệng hấn nói ra, lại tràn ngập cự châm chọc, làm trái tim cô kinh hãi đau đớn, hốc mắt không nhận được bị một tầng hơi nước che phủ.

“Mộ Hiền?” hấn xem cô về mặt biến đổi, thu hồi tâm tư muốn bắt nháo cô, ngực nhất thời hít thở không thông.

“Không cần luôn phải dùng cách nói này để nói cho tôi biết! anh liền đem tôi trở thành “nguyên liệu” tu bổ Mỹ nhân từ mà thôi, tôi đối với anh mà nói cũng chỉ có ý nghĩa như thế này mà thôi, đúng không?” cô đau lòng nói nhỏ.

Ở trong lòng hấn, sự tồn tại của cô, có lẽ cũng không bằng Mỹ nhân từ kia, giá trị của cô, cũng chỉ giống như “đất cao lạnh” cùng “thiết bị phụ trợ” trong phòng kia, chỉ chờ ngày bị quăng vào lò thiêu đốt...

Hấn sợ run một giây, không tự chủ được muốn đưa tay chạm vào tóc cô, nhưng tay duỗi ra, lại nắm lại thu hồi, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đưa lưng về phía cô

Cô đối với hấn, thật sự chỉ có ý nghĩa này sao?

Khi cô bị Hắc Tĩnh bắt đi, hấn tức giận khác thường, điên cuồng nổi giận tàn bạo khác thường, Thiên Kiều từng nói hấn—

“Anh chân chính là lo lắng cái gì vậy? là “tế phẩm giải rủa” hay là nữ nhân có tên là “Triệu Mộ Hiền”?”

Vấn đề của Thiên Kiều, đã khơi mào vấn đề trong sâu thẳm nội tâm hần mà hần luôn cố tình xem nhẹ, cái thứ đang ở trong lòng hần chậm rãi nảy nở... hần vẫn luôn nghĩ biện pháp để xóa bỏ đi, áp chế nó đi...

Cái kia nếu là danh từ, nó kêu là “Triệu Mộ Hiền”, nếu là động từ, ...

Có lẽ chính là “yêu”

Hần không lừa được chính mình, kỳ thật hần đã sớm phát hiện, hần thích Triệu Mộ Hiền, không tự chủ được, kim lòng không đậu, bị sự thăng thần của cô hấp dẫn, mới có thể thích trêu đùa cô, đối xử với cô tốt...

Nhưng, ở “gia tộc bị nguyên rủa” điều kiện tiên quyết đầu tiên là, hần sẽ không cho bất cứ tình yêu cá nhân nhỏ bé nào phá hủy cơ hội sống sót của Đông Phương gia, cũng như vậy, hần cũng sẽ không làm cho hần vì cô mà dao động tâm trí.

Bất luận như thế nào, cô cũng đều phải chết, mà hần sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cho dù biết, cô cũng yêu hần.

Triệu Mộ Hiền nhìn bóng dáng hần thuận trường, trong lòng so với ai khác đều hiểu được hần do đâu mà trầm mặc ý tứ.

Như vậy cũng tốt, hần không thương cô, như vậy cô cũng sẽ không có ý niệm vì hần chết trong đầu, sẽ không ngây ngốc thật tâm muốn dùng cánh sinh mạng mình để đổi lấy mạng hần...

Hai người đang im lặng không nói gì, đóng kín tâm tư, lúc này, di động của Đông Phương Phong Hoa lại vang.

Hần nhíu mày, mở ra nghe:

“Chuyện gì? Cừu tổng quản.”

“Đại thiếu gia, có người xông vào phòng làm việc!”

“Cái gì?” khuôn mặt tuấn tú của hần chợt biến.

“Đừng kinh động những người khác, ta lập tức đi qua.”

“Dạ”

Hần quay đầu đối cô nói:

“Cô nghỉ ngơi trước, tôi có việc phải xử lý.”

“Chờ...” cô còn không kịp hỏi có phát sinh chuyện gì, hần đã vội vàng rời đi.

Rất cuộc là chuyện gì khiến cho người bình tĩnh như Đông Phương Phong Hoa phải trở nên cấp bách như vậy? cô có chút bất an không yên, vụng trộm chuồn ra khỏi phòng, đi theo ra ngoài.

Lầu trên lầu dưới đều một mảnh im lặng, các phụ nhân đã đi ngủ từ sớm, những người khác tựa hồ đều có chuyện để làm, Đông Phương Thiên Kiều đi công tác Hong Kong, Đông Phương Khuynh Quốc dùng xong bữa tối liền trở về phòng, về phần Đông Phương Tuyết Thế, tiểu tử giống hệt quý, tựa hồ thường thường ra ngoài vào ban đêm, cô chưa bao giờ thấy hần làm việc gì.

Cô cẩn thận đi xuyên qua phòng khách, đi ra sau khuôn viên, đang buồn bực vì không biết Đông Phương Phong Hoa chạy đi đâu, liền nhìn thấy hần cùng Cừu tổng quản vội vàng đi vào phòng làm việc thiếu chủ gồm lần trước cô được vào.

Phòng làm việc... xảy ra chuyện gì sao?

Cô không đi phía trước, thừa dịp cửa tự động còn đang mở, cô len lút đi vào.

Phòng làm việc chiếm diện tích không nhỏ, tựa như cái kho hành hình đại, cô nấp vào phía sau các bình sứ tài liệu, nhìn Đông Phương Phong Hoa đứng làm trước kết bảo hiểm “mỹ nhân từ”.

Cô tròn to hai mắt, kinh ngạc phát hiện, kết bảo hiểm đã bị mở ra.

“Đại thiếu gia, “mỹ nhân từ”...” Cừu tổng quản kinh hô.

Đông Phương Phong Hoa giờ tay lên muốn bảo ông ta chớ có lên tiếng, sau đó, ánh mắt hần chuyển hướng đến cánh cửa ở hầm trú ẩn kia.

Cừu tổng quản hiểu ý, rút ra cây thương, vọt đến cạnh cửa.

Đông Phương Phong Hoa ẩn hạ chốt mở điều khiển, đột nhiên toàn bộ ngọn đèn bên trong hầm trú ẩn chợt sáng, người trốn bên trong nhất thời không có chỗ che giấu.

“Lỗ Mặc đại sư, là ông!” Cừu tổng quản kinh ngạc hô to.

Lỗ Mặc từ từ đứng lên, nheo lại ánh mắt, cười cười một cách quái dị:

“Hắc... thật là, tôi thật nhanh a! hại ta không kịp rồi đi...”

Đông Phương Phong Hoa nghiêm mặt lạnh nhìn, trừng mắt hấn, cùng với hộp gỗ lớn lão đang ôm trong tay.

“Lỗ Mặc, đem “Mỹ nhân từ” ra đây” hấn vuron tay, lạnh lạnh nói.

Nghe thấy có người xâm nhập vào phòng làm việc, hấn đã hoài nghi có thể hay không là Lỗ Mặc, bởi vì trừ bỏ gia nhân của Đông Phương gia, kẻ biết mặt mũi của cánh cửa kết bảo hiểm, cũng chỉ có mỗi lão gia hỏa này.

Chính là, tận mắt thấy lão trộm “mỹ nhân từ” hấn vẫn là khiếp sợ.

Lỗ Mặc trước kia, rõ ràng không phải như vậy...

“Đại sư, lão không thể trộm đi “mỹ nhân từ” Cừu tổng quản quả thực khó có thể tin được, đại sư hiểu biết phong thủy của Đông Phương gia nhiều năm như vậy, lại có thể làm ra loại sự tình này.

““mỹ nhân từ” là cực phẩm truyền lại đời sau, giá trị xa xỉ, mỗi người nên được hưởng a! hắc hắc...” Lỗ Mặc ôm chặt hộp gỗ đi trước một bước ra khỏi hầm trú ẩn, cười đến phi thường quỷ dị.

Triệu Mộ Hiền nhìn lên một màn, kinh hãi không thôi. Như thế nào Lỗ Mặc đại sư lại đi trộm mỹ nhân từ? lão không phải là bằng hữu của Đông Phương gia sao?

Đông Phương Phong Hoa nhìn thấy mi tâm lão bị hắc khí che kín, ánh mắt cũng lóe yêu khí, tâm rùng mình.

Không đúng, bộ dạng Lỗ Mặc có điểm kỳ quái, tựa hồ không giống hấn.

“Lỗ Mặc đại sư, lão rốt cuộc là làm sao vậy?” Cừu tổng quản gầm lên.

“Ta muốn “mỹ nhân từ” này. A! ta phải đem “mỹ nhân từ” mang về...mang về...” Lỗ Mặc miệng cứ nhắc đi nhắc lại.

“Mang về? mang về đâu?” Cừu tổng quản ngạc nhiên.

“Mang về cho Hắc Tĩnh?” Đông Phương Phong Hoa lạnh lùng thốt.

Lỗ Mặc nghe thấy tên Hắc Tĩnh, toàn thân run lên một chút, đột nhiên cười điên loạn:

“Ha... Đông Phương lão bản thực thông minh a! chỉ tiếc, người rất thông minh thì cũng không thể sống trường thọ! Ha ha...”

Triệu Mộ Hiền tránh ở xa xa nhìn xem cũng kinh ngạc không động đậy, lão nhân Lỗ Mặc này là mắc bệnh sao? Trở nên cổ quái...

“Ta thật sự quá coi thường Hắc Tĩnh, hấn cư nhiên đã theo ông xuống tay trên người ông...” Đông Phương Phong Hoa hừ nói. Có lẽ, Lỗ Mặc trước khi đến Đài Loan đã bị Hắc Tĩnh hạ độc thủ, cũng ở trên người hấn động tay động chân.

“Thiếu gia, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Lỗ Mặc đại sư...” Cừu tổng quản kinh hỏi.

“Ta nghĩ, hấn bị người ta hạ “quỷ giáng đầu”!” Đông Phương Phong Hoa trầm ngâm phỏng đoán.

“Quỷ giáng đầu?”

“Đó là một loại cổ thuật của Miêu Cương, rất lợi hại, thậm chí có thể dùng để khống chế người, trí não cho đến.”

Xem ra, bên người Hắc Tĩnh cũng có mấy nhân vật phiên toái.

“Cái gì?” Cừu tổng quản sắc mặt khê biến.

“Lúc trước Lỗ Mặc đã từng nhắc đến loại tà thuật này, hấn so với ai khác đều biết loại thuật này đáng sợ như thế nào, không nghĩ tới, thật sự gặp, hấn cũng không có cách phòng bị.” Đông Phương Phong Hoa nhìn tà khí trên mặt Lỗ Mặc, trong lòng có chút mạnh động.

Ân? Ba tháng trước Lỗ Mặc đã mặc danh kỳ diệu (không ngờ đến, đột ngột) nhắc với hấn về “quỷ giáng đầu”, hơn nữa còn nói như thật...

Khéo như vậy? Lỗ Mặc mới đề cập qua, liền phát sinh loại sự tình này?

Chẳng lẽ Lỗ Mặc đã sớm biết lão đã lọt vào bẫy, mới nói riêng cho hắn biết?

“Có biện pháp nào coi bỏ loại cổ thuật này không?” Cừu tổng quản lại hỏi.

Biện pháp? Có Lỗ Mặc nói—

“Quý giáng đầu là loại cổ thuật âm ngoan nhất, người bị trúng cổ, sẽ bị không chế, bị phụ thuộc, thậm chí phát cuồng, rất khó hồi phục mình, muốn loại bỏ yêu thuật này chỉ có biện pháp duy nhất, chính là giết người hạ cổ, hoặc là, trực tiếp giết người bị hạ cổ... nếu ngày nào đó ta bị trúng loại cổ đáng sợ này, trở nên không giống ta, Đông Phương, người hãy giết ta đi! Dù sao ta cũng sống đủ...”

Lỗ Mặc a Lỗ Mặc, lão gia hỏa người đã sớm tính từng bước đến đây, là vậy đi?

Hồi tưởng lại những di ngôn mà Lỗ Mặc đã dặn dò, hắn không khỏi lâm vào nghiêm nghị.

“Biện pháp chỉ có một, chính là giết lão!” trong lòng hắn cảm thán, hắn đã hiểu nhầm Lỗ Mặc, lão gia hỏa này đã sớm thay hắn nghĩ đối sách hoàn hảo...

Triệu Mộ Hiền nghe không rõ lắm bọn họ đối thoại, cô ở phía sau men dọc theo những thùng gỗ “đất cao lạnh” mới nhập khẩu từ Trung Quốc, chậm rãi tới gần.

“Giết Lỗ Mặc đại sư? Làm sao có thể? Đại sư vừa chết, cậu phải làm sao bây giờ? Chuyện đó nói sau, vạn nhất là từ bàn bị tổn hại...” Cừu tổng quản vội la lên.

“So với Lỗ Mặc, từ bàn quan trọng hơn.” Hắn cũng b Lỗ Mặc biết Lỗ Mặc không thể chết được, nhưng hắn phải lựa chọn.

“Hắc... các người thảo luận cũng vô dụng, “mỹ nhân từ” này ta cũng sẽ không trả lại cho các người đâu!” Lỗ Mặc dữ tợn cười nói.

“Không giao ra “mỹ nhân từ”, người cũng không ra khỏi nhà Đông Phương.” Đông Phương Phong Hoa lạnh lùng theo dõi hắn.

“Ta cũng không nhất định phải đi ra khỏi nơi này.” Lỗ Mặc tặc cười, mở hộp gỗ ra, đem Mỹ nhân từ ra, vòng tròn xinh đẹp thiếu một góc, ở dưới ánh sáng của ngọn đèn ánh lên những tia trong suốt trong sáng, lại mang những tia điểm đỏ như mạch máu.

Đông Phương Phong Hoa biến sắc, Cừu tổng quản kinh hô:

“Lỗ Mặc, người muốn làm gì?”

“Từ bàn này, tương đương với mệnh với của Đông Phương gia! Nếu ta không nghĩ qua là...” Lỗ Mặc nói xong cố ý ác liệt trượt tay một chút.

“Lỗ Mặc!” Cừu tổng quản sợ tới mức hô to.

Triệu Mộ Hiền cũng bị dọa một trận mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, thật nhanh che kín miệng mình. Lỗ Mặc làm gì ở đây a? Nếu mỹ nhân từ bị phá, nguyên rủa của Đông Phương gia sẽ thực khó giải!

Lỗ Mặc nhìn Đông Phương Phong Hoa mặt xanh mét, kiệt kiệt cười quái dị:

“Hắc hắc... Đông Phương Phong Hoa, từ bàn này hại các người thật thâm, như vậy các người phi thường thông hận nó đi? Không bằng, ta giúp các người xử lý nó đi...”

“Thiếu đương gia, Hắc Tĩnh, người nghĩ phá hư được nó sao?” Đông Phương Phong Hoa trực tiếp hô danh tính Hắc Tĩnh. Thân thể Lỗ Mặc chấn rung một chút, vẻ mặt vạn vẹo, sắc mặt hốt hoảng, sau đó, trong miệng hắn phát ra, liền biến thành tiếng nói âm nhu của Hắc Tĩnh.

“ai nha, bị người nhìn ra rồi, Đông Phương Phong Hoa.”

“Người không đánh thắng được ta, nên cũng chỉ biết lợi dụng tà thuật sao?” hắn châm chọc nói, trong lòng đối với kẻ chỉ biết dùng ám chiêu đùa giỡn càng thêm khinh thường cùng chán ghét.

“Ta vì đạt mục đích, sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào, nếu vẫn không chiếm được, ta sẽ phá hủy nó! Đây là thói quen của ta. Thế nào? Ha ha...” Hắc Tĩnh lợi dụng Lỗ Mặc nói chuyện, cảm giác cực kỳ quý dị.

“Ta đây hôm nay sẽ giúp người từ bỏ thói quen bất lương này!” hắn nói xong hướng Cừu tổng quản nháy mắt, hai người đồng thời lách mình tới gần Lỗ Mặc.

Không ngờ Hắc Tĩnh sớm đã có dự mưu, lại đột nhiên đem vòng tròn dùng sức ném thật xa, rống to:

“Xem ta đập nát nó đây!”

“Không!” Cừu tổng quản kinh hãi ngẩng đầu nhìn chiếc vòng tròn hạ xuống một đường vòng cung, vọt chạy qua.

Động tác Đông Phương Phong Hoa nhanh hơn, hắn quay người như một tên bắn hướng đến chiếc vòng tròn, thân thủ muốn bắt lấy, nhưng ngay vào lúc đó, Lỗ Mặc lại rút ra một khẩu súng lục, nhắm ngay ngực hắn bắn.

“Đại thiếu gia!” Cừu tổng quản mắt thoáng nhìn thấy, xoay người rộng to, khăn cấp phóng thương, cũng đã bị chậm một giây.

Mà Đông Phương Phong Hoa sáng suốt theo sau lưng Lỗ Mặc âm toán, cũng vô pháp né tránh, bởi vì, cho dù ai bị thương, hắn cũng phải cướp được mỹ nhân từ trước.

Ngay tại khi hắn ôm lấy Mỹ nhân từ, nháy mắt, hai tiếng thương trước sau vang lên phát ra—

“ping! Ping!”

Viên đạn Cừu tổng quản chuẩn xác xuyên qua trái tim của Lỗ Mặc. về phần viên đạn của Lỗ Mặc, vẫn chưa bắn trúng Đông Phương Phong Hoa, người trúng đạn lại đúng là Triệu Mộ Hiền!

Ngay trong lúc nguy cấp, cô chạy vội ra, thay hắn đỡ viên đạn.

“Triệu tiểu thư!” Cừu tổng quản hô to.

Đông Phương Phong Hoa trong lòng giật mình, đột nhiên quay đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy cô trúng đạn ngã ra sau—

Thời gian giống như ngưng kết tại đây một giây!

Toàn bộ thế giới, cả tâm can hắn, trí óc hắn, đều đình chỉ hoạt động, hắn chỉ cảm thấy tất cả đều trống rỗng, lạnh như băng. ...

Triệu Mộ Hiền kỳ thực cũng không nghĩ ngợi nhiều lắm, chỉ thấy Lỗ Mặc chìa súng, thân thể của hắn hướng ra phía trước, như có một bản năng, một loại hành động không cần suy nghĩ trước, hành vi tự động, một loại cảm giác vì hắn mà dâng lên hết thảy, cũng không hy vọng hắn chịu thương tổn gì. ... Yêu.

Cho nên, cô không biết đau, một chút cũng không đau. ...

“Thiếu gia!”

Cừu tổng quản la lên làm cho Đông Phương Phong Hoa đang sững sờ phải hoàn hồn, hắn đem mỹ nhân từ quảng sang bên cạnh, vội vàng ôm chặt lấy người cô.

“Mộ Hiền!” nhìn cô trước ngực máu đỏ nhanh chóng chảy ra, sắc mặt hắn tái nhợt đề lên miệng vết thương, tay, run nhè nhẹ.

“hồ...hồ...anh...không có việc gì chứ?” Triệu Mộ Hiền ngẩng đầu nhìn hắn, càng không ngừng thở gấp hỏi.

“Cô, đưa ngực này! Cô lao ra làm cái gì?” hắn thanh âm giận dữ.

“Tôi...tôi, cứu anh...anh vì sao...tức giận?” sắc mặt cô trắng bệch, càng lúc hơi thở càng yếu.

“Cô cứu tôi? Ai kêu cô cứu tôi? Cô không phải nói tôi chết cô cũng sẽ không quản sao? Cô có đầu óc không vậy? cô cho là cô làm vậy tôi sẽ cảm kích sao? Cô.....?” hắn gấp đến độ mắng một trận cuồng phong, tựa hồ như vậy mới có thể giảm bớt từng đợt quần bách, hít thở không thông trong ngực.

Cừu tổng quản hướng đến, đối với Đông Phương Phong Hoa đang trở nên cuồng loạn nói:

“Đại thiếu gia, đừng mắng Triệu tiểu thư nữa, nhanh đưa cô ấy đến bác sĩ!”

Hắn ngẩn ngơ, mới giật mình nhìn thấy cô đang mất dần ý thức, mà máu cô dính đầy hai tay hắn, thoát nhìn giống như là-

Hắn giết cô!

Về mặt sợ hãi đại biến, nháy mắt máu như đông cứng lại.

Nguyên lai, giết cô có cảm giác như vậy...đau!

“Đại thiếu gia, cậu bình tĩnh một chút, Triệu tiểu thư trúng đạn cũng không phải vào phần quan trọng.” Cừu tổng quản để lại hai vai hắn trấn an. Từ nhỏ đến lớn, rất ít chuyện có thể khiến cho Đông Phương Phong Hoa trở nên phát cuồng, nhưng hai lần gần đây hắn trở nên ác liệt, đều là bởi vì Triệu Mộ Hiền.

Hắn giật mình một giây, lập tức, hít sâu rộng lên:

“Đúng, đưa đi bác sĩ, nhanh chút... gọi xe cứu thương! Mau liên lạc với “Thập Nhất!””

“Cậu đừng vội, “Thập Nhất” cũng sắp đến...”

Trong “Đông Phương Lang” có một người đứng thứ nhất trong hàng các thầy thuốc “Thập Nhất” là bác sĩ gia đình của Đông Phương gia, bình thường đều ở tại nhà Đông Phương làm thủ vệ, tùy thời nhận mệnh lệnh.

“Nhưng vậy chậm quá, ta đưa cô ấy qua đó!”

Đông Phương Phong Hoa chờ không kịp Thập Nhất đến, đã một tay ôm dựng Triệu Mộ Hiền dậy, cất bước ra bên ngoài, nhưng chân vừa mới bước ra, lại đá đến một vật, hần cúi đầu nhìn thấy, đứng là “mỹ nhân từ”!

Vừa rồi hần lao ra quên mình, liệu mình bảo toàn vật phẩm tối trân quý quan trọng nhất của Đông Phương gia, tự nhiên bây giờ bị hần vút tạt nham sang một bên, hơn nữa ở chỗ trống của chiếc vòng tròn đó, lại có thêm một vết nứt...

Trong lòng hần rung mạnh, gắt gao đau đớn, rối rắm, giống như từng con đau đang hành hạ hần, cũng không phải vì từ bàn này, mà là vì người trong lòng hần- Triệu Mộ Hiền!

Cô đối với hần có ý nghĩa, không chỉ tầm thường hần rút cuộc cũng hiểu ra được, so với tính mạng của chính mình, hần lại càng để ý đến cô hơn.....

Hần....không thể để cho cô chết! luyến tiếc cô chết.....

Nhưng làm như vậy, tương đương hần cũng giết chết Đông Phương gia.....

Hần nên làm cái gì bây giờ?

Thân là con trướng, từ nhỏ đã đem chuyện giải trừ nguyên rủa của Đông Phương gia trở thành trách nhiệm của cả đời hần, như thế nào mới bảo trụ được cái mình yêu nhất, đồng thời bảo vệ được tương lai của Đông Phương gia?

Đó là một vấn đề, một vấn đề đau khổ.....

Bạn đang đọc truyện [Đông Phương Mỹ Nhân] Tập 1: Lời Nguyên Mỹ Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Bị Hắc Tinh khiêu khích, đã sớm chọc giận Đông Phương gia, mà chuyện “quý giáng đầu”, xem như Hắc Nguyệt Đường đã bị Đông Phương gia ký lệnh hạ thủ, bình thường người phụ trách phương diện công việc ở Hongkong là Đông Phương Thiên Kiêu, đã suất lĩnh toàn bộ Đông Phương Lang hướng Hắc Nguyệt Đường triển khai phản kích.

Tuy là Triệu Mộ Hiền bị thương không tổn hại đến tính mạng, nhưng cũng mạo hiểm vạn phần, thiếu chút nữa đem Đông Phương lão phu nhân cùng Đông Phương phu nhân dọa mất đi nửa cái mạng, vì thế các vị hạ lệnh đem cô giam lỏng trong một căn phòng độc lập ở Đông Phương gia, trừ bỏ phái người trông chừng chặt chẽ, cũng không cho cô tự ý đi lại tự do.

Về phần Lỗ Mặc, khi trái tim lão bị trúng đạn, đưa đến bác sĩ lão đã sắp tắt thở đến nơi, nhưng lão trước khi chết đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của cô thuật, nói cho Đông Phương một ít chuyện...

“Nếu...giải rủa có vấn đề, đi tìm sư thúc của ta...ông ấy...so với ta còn lợi hại hơn, nói không chừng...có thể giúp các ngươi tìm được...phương pháp đẹp cả đôi đường...”

Sư thúc hần là ai? Người ở nơi nào?

Lỗ Mặc nói xong liền tắt thở, để lại cho Đông Phương Phong Hoa một đống các nghi vấn khó giải, cũng khiến cho Đông Phương gia một trận xôn xao khủng hoảng.

“Lỗ Mặc đã chết, chi tiết việc giải rủa biết tìm ai hỏi?” Đông Phương Khuynh Quốc nhẹ nhàng thở dài.

“Hần không phải bảo chúng ta đi tìm sư thúc hần sao?” Đông Phương Tuyết Thế lãnh đạm nói.

“Nhưng sư thúc hần ở đâu? Người ở nơi ai biết? nói trước, Lỗ Mặc đã hơn tám mươi tuổi, sư thúc hần có khi nào đã qua đời rồi không? Lão gia hòa này trước khi chết còn muốn đùa giỡn chúng ta nữa.” Đông Phương Khuynh Quốc hừ nói.

Khi nghe thấy chuyện của Lỗ Mặc, hần đã từ HongKong trở về, lại phát hiện ra chuyện hần lo lắng nhất đã phát sinh.

Từ bỏ thói quen, quả nhiên là nan giải....

Đông Phương Phong Hoa mi phong một mối, trăm mặc.

“Xác thực, đại ca, không thể đối với cô ta lại phóng túng như vậy, anh không thể bởi vì cô ta mà trở nên mềm lòng được!” Đông Phương Khuynh Quốc nhắc nhở.

“Để tránh đêm dài lắm mộng, em cho rằng tốt nhất nên xuống tay giết cô ta sớm một chút!” Đông Phương Tuyết Thế hừ nói.

Tâm can Đông Phương Phong Hoa co rút một chút, một trận đau đớn tràn lan.

“Nhưng ngày chưa tới...” Đông Phương Khuynh Quốc lộ.

“Ngày có thể sửa, bà nội đã chủ trì đi tìm một vị phong thủy đại sư, mau chóng tìm một ngày thích hợp, chuyện này nên chấm dứt sớm một chút.” Đông Phương Thiên Kiều lại nói.

Đông Phương Phong Hoa sắc mặt khê biến, những lời Thiên Kiều nói có ý tứ là bà nội đã đem chuyện này toàn quyền giao cho hấn giải quyết! như vậy chuyện Triệu Mộ Hiền phải chết không thể nghi ngờ gì nữa.....

“Như vậy là tốt nhất, em cũng không có tính nhẫn nại chờ đến hai mươi ba ngày nữa.” Đông Phương Tuyết Thế không kiên nhẫn phụ họa.

“Xem ra bà nội cũng nóng nảy...” Đông Phương Khuynh Quốc nhìn Đông Phương Phong Hoa.

“Thật ồn ào!” Đông Phương Phong Hoa đột nhiên bật ra những lời này, mặt lạnh lùng đứng lên, xoay người tránh ra.

Gần đây trong lòng hấn đang âm ỹ, làm cho hấn tâm phiền ý loạn, làm hấn nôn nóng bất an, hai cổ lực lượng ở trong lòng hấn không ngừng co kéo, xé rách hấn, muốn hấn quyết định, nhưng mà, chân chính đau đớn, kỳ thật hấn đã sớm lựa chọn....

“Đại ca, anh muốn đi đâu?” Đông Phương Tuyết Thế kêu gọi hấn.

“Ta muốn nghỉ ngơi.” Bỏ lại cho bọn họ một câu, cũng không quay đầu, đi trở về phòng.

Đông Phương Thiên Kiều nhìn theo bóng lưng hấn, tuấn mục hơi trầm xuống, đột nhiên nói:

“Tuyết Thế, anh đi HongKong chuyến này, cậu phải canh chừng đại ca cẩn thận.”

“Em biết” Đông Phương Tuyết Thế nhảy xuống khỏi sô pha, đi lên lầu.

“Như vậy được không?” Đông Phương Khuynh Quốc thờ dãi.

“Anh ấy cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, chúng ta phải ngăn cản anh ấy mới đúng, không phải sao?” Đông Phương Thiên Kiều ác liệt nói.

Nếu một người không thể từ bỏ thói quen xấu của chính mình, đành phải nhờ đến những người bên cạnh giúp đỡ.

“Chúng ta ngăn cản được anh ấy sao?” Đông Phương Khuynh Quốc không cho là đúng nói. Người như thế nào, một ngày lại bị tình yêu làm cho mù quáng xem nhẹ tính mạng, sẽ rất khó quay đầu.

“Đúng, anh nói cái gì cũng phải ngăn cản đại ca.” Đông Phương Thiên Kiều cương hấn nói.

Một bầu không khí sắc mùi thuốc súng lặng yên mà thành, sợ là muốn hướng đến Đông Phương gia bùng nổ.....

“Cô đi đi! Ta không cần cô nữa!” Đông Phương Phong Hoa đứng ở góc phòng, lạnh lùng thốt.

“Anh... nói cái gì?” Triệu Mộ Hiền nghĩ mình đang nghe lầm, ngây ngốc nhìn hấn.

Sau khi bị trúng đạn, hôn mê tỉnh lại, cô mới phát hiện mình bị cách ly, nhốt tại một căn phòng nhỏ tại hậu viên của Đông Phương gia, chân chính thành tù phạm tội, nhưng kinh hoàng hơn, tất cả đều không thể so sánh với thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ của Đông Phương Phong Hoa.

Đội mười ngày, hấn vẫn không đến thăm cô, hiện tại thật vất vả mới thấy xuất hiện, lại giống như người hoàn toàn xa lạ....

“Nghe không hiểu sao? Ta muốn thả cô tự do, cô không cần phải chết, Triệu Mộ Hiền.” hấn nói lại một lần nữa.

“Nhưng mà... vì sao...” Cô không hiểu, không hiểu hấn vì sao lại trở nên lạnh lùng như thế, không hiểu vì sao sau khi nhận ra cô có thể vì hấn mà chết, ngược lại hấn lại không còn cần cô nữa?

“Là ta làm, người ta muốn, không phải cô.” Mắt hấn đẹp như băng sương.

Cô ngây ngốc.

Hắn nói...lắm? người hắn muốn không phải cô? Lần này là cô bị ép buộc, cô.... Thật sự yêu thương hắn sao?

Kia...trong khoảng thời gian này xảy ra đủ chuyện, tính cái gì?

“Lỗ Mặc trước khi chết đã nói, chúng ta làm đối tượng, cho nên, cô không còn lý do gì ở lại đây, đi đi!” hắn nói xong liền kéo cô xuống giường bệnh.

“A...” cô đè lại miệng vết thương ở ngực, đầu kêu lên, tập tễnh ngã đung vào cánh cửa.

Những con người tàn nhẫn này nghĩ đủ mọi biện pháp đem cô dụ bắt đến Đông Phương gia, cuối cùng mới nói bọn họ làm đối tượng....

Làm sao có thể có chuyện buồn cười vớ vẩn như vậy?

“Cô hại ta lãng phí nhiều thời gian, hiện tại, ta phải đi tìm người chính thức giải được nguyên rủa, không rảnh để ý đến cô, cô mau cút đi!” hắn lạnh lạnh mà không kiên nhẫn đuổi người.

“Anh...là nói thật?” cô muốn xác nhận một lần, hắn có phải hay không nói đùa.

“Đương nhiên, với ta mà nói, vô dụng thì vứt bỏ, hiện tại xác định cô vô dụng, ta cũng lười để ý đến cô, cô có thể đi rồi.” hắn hừ lạnh.

Một cổ chua xót ăn mòn lồng ngực cô, cô kinh ngạc nhìn hắn, nghĩ rằng, mất đi giá trị lợi dụng, hắn liền nhanh chóng đuổi cô đi sao? Không có một chút lưu luyến nào, ngay cả một lời xin lỗi cũng không có....

Miệng vết thương ở ngực, đau quá, toàn thân đều đau....

Cô bỗng nhiên cảm thấy, mình nóng đầu mà vì hắn chấn một viên đạn thực không đáng giá.

“Làm sao có thể nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ cô luyến tiếc không muốn đi?” hắn châm chọc.

Luyến tiếc?

Tâm cô vừa khéo, đau đến không thể thở nổi.

Lúc trước, cô liệu mình muốn hắn được sống, hiện tại, hắn đuổi cô đi, thả cô được tự do, vì sao trong lòng cô không có một tia vui sướng giải thoát? Vì sao lại khó chịu như vậy?

“Tôi...mới không có luyến tiếc... tôi ước gì có thể lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này, làm sao có thể luyến tiếc....” cô tê thanh thấp kêu.

“Vậy là tốt rồi, chờ ta mang cô ra khỏi Đông Phương gia, cô phải đi thật xa, càng xa càng tốt, tốt nhất cả nhà người thân của cô, toàn bộ rời khỏi Đài Loan.” Sắc mặt hắn âm tư nói.

Cô vừa nghe, trong lòng đau đớn như bộc phát ra.

“Vì sao tôi cùng người nhà mình phải rời khỏi Đài Loan? Nếu không phải các người muốn tìm, tôi và các người cũng sẽ không có liên quan, khi tôi trở về là Triệu Mộ Hiền, coi như tôi chưa từng thấy qua anh, chưa từng đi đến Đông Phương gia, như vậy không phải tốt lắm sao?” cô tức giận đến thanh âm phát run.

“Cô biết nhiều chuyện của Đông Phương gia, để cô lại Đài Loan ta sẽ lo lắng.” hắn nói cô, lại tàn nhẫn bổ sung thêm một câu: “bây giờ, ta nhìn khuôn mặt cô đã chán ngấy, hiện tại ngay cả liếc mắt một cái thôi cũng cảm thấy không thoải mái, lúc trước vì chuyện nguyên rủa, ta mới miễn cưỡng chính mình phải ở cùng với cô, không nghĩ tới tất cả đều chỉ là hiểu lầm, hại ta uống phí tâm tư....”

Lời này...đủ để đá thương người!

Cô như bị một bàn tay hung hăng đánh cho một quyền, huyết sắc trên mặt sớm đã tới nhợt.

“Tôi thật khờ, thế nhưng lại yêu thương anh như thế... đến mức độ muốn dùng chính sinh mạng mình để đổi lấy mạng anh....” Cô trừng mắt nhìn hắn, bây giờ mới nhận thức rõ con người hắn.

Mi phong hắn lãnh túc, cười nhạt nói:

“Cô thật sự ngu ngốc, làm chuyện gì cũng bằng trực giác, đầu óc cũng không suy nghĩ, thật sự làm người ta chịu không nổi, lúc đó vốn dĩ ta có thể tránh đi, cô lại đột nhiên chạy đến giúp ta đỡ đạn, thật sự là phiền phức.”

“Anh...thật quá đáng!” tất cả tính mạng, sự chân thành của cô, cuối cùng chỉ đổi lấy một màn chế nhạo đùa cợt....

Nước mắt từng hạt từng hạt lăn rơi trên khuôn mặt cô, đồng tử mắt của hắn hơi hơi co rút lại một chút, khóe miệng cứng nhắc dương lên.

“Như thế nào? Cô khóc cái gì? Không phải rất cao hứng sao, không phải sao? Ta thả cô đi, cô sẽ được an toàn, có thể không cần phải chết.....”

“Tôi không khóc, tôi là rất vui mừng, cái này gọi là vui mừng mà khóc, bởi vì rốt cuộc tôi có thể về nhà, rốt cục... có thể rời khỏi anh...” cô dùng sức lau đi những giọt nước mắt, liều mạng ổn định thanh âm run run.

Hắn dời ánh mắt, yết hầu nhẹ nhàng trượt xuống, gương mặt trở nên lạnh như băng, tâm tư bị kích động.

“Thật sự quá tốt, có thể cùng Đông Phương gia các người phân rõ ranh giới... quả nhiên đại nạn không chết, sau này tất có phúc...” cười a! Triệu Mộ Hiền cười a! trăm ngàn lần đừng ở chỗ này mà để cho người ta xem thường....

Nhìn khuôn mặt khi cười của cô còn khó coi như khóc, hắn hít sâu, nén xuống cảm giác đang trào dâng.

“Tốt lắm, đừng đứng đây nữa, đi mau!” nói xong, sắc mặt hắn âm trầm, không kiên nhẫn nắm tay cô, mở cửa đẩy ra.

Cô suy yếu lão đạo bị hắn lôi kéo đi ra khỏi phòng, thấy rõ ràng bên ngoài phòng có vài gã mặc áo đen ngã xuống đất, trong lòng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Là Đông Phương Phong Hoa đã hạ thủ sao? Vì sao hắn lại đánh người của mình?

Đang buồn bực khó hiểu, một thân ảnh quen thuộc phút chốc xuất hiện trước mặt, chặn đường đi của họ.

“Tránh ra, Cừ tổng quản.” Đông Phương Phong Hoa lãnh xích.

“Tôi không thể.” Cừ tổng quản nhìn chằm chằm về mặt lãnh túc của Đông Phương Phong Hoa thần sắc kiên quyết.

“Ông dám ngăn cản ta?”

“Cừ Nghĩa không dám.”

“Vậy đừng chắn đường ta, đi về phòng của ông đi.” Đông Phương Phong Hoa nhẫn nại cuối cùng lên tiếng cảnh cáo.

Cừ tổng quản đương nhiên hiểu được vì sao Đông Phương Phong Hoa lại làm vậy, nhưng như vậy chỉ làm cho Đông Phương càng thêm náo loạn, hắn làm sao có thể đáp ứng?

“Đại thiếu gia, cậu cho rằng cậu tha cho cô ấy, ba vị thiếu gia còn lại cũng vì thế mà bỏ qua sao?” Cừ tổng quản hảo ý nhắc nhở.

“Về chuyện bọn họ, ta sẽ xử lý.” Hắn nói.

“Xin cho tôi nói thẳng, sự tình liên quan đến mạch máu của Đông Phương gia, việc này, cậu không thể, cũng không có quyền làm chủ.” Thân là quản gia của Đông Phương gia, ông có quyền lợi cùng nghĩa vụ sửa quyết định sai lầm của chủ nhân.

“Ý của ông là, ông nhất định không nghe mệnh lệnh của ta?” trong mắt của Đông Phương Phong Hoa lóe lên một ánh lửa giận.

“Đại thiếu gia, lão gia trước khi chết đã dặn Cừ Nghĩa, cần phải bảo vệ tính mạng của bốn vị thiếu gia, Cừ Nghĩa lúc ấy đã từng thề, chỉ cần tôi còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để các thiếu gia chết trước ba mươi tuổi.” Cừ tổng quản lời lẽ chính nghĩa nói.

“Mạng của ta, ta tự mình quyết định.”

“Mạng của cậu, sớm đã cùng một nhịp thở với Đông Phương gia, xin hãy tha thứ cho Cừ Nghĩa không thể để người phạm sai lầm”

“Ông...” hắn biết rõ Cừ Nghĩa tổng quản trung thành và tận tâm, nhưng giờ khắc này, ông ta tận trung như vậy lại khiến hắn nổi giận.

Triệu Mộ Hiền ngây ngốc nghe bọn họ nói chuyện, tim càng đập càng lúc càng nhanh, cả người nhẹ nhàng run rẩy.

Chẳng lẽ..... Đông Phương Phong Hoa hắn....

“Ta thử nhìn xem ông có thể ngăn cản ta đánh vào được hay không!” hắn nói xong, đột nhiên đem Triệu Mộ Hiền đẩy ra, nắm đấm thành quyền, đánh thẳng Cừ Nghĩa.

Cừ Nghĩa cũng không khách khí, đón nhận so chiêu thức cùng hắn, một trận công mãnh, trong khoảng thời gian ngắn động tác hai người đều nhanh như tia chớp, sắc bén hơn người, khó phân cao thấp.

“Cậu không thắng được tôi đâu, đại thiếu gia, công phu của bốn anh em các cậu đều là do tôi dạy dỗ...” Cừ Nghĩa nhắc chân tấn công hắn.

Hắn nhẹ nhàng nhảy tránh qua, đá qua một cái, lãnh kỳ:

“Trò giỏi hơn thầy, thắng thì làm thế nào! Sư phụ.”

“Cậu quá nể tình, xuống tay thiếu một phần sát khí.” Cừ Nghĩa sửa tư thế, chuyển sang tư thế hạc quyền mở mắt.

“Đó là bởi vì ta không thích đánh nhau, nhưng nếu chọc giận ta, ta cũng sẽ làm người khác bị thương.” Hấn nghiêng người, con ngươi chột lóe, trong tay có hơn một loại vũ khí, chỉ thẳng vào mi tâm Cừu Nghĩa.

Cừu Nghĩa ngẩn ra, động tác chợt dừng, đáy mắt hiện lên tia khen ngợi.

“Trầm ổn lại mưu lược, công phu hơn người, không hổ là con trai trưởng của Đông Phương gia.”

“Cám ơn sự phụ kích lệ, Phong Hoa đắc tội.” hấn nhú mày, chậm rãi lui về sau, thân thủ hướng Triệu Mộ Hiền.

“Lại đây, chúng ta đi.”

Triệu Mộ Hiền sùng sốt một chút, đi về phía hấn, run giọng hỏi:

“Nếu tôi không phải là người các người muốn, vì sao Cừu tổng quản không cho tôi đi?”

Hấn lạnh lùng không đáp, nắm chặt tay cô, xoay người bước đi.

“Đại thiếu gia, người không thể đi được.” Cừu Nghĩa ở phía sau hấn thở dài.

Theo hấn than nhẹ một tiếng, giữa không trung xuất hiện mười cái bóng đen, trong đó một người đội mũ công chúa trang phục kì lạ, hai tay đem hồ điệp đao cầm ở trước ngực.

“Cô ta không thể đi.”

Đông Phương Phong Hoa nhìn chăm chăm vào đứa em nhỏ nhất của mình, cũng vô cùng tàn nhẫn nhất, nhẹ giọng nói:

“Tuyệt Thế, đừng ép ta.”

“Em mới muốn anh đừng ép em, đại ca, anh không muốn sống, nhưng em cũng không muốn chết sớm.” Đông Phương Tuyệt Thế vẻ mặt tuyệt đẹp mà lại có vẻ âm trầm.

Nước mắt nhanh chóng lan tràn trong hốc mắt Triệu Mộ Hiền, lúc này, cô cơ hồ có thể khẳng định, tất cả những lời Đông Phương Phong Hoa nói lúc trước đó là lời nói dối, sở dĩ hấn cố ý đá kích cô, chẳng qua là muốn cứu tính mạng của cô.

Nam nhân này... vì cô. Hấn muốn phản bội gia tộc, buông tha cho cơ hội sống sót của chính mình sao?

“Chúng ta có thể nghĩ biện pháp giải rũa khác.” Đông Phương Phong Hoa thản nhiên nói.

“Không có khả năng có biện pháp khác!” Đông Phương Tuyệt Thế cả giận nói.

“Ai nói? Có lẽ lời Lỗ Mặc nói không nhất định là thật.” Đông Phương Phong Hoa xác định bắt đầu nghi ngờ thuyết giải rũa của Lỗ Mặc.

“Anh đã quên, từ nhỏ chúng ta đã nói rằng, thù giết讎, cũng không buông tha bất kỳ cơ hội nào.” Trong mắt Đông Phương Tuyệt Thế không có độ ấm.

“Ta không quên, nhưng lúc này đây, ta nghĩ ta đã yêu người con gái này.” Đông Phương Phong Hoa nói.

Triệu Mộ Hiền trong lòng chấn động, ngạc nhiên nhìn hấn.

Hấn... nói yêu sao? Nói... hấn yêu cô!

“Anh muốn bảo vệ cô ta, vậy chính bản thân anh thì sao? Anh có thể yêu cô ta trong bao lâu? Chờ khi anh chết, cô ta biến thành quả phụ, sau đó giống mẹ và bà nội thống khổ nhớ anh mà đi hết cuộc đời, hoặc là, sinh đứa nhỏ xong, lại để cho đứa nhỏ sống không quá ba mươi tuổi trong nỗi sợ hãi nguy cấp, đây là tính yêu anh đối với cô ta?” Đông Phương Tuyệt Thế châm chọc nói.

Khuôn mặt tuấn tú Đông Phương Phong Hoa lạnh lẽo, không nói gì chống đỡ.

Tuyệt Thế nói trúng tâm sự của hấn, hấn chậm chạp không muốn nghĩ đến kết quả, chính là không nghĩ đến lại để cho nữ nhân của mình cùng chung số phận với bà nội và mẹ, không nghĩ chỉ vì nói dối tông đường mà làm khổ một người con gái cho đến lúc chết.

“Uy, mười ba ngày, cô nên thỏa mãn đi, đại ca của tôi vì cô, lại nguyện ý buông tha cho cơ hội giải lời nguyên duy nhất... vậy còn cô? Cô muốn làm như thế nào?” Đông Phương Tuyệt Thế lại hướng Triệu Mộ Hiền hỏi ngược lại.

“Tôi không muốn anh ấy chết... tôi không muốn...” Triệu Mộ Hiền hai mắt đầm lệ, nắm chặt tay Đông Phương Phong Hoa.

“Nếu như vậy, cô nên ngoan ngoãn ở lại.”

“Không! Cô ấy đã cứu anh một lần, một lần, là đủ rồi.” Đông Phương Phong Hoa lạnh lùng nói.

“Anh hai cùng anh ba nếu nghe được, nhất định sẽ rất tức giận, anh vì để ý nữ nhân này mà không thêm để ý đến sự sống chết của anh em bọn em. Các em của anh sống với anh từ nhỏ, lại không bằng một người con gái mới quen được hơn tháng?” Đông Phương Tuyết Thế lửa giận điên cuồng thiêu đốt, hồ điệp dao trong tay run lên.

“Tuyết Thế, cậu suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần để cho cô ấy bình an rồi đi, ta sẽ đi tìm sự thức của Lỗ Mặc để nghĩ biện pháp.”

“Không! Em không có sự kiên nhẫn để đợi tìm một biện pháp khác, em muốn cô ta ở lại, tuyết đối không cho cô ta đi.” Đông Phương Tuyết Thế không thương lượng bỏ qua một con đường sống nào.

“Chúng ta đâu nói là sẽ ở lại, ta không thể không mang cô ấy đi.” Đông Phương Phong Hoa cũng gào lên, ôm lấy Triệu Mộ Hiền bước về phía trước.

“Em muốn xem anh có đi được hay không!” Đông Phương Tuyết Thế nhảy lên phía trước, hồ điệp ngân quang (lóa sáng ánh sáng bạc) chột xông đến, hướng Triệu Mộ Hiền đánh tới.

Đông Phương Phong Hoa sắc mặt khê biến, đem cô đẩy ra, tay áo dài duỗi ra, đem hồ điệp dao gạt đi, nhưng hồ điệp dao này giống như có suy nghĩ, cắt ua tay áo trắng của hắn, lại bay trở về trong tay Đông Phương Tuyết Thế.

Đông Phương Phong Hoa từ bị động chuyển sang chủ động, thân hình thoáng lên, hai đám theo sau tới đồng thời phóng ra.

Đông Phương Tuyết Thế xoay người bay như chim yến, thân chủ chuyển sang chống đỡ phản đòn.

Hai người người đánh ta tránh, một trận đánh nhau phiêu dật trầm ổn (đánh nhau mà nhìn vừa phi thường đẹp mắt lại còn không trầm ổn. chịu thua) nhẹ nhàng mà thoát tục, một đen một trắng, nửa đêm ở sau viên cửa Đông Phương gia đánh đến kịch liệt kinh người, tuyết không lưu tình một chút nào.

Đông Phương Lang cùng Cừu Nghĩa đều bị hạ lệnh án binh bất động, dù sao hai người đều là chủ tử, giúp ai đều khó xử.

Ngược lại, Triệu Mộ Hiền nhìn xem đến kinh tâm động phách, mắt thấy anh em nhà Đông Phương vì cô mà tương tàn, gấp đến độ không khỏi tê thanh hô to.

“Không cần đánh. . . làm ơn, các người đừng đánh nữa! tôi nguyện ý ở lại, tôi không đi! Không đi. . .”

Nhưng Đông Phương Phong Hoa cùng Đông Phương Tuyết Thế đều giống nhau đánh đánh không biết trời đất, căn bản không dừng lại được, hai người giống như gặp kẻ thù muốn chém giết, chiêu nào ra chiêu đấy đều mạo hiểm trí mạng, mọi người nhìn đến đỏ mắt hồi lạnh cùng đánh bằng quan.

Lúc này, một bóng người vô thanh vô thức xuất hiện phía sau Triệu Mộ Hiền, vươn ngón tay trắng, ôm trụ cổ cô (nói thô tức là nắm lấy cổ).

“Ngô. . .” cô hoảng sợ phát ra một tiếng.

“Ai! Vì cô, anh em chúng ta phải đánh nhau, thật sự đáng buồn a.” Đông Phương Khuynh Quốc ghé sát vào tai cô thì thầm ai oán, đầu ngón tay âm trầm lạnh như băng.

Đông Phương Phong Hoa thoáng nhìn thấy một màn, kinh sợ hét lớn:

“Khuynh Quốc, đừng đụng vào cô ấy!”

Chớp mắt, tranh thủ được cơ hội, đao Đông Phương Tuyết Thế đã chém rách vạt áo trước của hắn.

“Không. . .” Triệu Mộ Hiền nghĩ đến việc hắn bị thương, sợ tới mức kêu to, nhưng lại kêu không ra tiếng, chỉ biết rơi nước mắt như mưa.

“Theo ta thấy, Triệu Mộ Hiền là tai họa, để ta giải quyết cô ta, đỡ phải phiền toái.” nói xong, Đông Phương Khuynh Quốc dùng sức mười đầu ngón tay.

Triệu Mộ Hiền hít thở khó khăn, thống khổ vận vẹo, sắc mặt biến thành màu đen.

Đông Phương Phong Hoa lòng nóng như lửa đốt, bắt cháp Đông Phương Tuyết Thế đao sắc bén, chạy gấp qua, một tay bỏ về phía Đông Phương Khuynh Quốc.

Đông Phương Khuynh Quốc cười khê, lập tức buông tay ra, lui về phía sau ba bước, hắn đang muốn kéo Triệu Mộ Hiền theo, Đông Phương Tuyết Thế lại thừa dịp này đột kích, ra tay toàn đao, thứ nhắm đến chính là chân của Triệu Mộ Hiền.

Ý đồ của hắn thực rõ ràng, chỉ cần chân cô bị thương, muốn đi cũng rất khó khăn.

Nhưng, ngay tại lúc này, trong nháy mắt, đúng lúc Đông Phương Phong Hoa thân thủ che chắn, ngọn đao bén nhọn kia, trực tiếp đâm vào lòng bàn tay hắn!

Tất cả mọi người đều ngây dại, nhất là Triệu Mộ Hiền, cô hoảng sợ trừng lớn hai mắt, hô hấp cứng lại.

Tay của Đông Phương Phong Hoa . . . bàn tay hắn xinh đẹp. . .

“Đại ca, anh...” Đông Phương Tuyết Thế trừng mắt hắn, khuôn mặt thủy chung băng lạnh rồi cuộc cũng động dung.

“Anh vì yêu cô ta mà như vậy?” Đông Phương Khuynh Quốc về mặt kinh ngạc lắm lắm.

Đông Phương Phong Hoa dùng sức rút hồ điệp đao ra vút trên mặt đất, lãnh huyết tuyên bố:

“Ai động đến cô ấy, chính là kẻ địch của ta!”

Mọi người bị khí thế của hắn chặn lại, hắn luôn nhã nhặn thanh đạm bạc, mặc dù có lúc nổi giận, nhưng chưa bao giờ giống như giờ phút này, cuồng phách cường thế.

Bốn phía yên tĩnh không ai dám lên tiếng, đứng lúc này, Đông Phương lão phu nhân một tiếng quát lớn:

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đông Phương gia không có loại con cháu ngu ngốc đến nực cười như vậy, trối lại cho ta!”

“Bà nội...” Đông Phương Phong Hoa cả kinh, nhìn về phía ban công lầu hai của biệt thự phòng của Đông Phương lão phu nhân.

“Đừng gọi ta, ta không muốn có người cháu nội như ngươi! Động thủ!”

Đông Phương Lang tuân lệnh, không thể không động thủ. ở đây tám người, tính cả Đông Phương Khuynh Quốc, Đông Phương Tuyết Thế, còn có Cừ Nghĩ, cùng thời gian ra tay.

Đông Phương Phong Hoa mặt không đổi sắc, tức hồ đã đoán được trước, nhưng Triệu Mộ Hiền lại chịu không nổi, cô sốt ruột đau lòng vọt tới trước mặt Đông Phương Phong Hoa che chở hắn, khóc lớn:

“Không cần làm tổn thương anh ấy! không cần lại đánh! Tôi ở lại! tôi nguyện ý dùng trái tim mình, máu của mình để giúp các người giải rửa, van cầu các người, không cần phải ra tay với anh ấy...”

“Mộ Hiền, tránh ra!” hắn lãnh xích một tiếng, một tay kéo cô ra đằng sau, bàn tay phải máu tươi đầm đìa ngăn trở Cừ Nghĩ cùng Đông Phương Tuyết Thế trọng quyền, lập tức hô to:

“Thập Tam!”

Nhất thời, sáu gã Đông Phương Lang mặc đồ đen theo chỗ tới hiện thân, gia nhập chiến cuộc, trong khoảng thời gian ngắn, bảy người đối đầu với người Thập Nhất, cục diện lập tức lâm vào kịch chiến.

Triệu Mộ Hiền vô lực ngồi ở một bên, tay chân luống cuống nhìn một trận người nhà đánh nhau kịch liệt, nội tâm vô cùng bối rối, tâm đau đến mất cảm giác.

Tại sao có thể như vậy? sự tình sao có thể trở nên như thế này đây....

Mất thấy tình huống không thể cứu vãn, một trận chuông báo động vang lên, đó là cảnh báo hệ thống an toàn của Đông Phương cư bị người khác xâm nhập, tất cả mọi người kinh ngạc đình trệ một chút, đồng thời buồn bực, lúc này, ai có can đảm xâm nhập vào Đông Phương cư?

Cừ Nghĩ phản ứng rất nhanh, kêu 4 gã thủ hạ lập tức nhắm phía cửa lớn phía trước kiểm tra, ở đây, nhân số ngang bằng nhau, thế lực ngang nhau, nhưng Đông Phương Phong Hoa đang bị thương, muốn ứng phó Đông Phương Tuyết Thế có vẻ cũng phải cố hết sức, Triệu Mộ Hiền thấy hắn mồ hôi ướt đầm, càng xem càng gấp. cũng càng xem càng khi.

Cô một chút cũng không giúp được gì cho Đông Phương Phong Hoa, chỉ biết ngồi ở chỗ này khóc lóc, tuyệt không giống tác phong bình thường của cô.

Lấy cánh tay lau lau nước mắt, cô hít sâu một chút, nắm lấy một nhánh cành cây, đứng dậy xông lên, mãnh lực hướng mặt Đông Phương Tuyết Thế đánh.

“Tên tiểu quỷ này, không có phép tắc, không biết lớn nhỏ, dám đánh cả đại ca mình, đáng giận!” cô mắng to.

“Ai! Triệu Mộ Hiền! cô làm gì...” Đông Phương Tuyết Thế không nghĩ tới cô sẽ đánh người, nổi giận kêu lên.

Cùng thời gian, Đông Phương Khuynh Quốc cũng bị Thập Nhị đánh trúng bả vai, đau đến ngã xuống, vừa vặn ngăn chặn Đông Phương Tuyết Thế, hai người vỡ thành một đoàn,

“Anh ba!”

“Tuyết Thế... oa nha-”

Đông Phương Phong Hoa ám suyễn một hơi, thừa dịp cơ hội này, thân thủ ôm Triệu Mộ Hiền, ở sau đám Thập Tam che giấu, lao vào vòng vây, nhảy ra tường sau, hòa tốc ly khai khỏi Đông Phương cư.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Ồ...Ồ...” Triệu Mộ Hiền một bên thay Đông Phương Phong Hoa bôi thuốc băng bó, một bên khóc thảm hê hê.

“Mộ Hiền, em khóc cái gì? Bị thương là anh a!” Đông Phương Phong Hoa cười nói.

Từ biệt thự Đông Phương trốn ra, hần mang theo cô đi vào tầng cao nhất của “Đông Phương mỹ nhân”, về nơi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Dù sao, chạy trốn tới nơi nào cũng giống nhau, không bằng đến nơi quen thuộc nhất là được rồi.

“Cũng chính bởi anh vì em mà bị thương nên em mới khóc, nhìn tay anh xem.” cô nói xong, nâng tay hần lên, thiếu chút nữa miệng vết thương bị đâm thủng, đầu lòng giống như trái tim của mình bị đâm một nhát dao.

“Đừng lo lắng, chỉ vết thương nhỏ thôi mà.” Hần lo đến nói.

“Đều là do em hại anh...” cô hít cái mũi, khổ sở nói.

“Em nói bậy bạ cái gì đấy, là anh hại em mới đúng, nếu không phải anh, em sẽ không phải chịu khổ như vậy.” hần xoa đầu cô, thờ dãi.

Cô lắc đầu, roi lệ càng nhiều.

Hần không rõ, mấy ngày tới đây nhất định sẽ gặp nhiều khó khăn, đều do hần nói yêu cô mà lại không thể bảo vệ cô.

“Hiện tại em vẫn chưa an toàn, anh phải nghĩ biện pháp cứu em.” Hần nhìn chăm chăm cô, nghiêm túc trầm tư.

“Không cần suy nghĩ, em sẽ trở về biệt thự Đông Phương.” Cô đánh gãy lời hần.

“Cái gì?” sắc mặt hần khê biến.

“Chỉ cần em trở về biệt thự Đông Phương, mọi chuyện sẽ được giải quyết.” cô nhắc lại lần nữa.

“Em đang nói cái bậy bạ gì đó? Em trở về thì chỉ có đường chết!” hần nắm chặt bả vai cô găm lên.

“Em chết so với anh chết sẽ tốt hơn...” cô nhìn hần nói.

Trong lòng hần đại chấn, thật lâu không bình ổn được.

Người tính không bằng trời tính, những lời hần nói đùa lúc trước bây giờ đã thành sự thật, cuối cùng, hần cũng yêu thương cô, luyến tiếc không muốn giết cô, mà cô, lại yêu thương hần, muốn vì hần mà chết....

Kết quả là, trong trò chơi của chính bọn họ, cả hai người đều thua.

“Nếu bắt em trở mặt nhìn anh chết, không bằng em chết.” trong mắt cô lại phiếm lệ quang.

“Đưa ngốc! em cho là em chết, anh sẽ sống nổi sao?” tay hần vây quanh, kích động đem cô ôm vào lòng.

Muốn như thế nào mới có thể không sợ chết? hần đã tìm được đáp án rồi, nguyên lai, trong lòng nếu có yêu, cũng sẽ không thấy trở ngại, từ khi hần biết yêu thương cô, hần còn có dũng khí đối mặt với sự chết chóc.

“Nhưng mà, anh mà chết... em so với chết còn thống khổ a! chỉ cần nghĩ đến anh còn lại không đến hai năm sinh mệnh, em cảm thấy rất sợ hãi...” Cô ôm vai hần khóc rống lên.

Hần nín mi, âm thầm hấp khẩu khí, rốt cuộc hạ quyết định.

“Không có gì phải sợ, em hãy coi những ngày vừa qua là một giấc mộng, qua đêm nay, đến ngày mai, đi ra khỏi nơi này, chúng ta sẽ quên hết tất cả, đem Đông Phương mỹ nhân quên đi, những thứ liên quan đến nguyên rủa “mỹ nhân từ” quên hết đi, trở lại cuộc sống trước kia của em, lại trải qua những ngày như trước đây của em” Hần vỗ vỗ vai cô, ghé sát tai cô nói nhỏ trấn an.

Cô kinh hãi, đẩy hần ra, trừng hai mắt:

“Anh có ý gì đây?”

Hắn nhìn thật sâu vào mắt cô một cái, không có trả lời, đột nhiên đem cô áp đảo dưới thân, cúi đầu chính là một trận hôn mãnh liệt.

“ngô...” Cô liều mình né tránh, vội vàng muốn hỏi rõ ràng.

Nhưng hắn không cho cô cơ hội, nhanh chóng quán chặt lấy đôi môi cô, đầu lưỡi linh hoạt trên chốc cô, khiêu khích cô, tay trái nhẹ nhàng cởi lớp áo ngăn trở của cô, nhẹ nhàng để không chạm lên miệng vết thương, dịu dàng đi thăm dò hai bầu ngực no đủ của cô.

“Đồng Phương...” Cô thở gấp gấp, tuy rằng toàn thân tê dại, nhưng vẫn bất an không biết hắn muốn làm cái gì.

“hư, đừng nói...” Hắn ngăn chặn khoe môi cô, bừa bãi duyệt môi cô, đầu ngón tay cũng không ngừng vuốt ve hai nụ hoa non mềm của cô, chọc cho cô tâm tình loạn chiến.

Hô hấp của cô càng lúc càng dồn dập, suy nghĩ càng lúc càng mơ hồ, môi hắn, tay hắn, đem tất cả lý trí của cô đánh tan, tế bào toàn thân bị cảm xúc mãnh liệt lúc này bao phủ hết, không thể suy nghĩ được gì...

Nụ hôn ngày càng dày đặc hơn trên miệng cô, cổ của cô, một đường đi xuống dưới, cô không biết quần áo của chính mình bị thoát hết từ lúc nào, chỉ biết đôi môi hắn cực nóng như lửa, hôn đến đâu, thân thể của hắn nóng đến đâu, có khi hắn lại mút, lại cắn nụ hoa của cô, cô liền chìm sâu vào ma chướng tình dục, không thể kiềm chế được nữa.

“ân...”

Tóc dài hắn xoa tung trước ngực cô, từng đợt từng đợt tóc đen, nhẹ nhàng quán quanh tâm hồn thiếu nữ của cô, cô cảm lòng không được mà vờn tay giãy vờ mái tóc dài của hắn, cả người mê loạn mà mất tự chủ.

Hắn cũng trầm mê trong hơi thở ngọt ngào của cô, trừ bỏ xoa nắn hai bầu ngực non mềm hắn còn điên cuồng mút liếm nụ hoa mon mơn, tay hắn vội vàng không chờ được nữa luôn xuống ghnu thuần vồ về đường nét của nhị hoa giữa hai chân cô.

“a!”

cô miễn cảm co rúm một chút, đôi môi đỏ mọng bật ra tiếng rên rỉ.

“Mộ Hiền...” đầu ngón tay truyền đến sự ướt át cơ hồ làm hắn điên cuồng, hắn cúi đầu, ghé vào giữa hai chân cô, nhắm nháp hương vị nữ tính đang mãnh liệt trào ra.

“a a...” cô cuồng dã vận vẹo vòng eo, cũng sắp không chịu đựng được sự sung sướng đang căng tràn dưới thân.

Bạch sam hắn được cởi bỏ đến thất lưng, rối loạn mà si mê. Bên trong hắn như có con dã thú đói khát kêu gào muốn phá cũi chui ra, muốn nắm lấy, giành lấy suy nghĩ...

Thừa dịp lý trí còn chưa toán loạn, đột nhiên hắn buông cô ra, đứng dậy lùi ra, cô giật mình ngạc nhiên khó hiểu, mở to mắt, bất ngờ kinh hoàng khi nhìn thấy hắn lấy ra “bảo hiem”

Một nỗi đau đón xẹt qua toàn thân, bỗng nhiên cô kinh hoàng tỉnh ngộ, rốt cuộc hiểu được hắn muốn làm cái gì.

Tức giận run run ngồi dậy, cô đứng dậy lùi về phía sau, trừng mắt trừng trừng nhìn hắn, nước mắt tràn mi rơi xuống.

“Anh... đã có tính toán từ trước! Vì vậy anh... muốn làm chuyện này...” Hắn muốn phá tấm thân xử nữ của cô, sau đó, sẽ đem cô đuổi khỏi thế giới của hắn.

Hơi thở hắn hỗn loạn, bất ổn không yên, giữa tuần mâu tồn tại một tình cảm mãnh liệt, thương tiếc cùng xin lỗi.

“Thực xin lỗi, Triệu Mộ Hiền, chỉ có phương pháp này, mới có thể làm cho Đồng Phương gia buông tha cho em.”

“Buông tha cho em, sau đó thì sao? Anh cho rằng, sẽ không phát sinh chuyện gì nữa sao?” cô đè nén đau khổ khóc nức nở.

“Mộ Hiền...” hắn tới gần cô, vờn tay.

“Nếu anh không cần em, cũng đừng chạm vào em!” cô gạt tay ngăn cản hắn, lớn tiếng giận dữ.

“Anh có thể làm sao không cần em? Nhưng mà anh không thể ích kỷ biến em thành quả phụ của Đồng Phương gia, anh không muốn những đứa con sau này không có cha, sau đó hại em giống như mẹ anh, cuộc sống sau này đau thương tuyệt vọng, sống mà mất đi người chồng cùng với sự hoảng sợ của đứa trẻ...” hắn thống khổ nói.

Cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn vận vẹo, nghe tiếng lòng bắt đầu kịch liệt của hắn, thật sâu trong lòng bị lay động.

Hắn là vì cô mà suy nghĩ, mới có thể đưa ra lựa chọn bắt buộc này!

Như vậy, cô có cái gì giới giang mà vì hấn chứ? Nếu hấn không muốn cô vì hấn mà chết, nếu thật sự chỉ có thể lựa chọn một phương pháp, vậy thì cô nên đến chia sẻ áp lực cùng đau đớn về việc nguyên rủa cùng hấn, cô với hấn cùng nhau đối mặt với cái chết.

Chậm rãi đi ra phía hấn, cô vòng tay ôm chặt lấy hấn.

“Được, em hiểu được, cũng nên biết phải làm thế nào.” Cô bình tĩnh trở lại, chưa bao giờ tâm tư lại rõ ràng giống như giờ phút này

Hấn vòng tay lại ôm cô, nỗi lòng phức tạp mà kích động

“Em muốn anh còn sống, Đông Phương Phong Hoa, cho anh được nuôi dưỡng con cái, cho anh được kéo dài con trai nối dõi.” Cô lắp bắp.

Sắc mặt hấn đại biến, đột nhiên đẩy cô ra, cả giận nói:

“Em điếc sao? Em căn bản không nghe lời anh nói cái gì sao!”

“Em nghe hiểu, nghe được nhất thanh nhị sở, nhưng em cũng quyết định làm như vậy, nếu anh không hy vọng em trở thành tế phẩm, vậy cho em làm vợ anh.”

“Mộ Hiên!”

“Em yêu anh, cho nên cái gì cũng không sợ, không sợ mang thai con của anh, không sợ lời nguyên rủa đáng giận kia, không sợ trở thành quả phụ, thậm chí không sợ nếu vì anh mà phải chăm sóc người thân trước lúc lâm chung...” Giọng nói cô hàm chứa lệ, gần từng tiếng, thật sự nói.

Hấn ngậy đại, ghen ngào, người con gái này, cô biết cô đang nói cái gì không?

“Có thể chứ?” cô khóc thút thít hỏi.

“Em là đứa ngốc! đó là địa ngục a.....” hấn khàn khàn nói.

“Chỉ cần có thể ở cùng anh một chỗ, kể cả có là địa ngục em cũng không sợ!” cô kiên quyết theo dõi hấn.

Hấn nín thở vài giây, nháy mắt tiến lên kéo cô vào lòng ôm ấp, hôn cô kịch liệt, thật sâu.

Có thể sao? Hấn có thể yêu cô sao? Người con gái này có thể vì hấn mà sống, vì hấn mà chết, vì hấn mà liều lĩnh.

Cho dù có thể sống thêm hai năm, hấn cũng nguyện ý không để cho cô chạy mất...

Cô cũng nóng bỏng đáp trả lại hấn. không hề thẹn thùng hay xấu hổ mà đáp ứng hấn, không che dấu bất cứ cảm xúc, buông thả bản thân mình theo dòng chảy cuồng dã hoan ái.

Bọn họ nằm trên bàn, thân thể quấn quít lấy nhau mà cuồng yêu liệt hỏa, hết sức phóng đảng hôn, thời gian cứ thế trôi qua, giống như qua tối này sẽ thấy được ngày mai.....

Trong không gian to lớn như vậy, sàn nhà lát gỗ từng thân nhiên tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ, bọn họ giống như đang ở giữa thảo nguyên, biến mình thành những con thú, bừa bãi cuồng hoan, hai người cắn cắn vui đùa âm ỉ, sau đó trào dâng lên ý nghĩ chiếm cứ lẫn nhau.

Đau đớn của cô giữa đợt mây mưa, mất đi sự trinh trắng, nhưng cô không thấy đau đớn, bởi vì cô không hối hận, điều nuối tiếc duy nhất. là không thể cứu thoát hấn khỏi lời nguyên rủa.

Từng cơn co rút đau đớn nhanh chóng qua đi, hấn ôn nhu cùng thành thực, rất nhanh làm cho cô cảm nhận cực hạn của khoái hoạt, hấn chậm rãi ở trên người cô dây dưa, cô đi một bước theo một bước vào, theo hấn lướt động, hô hấp hai người trở nên càng nhanh, tim đập điên cuồng, ái dục cuồng dâng.

Sự hoan lạc lên đến cực điểm, kích tình bốn phía, hấn gầm nhẹ, vùi thật sâu vào trong cơ thể cô, hai người kết hợp chặt chẽ, nhất thời, cô cảm động muốn khóc, cảm thấy sinh mệnh của cô giờ khắc này mới bắt đầu, mới có ý nghĩa.

Cả một đêm, bọn họ cứ như vậy, một lần một lần hoan ái, thẳng cho đến khi lâm vào tình trạng kiệt sức, mới thờ dốc ôm lẫn nhau mà chìm vào giấc mộng.

Thế giới lúc này tựa hồ cũng đang ngủ say, nhưng bánh răng vận mệnh vẫn chưa dừng, sau khi Triệu Mộ Hiên trở thành nữ nhân của Đông Phương Phong Hoa sự nguyên rủa của Đông Phương gia cũng lết lút theo dõi cô.

Trong lúc ngủ mơ, cô tựa hồ nghe thấy được có người ở bên cạnh ngâm nhớ kỹ bài thơ kia-

“Thiên động mỹ nhân từ

Tất nhân mỹ nhân tộc

Hồng nhan dịch điều tốt

Mệnh bất quá ba mươi...”

“Tuyệt Thế, em cố ý thất thủ, đúng không?” Đông Phương Khuynh Quốc xinh đẹp hất mái tóc dài, nhìn Đông Phương Tuyệt Thế.

“Em làm sao có thể thất thủ? Là tại Triệu Mộ Hiền kia rất hung hãn, dám lấy cành cây đánh vào mặt em.” Đông Phương Tuyệt Thế hừ lạnh.

“Nga, như thế nào lại gọi tên cô ta đầy đủ thế? Cậu không phải luôn gọi cô ta là “số trời” sao?” Đông Phương Khuynh Quốc cười khê.

“Em đã quên số trời.”

“Ài, cậu cũng sẽ quên số trời a...”

“Phong thủy của anh mới thật sự rất rõ ràng.” Như anh ba. làm sao có thể đánh không thắng Thập Tam?

“Anh có sao?” Đông Phương Khuynh Quốc khinh thường.

“Hừ!”

“Nhưng thật ra Cửu tổng quản cũng cố ý...” Đông Phương Khuynh Quốc đang nhìn phía trước lướt qua Cửu Nghĩa.

“Ông ta căn bản không dốc hết toàn lực.” Đông Phương Tuyệt Thế khinh tụy một tiếng.

“Như thế cũng tốt, làm cho Triệu Mộ Hiền chạy thoát, anh hai trở về, khẳng định sẽ náo loạn đến long trời lở đất.” Đông Phương Khuynh Quốc có dự cảm không tốt lắm.

“Tốt nhất náo loạn long trời lở đất.” Đông Phương Tuyệt Thế cười lạnh tránh ra.

“Tên tiểu gia hỏa này sợ thiên hạ không loạn.” Đông Phương Khuynh Quốc nhìn hấn, cũng cười đi vào trong nhà.

Ở giữa vườn nhà, Đông Phương lão phu nhân cùng Đông Phương phu nhân cùng nhau bước tới, bỗng nhiên nói:

“Con dâu, Đông Phương gia chúng ta làm nhiều việc thiện như thế, nhất định sẽ không sao chứ? Sẽ không lâm vào tình trạng náo loạn rồi ren đi?”

“Vâng, nhất định sẽ không sao.” Đông Phương phu nhân mỉm cười.

“Công nhân viên nói như thế nào?”

“Nghe nói là đã tiếp xúc với những kẻ bất lương.”

“Nga, tiếp xúc với kẻ bất lương a? thời gian tiếp xúc đúng là thật khéo”

“Cũng không phải vậy sao?”

“Hừ, con a, chiều con cũng không thể chiều thành như vậy được.” lão phu nhân thâm oán nói.

“Ai nha, mẹ, mẹ đang nói cái gì a?” Đông Phương phu nhân giả ngu.

“Nói cái gì? Con biết rõ ràng trong lòng ta đang nói đến cái gì, không nghĩ tới Phong Hoa sẽ yêu thương Mộ Hiền, sớm biết vậy, không nên để bọn họ mỗi ngày đều ở cùng nhau như thế...”

“Duyên phận, cho dù có trốn cũng không xong, mẹ.” Đông Phương phu nhân nhớ tới cái ngày mình cũng chồng bà gặp nhau, u buồn cười.

“Cái này cũng tốt lắm, chuyện nguyên rủa lâm vào bế tắc, Lỗ Mặc chết, Phong Hoa cũng không chịu giao ra Triệu Mộ Hiền, con nói, nên làm cái gì bây giờ?” Đông Phương lão phu nhân khuôn mặt u sầu.

“Chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết, con muốn bảo Cửu tổng quản đi tìm sư thúc của Lỗ Mặc đại sư, còn về phần Triệu Mộ Hiền...” Đông Phương phu nhân dừng một chút, bỗng nhiên nở một nụ cười giả tạo:

“Mẹ, tái ông mất ngựa, là phúc không phải họa. nếu cô ấy không chủ động trở về, có thể, mẹ sẽ rất nhanh được bé cháu nội.”

Đông Phương lão phu nhân ngẩn ra, miệng cười rộ lên, lại vội vàng hạ xuống, khinh mắng:

“Ôm cháu nội có lợi ích gì? Nếu một đám không sống quá ba mươi tuổi, không có cũng được.”

“Lúc nào cũng kéo Đông Phương đi xuống a...” Đông Phương phu nhân nhìn bà rõ ràng là vui mừng nhưng lại mạnh miệng, âm thầm buồn cười.

“Quên đi, nếu cô ấy thật sự có thể thay Đông Phương gia chúng ta sinh một đứa cháu nội, ta cũng muốn cô ấy làm một con ngựa. không, tốt nhất sinh mười đứa, mười một đứa...”

“Mẹ người coi Mộ Hiên là heo a?” Đông Phương phu nhân che miệng cười khẽ.

Tiếng cười của hai vị phu nhân nói chuyện quanh quẩn trong Đông Phương cư, nhất phái ưu nhàn hạ, chuyện nguyên ruả tạm thời bị mọi người quên lãng, nhưng xa xa trời không nổi gió mây mưa, một trận mưa gió thế thái, chính hướng tới Đông Phương gia dần dần tới gần. ...

HẾT

Bạn đang đọc truyện [*Đông Phương Mỹ Nhân*] Tập 1: *Lời Nguyên Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.